Vol. XVIII.] OCT. & NOV. 1909 REGISTERED—M. 108.
[No. 7-8]

லேசான காகிதப்பதிப்பு.
தனிப்பிரதி, 5½ அணா.
பழைய பிரதி, 6 ,,

சந்தா விலை விவரம்.
ஒருவருஷத்துக்கு ரூ. 4
6 மாதத்துக்கு ,, 2-2

அறிவைப் பரவச் செய்வதற்கான மாதாந்தரத் தமிழ்ப் பத்திரிகை.

DEVOTED TO PRACTICAL TRUTH AND KNOWLEDGE

அறிவுடையாரெல்லாமுடையாரறிவிலர்
ரென்னுடையரேனுமிலர்.—திருக்குறள்.

A Popular New Review & TAMIL MONTHLY
Estd. May, 1892.

கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின்
நிற்கவதற்குத் தக.—திருக்குறள்.

ILLUSTRATING THE PRINCIPLES OF EDUCATION, PSYCHOLOGY, SOUL-CULTURE & ETHICS. ADAPTED FOR USE IN HOMES & SCHOOLS

["Hitch your wagon to a star."—Emerson.]

CONTENTS — PAGE

1. To Our Readers and Subscribers. 177
2. Social Cankers 178
3. Sandhya Service, or, Salvation through the Worship of God in Time 181
4. Sri Madura-Meenakshi Sobhanam .. 185
5. Navaratri Pujah: Nine years' Service at the Feet of Devi. 187
6. Short Story: Virât Rûpa—A Tale of Righteousness, I-Mahendrapuram 189
II. Upendran, 192. III Mahendrajalam 193
7. Charity, By S. Muthu Iyer, B. A., .. 195
8. Free from Bonds. The Autobiography of a Taluq Gumastah 197
9. Kannaki—A Social Drama 201
10. Sankarapryan, *Concluded* 210
11. Extracts: On Paddy Cultivation 217
12. Necessity for change in Agricultural Practices 226
13. Paddy-growing Countries in the World.
14. Book Reviews

அட்டவணை. — பக்கம்

1. சந்தாதாரர்க்கு அறிக்கை. ... 177.
2. ஜன சமூகப்புல்லுருவிகள். ... 178.
3. "ஸந்தியாவந்தனம்" என்னும் கால வந்தனம் ... ... 181.
4. ஸ்ரீ மதுரமீனாக்ஷி சோபனம் ... 185.
5. நவராத்திரிபூஜை: ஒன்பது வருஷமாய்ச் செய்த தேவிபணிவிடை ... 187.
6. விராட் ரூபா—ஒரு சிறுகதை.
1. மஹேந்திரபுரம், 2. உபேந்திரன், 3. மஹேந்திரஜாலம் ... 189, 192, 193.
7. அறஞ்செயல், (எஸ். முத்து ஐயர், பி. ஏ.). 195.
8. அவிழ்த்துவிட்டகழுதை. ஒரு தாலூகா குமஸ்தாவின் சரித்திரம். ... ... 197.
9. கண்ணகி. ... ... 201.
10. சங்கரப்பிரியன்—முற்றிற்று ... 210.
11. விஷயத்திரட்டுகள்: நெல் ... ... 217.
12 கிருஷிப்பழக்கங்களை மாற்றல் ... 226.
13. பூலோகத்தில் நெல்விளையும் தேசங்கள்
14. பார்வையிட்ட புஸ்தகங்கள்

["Our Theism is the Purification of the Human Mind"—Emerson]

Thick Paper Edition for Patrons.) PUBLISHED BY (Minimum Subscription Rs. 5

The Secretary, Diffusion of Knowledge Agency,

Lalitalaya, Mylapore, Madras, S.

For The Viveka Chintamani Publishing Committee.

Thin Paper Edition for the People.) *(Copyright Registered)* (Subscription Price: Yearly Rs. 4.

"Like a spider, like the earth, and like a living creature He produces the Universe."

THE VIVEKA CHINTAMANI.

Established 1892.

The Oldest and the best Tamil Monthly: Yearly Rs. 4, Thick Paper Edition Rs. 5 in Advance.

Subscriptions registered by Volume only and cannot be discontinued in the middle of a Volume.

LALITALAYA, MYLAPORE, S.

EDITOR

C. V. SWAMINATHA AIYAR.

Madras Oct-Nov. 1909.

விவேகசிந்தாமணி.

வருஷசந்தா ரூ. 4, வாலியம் கணக்காகவே சந்தா பதிவுசெய்யப்படும்.

விவேகசிந்தாமணிக் கமிட்டி விண்ணப்பம்

ஆரிய சகோதரர்களே, விவேகசிந்தாமணி, இப்பொழுது மாதந்தோறும் ஒழுங்காக வெளியாகி வருகிறது. இத்துடன் தங்கள் பார்வைக்கு ஒரு பத்திரிகை யனுப்பியிருக்கிறோம். விவேகசிந்தாமணி யென்ற பெயர்க்கேற்றபடி இதில் விவேகத்தை விளைக்கக்கூடிய அற்புத விஷயங்கள் நிறைந்திருக்கும் இக்காலத்துக்கேற்படி தேசாபிமானம், ஸ்வபாஷாஞானம், நீதிபோதம், வேதாந்தசாரம், சுதேச விதேச சரித்திரங்கள், மஹாத்மாக்களின் அமிருத வசனங்கள், பகவான் அர்ச்சுனனுக்குப் போதித்த நித்தியானுகூல ஸ்தனங்கள், அப்போதப்போது நடக்கும் விசேஷ ஸம்பவங்கள், ஆகிய இவைகள் அடங்கப்பெற்றுச் செந்தமிழ் நடையில் எழுதப்பட்டுத் தமிழ்நாடெல்லாம் ஜ்வலித்துவரும் இம்மாதாந்தப் பத்திரிகைக்கு ஒவ்வொருவரும் சந்தாதாரராகச்சேர்ந்து ஆதரித்துவரக்கோருகிறோம். மனிதர்களுக்கு உய்யும் வழிகாட்டி அவர்களைக் கடைத்தேறச்செய்யும் உண்மையான ஸத்குருவைப்போல விவேகசிந்தாமணியை வாசிப்பவர்களுக்கு அது உற்றவிடத்து தவியாய் நின்று விவேகத்தை வளர்க்கும் குருவாய்த்தோற்றுமென்பதிற் சிறிதும் சந்தேகமில்லை. பத்திரிகையை முழுதும் படித்துக் கையொப்பக் காரர்களாய்ச் சேரக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறோம். இப்பத்திரிகை சென்ற பதினாறு வருஷங்களாக இடையறாது நடைபெற்று வருகின்றது. இடையே அச்சாபீஸார் செய்த தவறுதலால் ஆகஸ்டு ஸெப்டம்பர் மாசத்து சஞ்சிகைகள் தவக்கப்பட்டாலும், அதனால் குற்றமின்றி அதைத்தொடர்ந்து பத்திரிகை நடந்துவர ஏற்பாடாகி 16-வது வால்யம் 12-சஞ்சிகைகளும் சரியாக முடிந்துவிட்டன.

1909-வரு ஜனவரி மீ முதல் 17-வது வால்யம் ஆரம்பம்.

விவேகசிந்தாமணிக்குச்சந்தாதாரர்களாகச்சேர விரும்புகிறவர்கள் அதன் ஒரு வருஷசந்தா ரூபாய் நாலையும் முன்பணமாக, மைலாப்பூர், லலிதாலயம், அறிவைப்பரவச்செய்யும் ஏஜன்ஸி காரியதரிசி ஸி. வி. ஸ்வாமிநாதயர் பேருக்கு அனுப்பி, அவரவர்கள் பேரை ரிஜிஸ்தர் செய்துகொள்ளவேண்டும். முன்பணமனுப்பாதவர்களுக்கு V. P. P. யில் ஒரு வருஷ சந்தாவுக்குப் பத்திரிகை யனுப்பப்படும்.

ஸி. வி. ஸ்வாமிநாதய்யர்,
பத்திராசிரியர்.

எம். கே. நாராயணஸ்வாமி ஐயர், பி. ஏ. பி. எல்.,
விவேகசிந்தாமணிக்கமிட்டி காரியதரிசி.

ஐயா,

ORDER FORM,

190

Please enrol me as a Subscriber and send the Viveka chintamani by V. P. P. for a year's subscription, Viz Rs 4-1-0

நீங்கள் அனுப்பிய மாதிரிக் காபியை வாசித்துப் பார்த்தேன், விவேகசிந்தாமணிக்கு என்னையும் ஒரு சந்தாதாரராகச் சேர்த்துக்கொண்டு முதல் சஞ்சிகையை ஒரு வருஷ சந்தா ரூபா 4-1-க்கு **V. P. P** மூலமாக அனுப்பக்கோருகிறேன், தவறாமல் தபாலாபீஸில் பணம் கட்டிப் பெற்றுக்கொள்கிறேன்.

பேர் ________________

தொழில் ________________

ஊர் விலாசம் ________________

போஸ்ட் ________________

"*Give me not, O God, that blind, fool faith in my friend, that sees no evil where evil is, but give me, O God, that sublime belief, that seeing evil I yet have faith.*"

"*Seek Truth wherever you find it,*" *But* "*Make your choice and stick to it till you reach the End.*"

ஸத்தியம் வத,—**Speak the Truth.**

"Hitch your Wagon to a Star"

"To Thine Own Self be True"

அன்பேசிவம் : அறிவேசக்தி :ஓம் தத்சத்.] [God is Love: Knowledge is Power. *Aum.*

[ஸத்யமே ஜெயம்—**Satyameva Jayati.**

பு. 17.] 1909-ஸு அக்டோபர்-நவம்பர், மீ² ஸௌமியஸு அற்பிசி, கார்த்திகைமீ² [ச. 7-8.

To Our Readers and Subscribers.

We are again obliged to change our Printers. In these days of valuable promises but rare fulfilment, we have tried for once, the effect of 'Swadeshi Enterprise' on our constitution, with results better imagined than described. Let us now revert to our old hum drum life of "doing our duty" leaving the result in the hand of One, who in the Field of Battle at **Kurukshetra**, taught to the Hero of the Fight, the secret of Karma saying, **"To work you have the right, but not to the fruits thereof."**

We trust our readers and Subscribers will not interpret this as meaning that they have no duty to perform. We expect them to do their duty and remit their arrears of subscription due **at once.** **This is in Continuation of Nos. 5-6 for may-June 1909.**

SOCIAL CANKERS.

"The New Spirit and the Swadeshi Enterprise are bringing into prominence many social pests who, for want of opportunities, were pining in solitude preying like wolves on individual members of Society who happened to be caught within their toils. These now are entering the field as enterpresing "*Swadeshis*"! and in the name of 'Social Service' are plundering the people right and left. They **Violate** the Confidence of the public. The unwary public often fall victims to their mischievous machinations, and when too late wake up to the fac and ever after fight shy of Swadeshi enterprises. I know of many a noble endeavour in the cause of true Swadeshi having been spoiled by the mischievous intervention of these irresponsible busy bodies." *The Indian Patriot*

ஜனசமூகப் புல்லுருவிகள்.

"நல்லமரத்தில் புல்லுருவி பாய்ந்தாற்போல்" ஆதிகாலம் தொட்டு நீடித்துள்ளதும் நல்ல வைரம்பாய்ந்துள்ளதுமான நமது இந்து ஜனசமூகமான விருக்ஷம், புல்லுருவி போலும் புல்லறிவாளர் சேர்க்கை மிகுதியால் புன்மையதிகரித்து நன்மை குறைந்து நலங்குலைந்து போகின்றது. ஏனென்றால் "நல்லமரத்தில் புல்லுருவிபாய்ந்தது போலாம்" என்றே பதில் சொல்லவேண்டியதாயிருக்கிறது. எப்படியெனில்:—

உயிருக்கு உறம்கொடுப்பது உண்மை. உண்மை யென்றால் உள்ளபடி சாசுவதமாயிருக்குந்தன்மை. இதை வேதாந்திகள் "சத்" என்பார்கள். எதுவொன்று காலதேச வர்த்தமானங்களால் மாறுபடாதாகி உள்ளபடி உறுதியாயிருக்கிறதோ அதுவே உண்மைப் பொருளாம். உலகம் க்ஷணத்துக்கு க்ஷணம் மாறிக்கொண்டிருக்கிறதே யென்றால், ஆம்! ஆனால் இந்த மாறுதல்களெல்லாம் எதை ஆசிரயித்து இருக்கின்றன? இம்மாறுதல்களுக்கு ஆதாரபூதமாயிருப்பது என்ன? பணிகள் (ஆபரணங்கள்) பலவிதமாயினும், எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமாயிருப்பது பொன் ஒன்றே. பாண்டங்கள் பலவகையாயினும் அவைக்கெல்லாம் ஆதாரபூதமாயிருப்பது மண் ஒன்றே. பொன்னின் தோற்றம் பணிக்குத்தகுந்தபடி வெவ்வேறாயினும், அதன் இருப்பு மட்டும் மாறாமல் இருக்கிறது. அதுபோல் சாசுவதமாயுள்ள "சத்" பொருளையறிந்து அதில் உறுதி பற்றி நிற்பவர்கள் சத்துக்கள் ஆவார்கள். சத்துக்கள்கூட்டம் அசத்துக்களின் கூட்டுறவால் கெடும். சத்தில் உறுதியான பற்றுள்ளோர் சதா நிஷ்டர்களாவார்கள். இவ்வுறுதியில்லா அசத்துக்கள் அநிஷ்டர்களாவார்கள். சதா நிஷ்டையினால் அறிவு விளங்கினால் புத்தி தெளியும். புத்தி தெளிந்தால் அது மனதில் பளிங்குபோல் சோபித்துநிற்கும் இதைத்தேஜோமனஸென்பார்கள். இம்மனசுடையவர்கள் அருள்பெற்றவராவர். மற்றவர்கள் இருளில் மயங்குகிறவர்களாவார்.

இப்படி இருளில் மயங்குகிறவர்களிலும் தராதரம் உண்டு. உதாரணமாக, இருளில் புழங்கும் ஜந்துக்களில் மார்ஜாலி (பூனை) பகல் இருள் இரண்டிலும் பார்க்குந் தன்மையுள்ளது. பெருச்சாளி இருளில் நன்றாய் பார்ப்பது; ஆனால் வெளிச்சத்தில் பார்க்கும் சக்திகுறைந்தது. ஆந்தைக்கு இருளிலேயே நன்றாகப்பார்வையுண்டு. பகலில் அதற்கு பார்வை கிடையாது. அஃதேபோல மன இருள்கொண்டு மயங்குகிறவர்களிலும் வித்தியாசமுண்டு. சாமான்ய மூடர்கள் குருடர்களுக்கொப்பாவார். அவர்களிலும் தீக்ஷண்ய புத்தியுள்ளோர் அதர்பவழியில் பிரவேசித்து அறிவு விர்த்தியடைந்தோர். அவர்களிலும் மேலானோர் ஈசுவர பக்தியின்றி தத்துவ விசாரம் செய்துள்ளோர். இவர்கள் பிரகிருதி இரகஸியங்களில் சிலவற்றை யறிந்துகொண்டு அவைகளால் உலகத்தாரை மயக்கும் ஜாலக்காரர்கள். இவர்களிலும் மேலானோர் தத்துவ விசாரம் செய்து தேகமே சதமென்னும் தப்புத் தீர்மானத்துக்கு வந்த அசுரசுபாவர்கள்.

ஸ்தூலபாவத்தில் இப்படியுள்ள பேதாபேதங்களைப்போல, சூக்ஷ்ம பாவத்திலும் பேதாபேதங்கள் உண்டு. அஃதை சூக்ஷ்மமாகமட்டும் சூசிப்பித்துச் சொல்லலாமேயன்றி ஸ்தூலமாய்ச் சொல்வதுகூடாது. "மனசுக்கு மனம்சாக்ஷி." மனத்தைமனத்தால் அறியலா

மேயன்றி வேறுவிதமாக அறிவதுகூடாது. மனத்திலும் தாழ்ந்த ஜடதேகத்தால் மனத்தை யறிய முடியாது. மனத்திலும் மேலானதான ஞானதிருஷ்டியால் பார்த்தால், மனமானது "மன்மததஹனம்" போல் சாம்பலாய்ப் போய்விடும். ஆகையால் மனத்தை மனத்தால்தான் அறியலாம்.

இந்த மனம் சமஷ்டிமனம், வியஷ்டி மனம் என இருவகைப்படும். சமஷ்டியில் வியஷ்டியும், வியஷ்டியில் சமஷ்டியும், மரமும் கிளையும்போல் இணைபிரிக்கக்கூடாது கலந்து நிற்கும். இஃதை "அவயவ-அவயவி" உபமனத்தாலும் எடுத்துச்சொல்வர். அவயவங்களின்றி அவயவியில்லை. அவயவி யில்லாவிட்டால் அவயவங்கள் இபக்கமற்றுப் போவதால், அப்பேரிழந்து ஜட பதார்த்தங்களாகப் போவதுபற்றி, அவயவங்கள் இல்லை. இப்படி இரண்டிற்கு முள்ள சம்பந்தத்துக்கு "தாதாத்மியசம்பந்தம்" என்றுபேர். அஃதையே "அத்வைதம்" என்றும் சொல்வார்கள்.

"மனத்தை மனத்தா லறியலாம்" என்று சொன்னால், எந்த மனத்தை எந்த மனத்தால் அறியலாம்? என்கிற கேள்விபிறக்கும். இஃதை வாசிக்கும் சாமான்ய சபல புத்தியுள்ளோர் "என்மனது" "உன்மனது" என்று விபாகித்து அருத்தம் கூறுவர். இது அறியாமையினல் சொல்வது. உண்மைக்கொவ்வாதது. ஆகையினல் அபத்தம் என்று விசாரபுருஷர் தள்ளத்தக்கது. ஆனல், "மனத்தை மனத்தா லறியலாம்" என்னும் வாக்கியத்திலுள்ள "மன" சப்தங்கள் இரண்டும் எவற்றைக் குறிக்கின்றன? நன்ருக ஊன்றி விசாரித்துப்பார்க்கில், அவை இரண்டும் 'சமஷ்டி மனம்' 'வியஷ்டிமனம்' என்னும் அத்வைத சம்பந்தமுள்ள இருதரமனத்தையே குறிக்கிறது. 'சமஷ்டிமனம்' என்று நாம் சொன்னதை விராட் என்றும் வைசுவானரன் என்றும் சொல்வார்கள். "வியஷ்டிமனம்" என்றதே ஜீவகோடிகளாக விளங்குவன. ஜீவன் அற்ப ஸ்வபாவமுள்ளவன்: "பால் ஆருக வோடினும் நாய் நக்கித்தான் குடிக்கவேண்டும்" என்பதுபோல், அவன் அற்பமாயுள்ள சிற்றின்பங்களையே நுகரத்தக்கவன். பேரின்பம், பொதுநன்மை, பொதுக்ஷேமம் போன்ற வார்த்தைகளை அவன் காதால் கேட்டு வாயால் உரையாடினும், அவன்மனத்திற் கொள்வது அற்பமான அருத்தமுடையதாகவே யிருக்கும். நாய் நக்கி நக்கி வயிறுநிறையக்குடித்தாலும் உருஞ்சிக்குடிப்பதிலுள்ள சுகம் அதற்குத் தெரியவே தெரியாது. அஃதே போல, அற்பனுயிருக்கும் ஜீவனுக்கும் சிற்றின்பமொன்றையே விட்டுவிட்டுப் பற்றி நுகரலாகுமன்றி பேரின்பமென்பது இன்னதென்று மறியான். அப்படியே அவன் "தன்னயம்" ஒன்றையே பலவாருக அறிவானன்றி, பொதுநலமென்பதைச் சொப்பனத்திலு முணரான்.

"உயரஉயரப் பறந்தாலும் ஊர்க்குருவி பருந்தாமோ?" என்பது பழமொழி. ஆகையால், அற்பமான ஜீவன கோடித்தனமுடையவனுலும் அவன் தன்னயம் ஒன்றையே பாராட்டுவானன்றி பொதுநலம் பாராட்ட அறியான். பொதுநலம் புரிவான்போல் பாசாங்கு செய்வான். ஆனல் தன்னலம் ஒன்றிலேயே அவனுக்கு முழுதிருஷ்டியு மிருக்கும். இது அவனுடைய ஸ்வபாவம். இதற்காக அவனைக்கடிந்து கொள்வதில் பிரயோசனமில்லை. நாய்க்கு நக்கிக் குடிப்பது ஸ்வபாவம் போல, அவனுக்கு எந்நலத்திலும் தன்

னலத்தையே திருப்பித்திருப்பிப் பார்ப்பது ஸ்வபாவம். அவன் குடும்பியாக விருந்தால், குடும்பத்தைச் சம்ரக்ஷிப்பான். ஆனால் அவர்களையெல்லாம் "நான் ரக்ஷிக்கிறேன்" என்கிற அகங்கார விர்த்தியில் ரக்ஷிப்பானே யன்றி, 'என்கடமையை நான் செய்கிறேன்' என்கிற ஸாத்விக விர்த்தியிலிருந்து ரக்ஷிக்க மாட்டான். காசுபணம் கையிலுள்ள தனவானாயிருந்தால் தானதர்மங்கள் செய்வான். ஆனால் தன் புகழ்விளங்க ஆடம்பரமாகச் செய்வானே யன்றி பரங்கருணையினால் தர்மவிருத்தியின் பொருட்டுச்செய்யான். அவன் வர்த்தகம் வியாபாரம்செய்பவனாயின், தன்பெயர்விளங்க வேண்டும் என்று வர்த்தகம் செய்வானே யன்றி வர்த்தகவியாபார விருத்தியால் வைசிய தருமம் வளர வேண்டு மென்று செய்யான். "கடைத்தேங்காயை யெடுத்து வழிப்பிள்ளையார்க் குடைக்குமவனைப்போல" ஊரார்தலையில் கையைவைத்து, பலபேரைமோசம் செய்து சிலபேரை யாதரித்து, தான் வியாபாரத்தில் விளங்குபவன்போல் வேஷம்போடுவான். உண்மையில் அவன் செய்வதெல்லாம் வியாபாரத்துக்குக்கனறவுதமாகவும் (விரோதமாகவும்) வைசியதர்மத்துக்குஹானியாகவும், சொந்தபயம், சொந்தலாபம், ஸ்வகீர்த்தி, சொந்தமதம், தன்னழிம்பு இவைகளை விர்த்தி செய்வதாகவும் தானிருக்கும்.

துரைத்தன காரியங்களில் சம்பந்தப்பட்டவனாக விருக்கில், அங்கும் அப்படியே செய்வன். ஸ்வக்ஷேமம் ஒன்றையே பெரிதாகக்கருதி, துரைத்தன க்ஷேமம், பொதுக்ஷேமம், தேசக்ஷேமம் எல்லாவற்றையும் அந்த ஸ்வக்ஷேமம் என்கிற அகங்காரத்தீயை வளர்க்கிற தற்கான காஷ்டங்களாகவே (எரி' முட்டை, கட்டையாக) உபயோகிப்பான். இப்படியாக அவன் பொதுநலத்தைக் காஷ்டமாக உபயோகித்து ஸ்வநலமென்கிற தாபாக்னியை வளர்த்து ராவணாதி அசுரவீரர்களைப்போல் தானிருக்கு மூரையழித்துத் தானுமழிவான். "கெடுவான்கேடுநினைப்பான்" என்பது தப்பிலா ஒப்புமை கொண்டதோர் உண்மைவாக்கியம். இவன் நினைப்பதெல்லாம் தனக்கு நன்மையும் பிறருக்குக் கேடுமாதலால், இவன் நினைத்த கேடெல்லாம் சூழ்வினையாக வந்து இவனைச் சூழ்ந்துகொண்டு கெடுபுத்தியை யுண்டு பண்ணி, இவனை வேரோடும் கெடுக்கும்.

இப்படிப்பட்ட அற்பத்தன்மையுள்ளவர்களைப் பொதுவாக "ஜீவன்" என்று சொல்லும் பசுவர்க்கத்தில் சேர்த்து பொதுப்படச் சொன்னோம். விவிதமாகத்தோன்றும் மனுஷ ஜீவன்களில், காக்கை கழுகுமுதலாகக் கரடி புலியீறாக எண்ணித்தொலையாத எத்தனையோ ஜன்மங்கள் இருக்கின்றன. இவர்கள் பிறவிக்குணத்தை மாற்ற யாராலும் ஆகாது. ஜனசமஷ்டியிலிருந்து அவர்களுண்டானார்கள். அஃதை யொட்டியே அவர்கள் ஜீவிக்கவேண்டும். இந்த அதமர்களைப் பொதுவாகச் சொல்லலாம்; பிரத்தியேகமாக எடுத்துச் சொன்னால் "பண்டமொருபக்கம், பழியொருபக்கம். என்னும் பழமொழி போல் குற்றம் ஒரு பக்கத்திலிருக்க, குறையொருபக்கத்தில்வரும். ஆகையால், அற்பர் சகவாசம் ஜனக்ஷேமத்துக் குளப்போதும் தீங்கேயாம். அது எப்படிப் போலென்றால், "நல்லமரத்தில் புல்லுருவி பாய்ந்தாற்போல்!'

நல்லமரம் என்பது நிரந்தரமாய் நித்தியமாயுள்ள ஸாத்வீக ஆத்மா. புல்லுருவி என்பது

பொய், புனைசுருட்டுகளில் பழகித்தேர்ந்த புன்மை யறிவாளராம், துராத்மா.

"மனஸ்யேக, வசஸ்யேக, கர்மண்யேக மஹாத்மனாம். மனஸ்யந்யத், வசஸ்யந்யத், கர்மண்யந்யத் துராத்மனாம்." "நல்ல மரத்தில் புல்லுருவி பாய்ந்தாற்போல" என்பது ஸத்ஜனர் கூட்டத்தில் துர்ஜ்ஜனர் சகவாஸம் படிந்தாற்போலவுமாம்.

இப்படிப்பட்ட சகவாஸ தோஷத்தால் இந்தியா தேசமானது இப்பொழுது நிலை குலைந்து நிர்க்கதியாய்த் தவிக்கின்றது. பெற்ற தாயைப் பீடித்தரோகம் பிள்ளையைபாதிக்காது விடுமா? நல்லமரத்தில் புல்லுருவிபாய்ந்தால், மரம் போரைவிழுந்து வலுவிழந்துதான் போகும். மரத்தின் ஜாதி நல்லதாயிருந்தாலும் சேர்க்கையின் தோஷத்தால் அது கெட்டுப்போகும்.

அப்படிப்போல, இக்காலத்தில் ஸ்வதேசிய சிந்தை சமஷ்டிமனத்திலுதித்து எல்லாரையும் ஆட்டினாலும், நல்லமன முடையவர்கள் நற்சிந்தையோடு உடல், பொருள், ஆவிகளையும் தத்தம் செய்துழைத்து வந்தாலும், புல்லுருவிபோலும் புன்மையாளர் சிலர் கள்ளத்தபஸ் செய்து ஊருக்குள் ளிருந்து ஒன்றுமறியா உன்மத்தர், பலரைத்தூண்டி விட்டு "இந்தப்பூனையும் பால்குடிக்குமா!" வென்று பதுங்கியிருந்து பார்த்து வருவதால், ஸ்வதேசியகாரியம் மிகப்பங்கப்பட்டு, தேசத்துக்கும் துரைத்தனத்துக்கும் [illegible]னிவிளைந்து வருகிறது. இவர்கள் கொடுமையை நீக்க வேண்டு மென்று மிஸ்டர் தாதாபாய் நௌரோஜி யவர்கள் அவருடைய 85-வது ஆப்தபூர்த்தியன்று அதிக உருக்கத்தோடு எல்லாரையும் வற்புறுத்திக் கேட்டுக்கொண்டார். நல்லமரத்தில் புல்லுருவி பாய்ந்ததென்று மரத்தையெல்லாம் அடியோடு வெட்டியழித்து "காண்டாவன மழித்தது போல்" அழித்துவிடலாமா? புல்லுருவியைப்பிடுங்கி யெறிந்து அதன் வேர் மரத்தில் பற்றுதபடி பாதுகாப்பதே பலரும் ஒப்பத்தக்கதோர் உத்தம சிகிச்சையாம். இவ்வதை ஜனசமூகத்தார் தாமே செய்யல் வேண்டும்.

இப்படிப்பட்ட துர்ஜ்ஜனர் சகவாஸத்தாலேயே இவ்விவேகசிந்தாமணியும் வில்லங்கத்துககாளாகி வருந்துகின்றது. எழுதிக்கொடுத்த விஷபத்தை விலையுங்கொடுத்துக் காலந்தாழ்த்தாமல் அச்சிட்டுவாங்குவது அருமையிலும் அருமையாயிருக்கிறது! இதுவும் காலத்தின் கொடுமையேயென்று கர்த்தாவைத்தொழுது காரியத்தை நடத்திக்கொண்டு போகிறோம். சமஷ்டிமனம் தேறினல் வியஷ்டிமனம் ஏறும். சமஷ்டிமனம்பொங்கினல் வியஷ்டிமனம் கூத்தாடும். குரங்கு சேஷ்டை செய்து கூத்தாடும் வியஷ்டிமனத்தை அடக்கியாள்வாரில்லையே யென்று அங்கலாய்க்கிறோம்.

SANDHYA SERVICE, OR, SALVATION THROUGH THE WORSHIP OF GOD IN TIME.

"ஸந்தியா வந்தனம்" என்னும் காலவந்தனம்.

"ஸந்தியா வந்தனம்" என்றால பகலும் இரவும் ஸந்திக்கும் காலத்தில் அக்காலத்தைப்பேதேவதையாகப்பாவித்துச்செய்யும் வந்தனம். இதுபிராஹ்மணர்களுக்குமட்டுமன்றி க்ஷத்திரிய வைசியர்களுக்குமுண்டு. பிராஹ்மணர்கள் வைதிக மார்க்கமாகச் செய்வார்கள்.

மற்ற இருவருணத்தாரும் தாந்திரிக மார்க்கத்தையனுசரித்துச் செய்வார்கள். வேதத்துக்கும், தந்திரம் அல்லது ஆகமத்துக்குமுள்ள வித்தியாசமென்ன? வேதம் பொது : ஆகமம் சிறப்பு. வேதமந்திரங்கள்பொதுவாய் எல்லா அவஸ்தைக்கும் பொருந்தும், ஆகம விதிகளோ சங்கல்பித்துக்கொண்ட அளவுக்குப் பொருந்தும். உதாரணமாக, "அஹம் அஸ்மி' என்கிற சுருதி வாக்கு பாரமார்த்திகம், வியவஹாரார்த்தம் ஆகிய இரண்டிற்கும் பொருந்தும். "நான் தேவனுயிருக்கிறேன்" "நான் மனிதனுயிருக்கிறேன்," "நான் சிவனுயிருக்கிறேன்" என்பது சிறப்பு. சுருதி வாக்கு தத்துவாதீதமாயிருந்து தத்துவார்த்தத்துக்கும் இடங்கொடுக்கும். ஆகமம் அல்லது தந்திரமோ உபாஸனு நிமித்தம் ஒரு தேவதையை சங்கல்பித்துக்கொண்டு, அந்த தேவதையோடு இரண்டறக்கலக்கும் வழியைப்போதிப்பதாம். இப்படி ஒன்ருென்ருக "நான் நீ", "நான் நீ" பென்று அபேதமாகப் பார்த்துக்கொண்டே போனுல், "நினைத்ததெல்லாம் நான்" என்கிற பொது இலக்ஷணம் ஏற்படும். அப்பொழுது நினைபபவன், நினைவு, நினைபொருள் ஆகிய மூன்றும் ஒன்ருகத் திரிபுடி ரஹிதமான அத்வைதஞானம் சித்திக்கும். "நான் நீ" யென்று திரிபுடி ஸஹிதமாக அறிவது சிறப்பு ஞானமாம். வைதீகத்துக்கும் தாந்திரீகத்துக்குமுள்ள வித்தியாஸம் இதுவேயாம். இது நிற்க, "ந்திய" சப்தத்துக்கு அர்த்தமென்னவென்று விசாரிப்போம். ஸந்திப்பதினுலுண்டாவது ஸந்திய. இப்படிப்பட்ட ஸந்தி காலே, மாலே யாகிய இரண்டு ஸந்திகள் தான் என்றும், மத்தியாஹ்நமும் (உச்சிநேரமும்) ஒரு சந்தியே ஆதலால் முச்சந்தி யுண்டென்றும் சொல்வர். பகலும் இருளும் சந்திப்பது ஸந்தி. இவ்விரண்டும் ஸந்திப்பதினுல் இருளும் ஒளியும் கலந்துண்டாகும் ஓர் இலக்ஷியத்துக்கு தேவதை பென்றுபேர். இந்த ஸந்தியா தேவதை ஸ்வயம்பிரகாசமானபிரஹ்மதேஜஸும், இருட் பிழம்பான மாயையும் சேர்வதுமுதல், ஸூரியனும் சாயாதேவியும் அல்லது விளக்கின் ஒளியும் அதன்சாயையும் சேர்வதுவரையில் எல்லாவற்றிற்கும் பொருந்தச்சொல்வது பொது. சூரியன் சாயாதேவியின் சந்திப்புக்கு மாத்திரம் பொருந்தச்சொல்வதுசிறப்பு.

காலேயின் சந்தியும், மாலேயின் சந்தியும் கிழக்கிலும் மேற்கிலும் நமக்குக் கட்புலனுகத் தெரிகிறது. அப்படியே மத்தியாஹ்ந காலத்திலும் உச்சியிலுள்ள சூரியனும் அதன்நேர் கீழே பாதாளத்திலுள்ள சாயையும் சந்திக்கிறது. இவ்விரண்டின் சந்திப்பு பூமியைச்சுற்றிலும் வளையாகாரமாய்ச் சூழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. பகல் நேரத்தில் சூரியப்பிரகாசத்தின் கானல் விசேஷத்தால் இது ஸ்தூலக் கண்பார்வைக்குப் புலப்படவில்லேயாளுலும், சூரியக்கிரஹணத்தின்போது சந்திரனுடைய சாயை பூமியில் படுவதைக்கொண்டும், சந்திரகிரஹணத்தின் பொழுது பூமியினுடைய சாயை சந்திரனில் படுவதைக்கொண்டும் புத்திமான்கள் ஊகித்தறியலாம். "கிரஹணஸ்பரிசகாலம்" என்று சொல்வது இந்த சாயை விழுங்காலமே. இப்படி முச்சந்தியுண்டாக, இந்த மத்தியாஹ்நத்தைப்போலவே நடுநிசி காலமும் ஒரு சந்தியாகிறது. ஆகசந்தி நாலு ஏற்படுகிறது. இந்த நாலு சந்திக்கும் தனித்தனியுருவுமுண்டுபோல், இந்நாலின் சாக்ஷியுருவமொன்றுண்டு. அது தான் காயத்ரீ தேவி. இந்த காயத்ரீ தேவிக்குரிய மந்திரம் காயத்ரீ. "காயத்ரீ" என்ருலே, அதனே ஜபிப்பவர்களே இரக்ஷிப்பதுஎன்று பொருள்படும்

ஜாக்ர, ஸ்வப்ன, சுஷுப்தி, துரியம் என்கிற நான்கவஸ்தைகளுக்கு சரியாக இந்த நாலுசந்தியா தேவதைகளும் ஏற்பட்டுள்ளன. அண்டத்திற்போல் பிண்டமுமாதலால், இரண்டிற்கும் சமத்துவமுண்டு. காலைசந்தி ஜாக்ரதாவஸ்தை மத்தியாஹ்நம் ஸ்வப்நாவஸ்தை: காணற்சலமென்பது சொப்பன திருஷ்டியேயன்றி வேறல்ல. சாயஸ்ஸந்தி சுஷுப்தியவஸ்தையாம். நடுநிசியில் இருட்பிழம்பைக் கிழித்துகொண்டு அதிலுள்ள வெளிச்சத்தைக்காணும் சக்தியொன்றுண்டு. அது துரியாவஸ்தையாம். இருளின் ஸ்வபாவ மறிந்தால் அதுஒளியாக விளங்கும்." இருளில் ஒளி" யென்பது உண்மையாகவுள்ளதே. இருளடைந்தமனத்தால் அவ்விருளொளியைக் காணல் ஆகாது. ஆனால் இருள்கடிந்த மனம் அதைப் பிரத்தியக்ஷ சாக்ஷாத்காரமாகக்கண்டு தரிசிக்கும். இந்தத்தரிசனமே துரியதரிசனமாம். இவை யெல்லாம் தியானயோகத்தில் தேர்ந்தவர்களுக்கு விளங்கலாம், சிறு பிராயமான பிள்ளைகளுக்கு என்ன தெரியும்? பொய்யும் வினையும் பொதிந்து மனக்கண் பஞ்சடைந்த உலகஞானிகள் குழந்தைகளுக்கு என்னதெரியுமென்று வெகு பெரிய தனமாகச் சொல்கிறார்கள். ஆனால் குழந்தைகளுக்கு தெய்வம் விளங்குவதாயிருப்பதுபோல், வினைமுதிர்ந்த வயதிற்பெரியோருக்கு விளங்குவதாயிருந்தால் இந்தக் காலத்துக்குக் கலிகாலம் என்கிற பெயர் வந்திராது. குழந்தைகள் மனம் மஹா துல்லியமானது. அசாப்ரசங்களால் இருளடையாதது. உலக வழியில் சிக்கிப்பின்னலுறாதது. பந்தத்தினால் இன்னும் கட்டுப்படாதது. அறிவே ஸ்வரூபமாயுள்ள தேவியின் இரகஸிய நாமங்கள் ஆயிரத்தில் அதிமுக்கியமானது "ஆபால கோபவிதிதா:" எனின், ஏழைக்கெளியவள் என்பதுபோல் குழந்தைகள் அறிவுக்கெட்டும்படியானவள் ஸ்ரீதேவி. ஆதலால் தான் ஏழுவயதானவுடனே பிராஹ்மணச் சிறுவர்களுக்கு பிரம்மோபதேசம் செய்யவேண்டுமென்பது. இந்த முக்கியமான ஸம்ஸ்காரத்தைப்பெரும்பாலாரும் "பூணூல் போடுகிறது" என்னும் வெறும் ஸம்பிரதாயத்துக்குக் கொண்டுவந்து விட்டார்கள்.

மந்திரங்கள் சொல்லிவைக்கும்வாத்தியாரை குழந்தைகளுக்கு மந்திரங்களின் கருத்தும், செய்சடங்கின் அருத்தமும் விளங்கச் சொல்லுமென்றால், "இதென்ன சங்கடமாயிருக்கிறது!" என்கிறார். காசுவாங்கமட்டும் ஜாதககர்மம் முதல் தொடங்குகிறார். இப்படி காசின்மேல் கருத்தைச் செலுத்திவிட்டு கர்மலோபம் செய்துதான் கலிமுதிர்ந்துவிட்டது! "கலிஸாது, ஸ்திரீஸாது, சூத்திரஸாது" என்ற ரிஷிவாக்கியப்படி கலிமுதிர்ந்தாலும், 'கலிஸாது" என்கிற குணமொன்று அதனிடமிருக்கிறது. காலம் முதிர முதிர அந்தியம் கிட்டுகிறது சகஜம் தானே. ஆகையால் கலி முதிர்ந்தகாலத்தில் ஸாதுக்குணம் இலகுவில் சித்திக்கும். ஏனென்றால் அநுபவமுதிர்ச்சியால் நேரிடும் விரக்தியைப்போல், சங்கல்ப சிக்ஷா பூர்வமாய் அப்பியாசம் அவ்வளவு நன்றாகப் பலிக்காது. ஆகவே, இக்காலத்தில் "வைதிகப்பூதஞ்சி" செய்யும் வாத்தியார்களைவிட லோகானந்தத்தை யநுபவிக்க உண்மையாக வுழைத்த லௌகீகர்கள் ஸ்வாநுபவத்துக் கருகமாம் மனோபக்குவ முடையவர்களாயிருக்கிறார்கள். ஆனதுபற்றி ஹிருதய சுத்திக்கின் நியமமையாத ஸந்தியா வந்தனம் லௌகீகர்களால் பக்தி சிரத்தையோடும் அநுஷ்டிக்கத் தக்கதாயிருக்கிறது.

ஸந்தியா வந்தன மந்திரங்களுக்கு அர்த்தம் சொல்லவேண்டுமென்பது நமது கருத்தல்ல.

அர்த்தம் போட்ட புஸ்தகங்கள் சில அச்சிட்டுவெளியாகியிருந்தாலும், "பிரஹ்மோபதேச" லக்ஷணங்கள் பொருந்திய ஸந்தியா வந்தனம் குருமுகமாகவே கேட்டு அநுஷ்டிக்கற்பாலதாம். இங்கே செய்யவேண்டியதன் அவசியத்தைமட்டும் வற்புறுத்த விரும்புகிறோம். ஸந்தியா வந்தனம் அர்க்கியம், தியானம்,உபஸ்தானம் அல்லது ஸ்த்தோதிரமென திரிகண்டமாய் விளங்கும். அர்க்கியம் என்பது பூஜார்த்தமாகவிடும் ஜலரூப தர்ப்பணம். "ஆபோவா இதம் ஸர்வம்" என்னு மந்திரத்தினுல் இந்த எல்லாம் ஜலமயமாக (அதாவது, ரஸமாத்திரமாக) இருக்கிறது. இதை இக்காலத்தார் ("Liquid Crystal") திரவமயமானஸ்படிகஸ்வரூபம் என்று அர்த்தங்கொள்ளும் "பிரணவஆப:" ரூபமாய்க்கண்டு அதிசயித்துக்கொண்டிருக்கிறுர்கள். நாம் ஸ்படிகலிங்கமென்று கொண்டாடிப்பூஜிப்பது இந்த உண்மையையும் இதற்கு மேலுள்ள தத்துவத்தின் தரிசனத்தையும் தன்னை உபாஸிக்கும் உண்மையாளனுக்கு அளிப்பதாயிருக்கிறது.

ஆகையால் ஜலமயமாயிருக்கும் எல்லாவற்றையும் மந்திரத்தினுல் ஆவாஹனம் செய்து ஆகர்ஷித்துக்கொள்வது பிரதம காரியமாம். மனம் ஒரு வழிப்பட்டது மந்திர மாதலால், மனதை இயம, நியம, ஆஸன, பிராணுயாம, பிரத்தியாஹாரங்களால், ஒரு வழிப்படுத்தி(அந்தர் முகப்படுத்தி), தாரணத் தியான ஸமாதியென்னும் தியான பூரணத்தினுல் பூரிக்கச்செய்து, அப்படி பூரித்தமனதில், இந்த உள்-வெளிப் பிரபஞ்சங்களெல்லாம், பிரளயகாலத்தில் தோன்றும் பிரபஞ்சம்போல், எல்லாம் ரஸமயமாய் (சத்து மாத்திரமாய்) விளங்கப்பார்க்க வேண்டும். பிறகு இந்த சுத்தோதக புண்ணிய தீர்த்தத்தால், உபாஸகன் தன்னை யுள்ளும்புறமும் மார்ஜநிய ஆசமன மந்திரங்களால் புநிதப்படுத்திக்கொண்டு, புநர் மார்ஜந மந்திரத்தில் "புநர் ஸ்நானம்" செய்து, வாய்மையால் அஹத்தூய்மையும், மந்திர ஸ்நான ஆசமனங்களினுல் புறத்தூய்மையும் (தேஹபரிசுத்தமும்) எய்தி, பரிசுத்த மாத்திரனுயிருந்து ஜகத்காரணனுன ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு (சூரியனுக்கு) அர்க்கியம் விடவேண்டும். (அதாவது பரிசுத்தமான தன்னைக்கொடுத்து அவரை ஆதரிக்கவேண்டும்.) பிறகு வியவஹார திசையில் தனக்கு இன்றியமையாச் சாதகர்களாயிருக்க கிரகதேவதைகள், மாஸ்தேவதைகளுக்கு (வாரங்கள், மாஸங்கள் ரூபமாயுள்ள காலதேவதைக்கு) அர்க்கியம் விட்டு ஸந்தியா கர்மத்தை முடித்து ஜபம் செய்ய உட்காருகிறுன்.

ஜபத்தில் முக்கியமாய் பிராணுயாம அப்பியாசத்தினுல் பிராண சுத்தி மனசுத்தி செய்துகொண்டு, நமது புத்தியைப் பிரகாசிக்கச் செய்கின்ற ஆத்ம தேஜஸ்ஸை, சூக்ஷ்ம திருஷ்டியால் கண்டுகொள்ளவேண்டி காயத்ரீ ஜபம் என்னும் "அந்தர்த்தியானம்" செய்கிறுன். தியானம் பலித்து தியேயாகார மானபின், காயத்ரீ தேவியை இருப்பிடத்துக் கனுப்பிவிட்டு அவளுடைய அனுக்கிரகம் பெற்றவனுய் காலேயில் மித்திரனையும், மத்தியாஹ்நம் ஆதித்தியனையும், சந்தியாகாலம் வருணனையும் துதிக்கிறுன். இம்மூவரும் சிருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹார மூர்த்திகளான மும்மூர்த்திகளைப்போல் தொழில்பற்றி நாமவேறுபாடன்றி வஸ்து பேதமில்லை. இந்த உபஸ்தான (ஸ்தோத்திர) மந்திரங்கள் அர்த்தத்தோடும் ஸ்வரத்தோடும் சொல்லப்பட்டால் இகபரமிரண்டுக்கும் சாதகமான உத்கிருஷ்ட சக்தியுள்ள மந்திரங்களாம். 7-வய

து பாலன் முதல் 70 வயது விருத்தன் வரையிலுள்ள ஒவ்வொருவருக்கும் இவை அவரவர்கள் மனோபீஷ்டத்தைக் கொடுக்கும்படியான மந்திரசக்தி பொருந்தினவையாக விருக்கின்றன.

பிறகு திக்கு நமஸ்காரம் செய்து தான் செய்த கர்மங்களின் பலனை ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்குப் பிரீதியாக அர்ப்பணம் செய்கிறான்.

பிறகு "மந்திரஹீனம்," "கிரியாஹீனம்", "பக்திஹீனம்," "உதாசினம்" முதலிய குற்றங்குறைகளை நீக்கிக்கொள்ள வேண்டி ஸர்வ பாபவிமோசனார்த்தம் ஸ்ரீகிருஷ்ண நாமத்தை ஸ்மரித்து எழுந்து தன் லௌகிக காரியங்களைப் பார்க்கிறான்.

இப்படிப்பட்ட ஸந்தியா வந்தனத்தை நியமனத்தோடு திரிகாலமும் செய்து வருகிறவன் இல்லறத்திலிருந்தே நல்லறஞ்செய்து துறவறத்தின் பலனும் மோக்ஷத்தை இல்லறத்திலிருந்தபடியே அடைகிறான்.

இது காலத்தை வந்தனம் செய்து (அதாவது, அநுசரணையோடு ஆதரித்துப்) பிழைக்கும் வழி. மிகவும் இகபர ஸாதனபோக்கியமானதாயிருக்கிறது.

ஜீவன் பிழைத்துக் கரையேற இன்னொரு வழியுமுண்டு. அதற்குக் "காலவஞ்சனம்" என்றுபேர். அது நிராதிதிரர்கள் யோகசாமர்த்தியத்தினாலும் தபோமஹிமையாலும் காலத்தை வென்று காலாதீத மஹநீதராய் (அத்தேஹத்தி லிருக்கும்போதே) விளங்குமோர் உத்தமவழி. அது யோகிகள், தபஸிகளுக்கே ஸாத்தியமாம். மற்றவர்களுக்கு அதில் பிரவேசிக்க அதிகாரமில்லை.

Sri Madura-Meenakshi Sobhanam.

ஸ்ரீ மதுரா-மீனாக்ஷீ சோபனம்.

"ஸ்மரேத் ப்ரதமபுஷ்பிணீம் ருதிரபிந்து நீலாம்பராம்
க்ருஹீதமதுபாத்ரிகாம் மாதவிபூர்ண நேத்ராம்ச்சலாம்
கநஸ்தநபரோந்நதாம் கலிதசூலிகாம் சியாமளாம்
த்ரிலோசன குடும்பிநீம் த்ரிபுரசுந்தரி மாச்ரயே.—" ஸ்ரீமச்சங்கரா சாரியார் அருளிச் செய்த [த்ரிபுரசுந்தரீ ஸ்தோத்திரம்]

I

சோபனமடி பெண்காள் சோபனம்!
சுருதிமுடிந்திடம் சோபனம்!
கருதியஎண்ணம் கருத்திற்றரித்துப்
பருகியபானம் பிரேரணமாகவும்,
கருகியமனம் களை தீர்ந்தெழுந்து
உருகியமோஹம் உண்மையதாகவும்
விரகறியாத வேதாந்தப்பெண்ணுக்கு
மரகதமாணிக்கச் சோதியிலுதித்தாட்கும்
பரகதிவேண்டிப் பாரினைவிட்டும்பின்
சுரக்ஷதியாகிற்கும் சுந்தரிபெண்ணுக்குச்
சோபனமடிபெண்காள் சோபனம்!
சுகரூபிஸ்ரீலோக-நாயகிசுந்தைக்குச் சோபனம்!

II

சோபனமடி பெண்காள் சோபனம்!
ஸௌந்தர்யலஹரி-ஸாத்வீகலக்ஷ்மிக்கு சோபனம்!
பஞ்சேந்திரியங்களும் பறக்கத்துடிக்க
நெஞ்சேந்திரியத்தை நிலைக்கநிறுத்தி,—
கஞ்சிகாமக்ஷி! கற்பகவல்லிநீ!
காமக்கிழத்தி! கார்முகில்வண்ணத்தி!
காரணகாரணி! காமத்திற்பூரணி!
என்றுமேயேத்தி யெங்காளுந்தொழுது
கன்றுதன் தாய்பாற் குதித்தோடும்போல்
என்றுமென்மனத்தை யவள்பாலிருத்தக்—
கள்ளத்தைப்போக்கிக் காமத்தைவளர்த்த
காமேசுவரிதந்த பெண்ணுக்குச்சோபனம்!

III

சோபனமடி பெண்காள் சோபனம்!
ஸ்ரீபுரந்தரித்த சுந்தரிசுதைக்குச் சோபனம்!
திரிபுரநாயகி தீர்க்கஸுமங்கிலி
ஹரிபுரமாதவி ஐசுவரியநாயகி
எரிபுரமூன்று மெரித்தபுந்நகையினள்
திரிபுரமூன்றுந் தரித்ததோர்கையினள்
கிரிபுரமீன்றவள் கீர்த்திக்கிலக்கவள்
திரிபுரசுந்தரி தேன்மொழிநாயகி
திருவான்மியூருறை திவ்யதேஜோவதி
ஸ்ரீகண்டிமுத்ரையள் ஸ்ரீகண்டர்பாங்கி
ஹரிசகோதரி ஆநந்தவல்லி இ
அற்புதசுதைக்குச் சோபனம் சோபனம்.

IV

சோபனமடி பெண்காள் சோபனம்!
செருவாட்சியூருறைச் செல்விமா புத்திரிக்கு சோபனம்!
அருவாயிருந்து உருவாயமர்ந்த அம்பிகைசுதைக்குச் சோபனம்!
உருவாயிருந்துபின் கருவாய்ப்புகுந்த உத்தமிசுதைக்குச் சோபனம்!
கருவாயிருந்துபின் உருவாயமர்ந்த காரணிசுதைக்குச் சோபனம்!
கருவாயும் உருவாயும் கருவுருவாயும்பின் மருவேயுருவாந்
திருவாயமர்ந்த திவ்யசொரூபிக்குச் சோபனம்!
திருவாயமர்ந்தபின் கருவாயிருந்த காலத்தே யுதித்த
கண்மணிபோலும் கருமணிப் பெண்ணுக்குச் சோபனம்!

சோபனமடிபெண்காள் சோபனம்! சுத்தமனத்தட்குச் சோபனம்!
நித்தியசுந்திரி நிர்மலதேஹி-அற்புதலோக-நாயகிபெற்ற
ஸௌபாக்கியலக்ஷ்மி மதுர-மீனாக்ஷிக்குச் சோபனமடிபெண்காள் சோபனம்!

NAVARATRI PUJAH.

நவ்ராதத்திரி பூஜை.

போற்றி.

சிந்தாமணியதன்மேல் சிந்தைவைத்தேயுருகுகின்ற
எந்தாயவளின்றனுக்கீபாவ புத்திரியாம்
நந்தாமணிவிளக்கின் நயவொளியாலுளங்கனிந்த
சிந்தா குலசிதைச் சநகபிதா பொற்பாதம் போற்றிபோற்றி.

1902-ல் "ஆத்மார்ப்பணம்."

"பராபரன் செய்தீர்ப்பைப்பாரிலுள்ளோரறிய வெண்ணி
என்னென்னமாயமியற்றுவைபோ நானறியேன்
என்னென்ன செய்கினுநீ எதேதியற்றிடினும்
உன்பிள்ளை யுன்னடிமை யுனக்கேநா னர்ப்பணம்காண்."

1905-ம் வருஷம்-வாலைதரிசனம்.

"துர்க்காலக்ஷ்மீஸரஸ்வதிதேவி
மஹிஷாஸுரமர்த்தநீ ஜய!
வித்தியாலக்ஷ்மீ ப்ரஹஸ்பதீம் வந்தே
அத்தியாத்மிக சாந்த நீதுபவ!
வித்தியாரம்பதினே விஜயதசமியாம்
ஹே அமிர்ததே! திவாம் வந்தேதுலர்வதா."

1909-ம் வருஷம்-தேவிதரிசனம்.

ஆறுறுமாகியே ஐம்மூன்றுந்தானாகி
முன்னான்கு மூன்றோடு முவ்வாறுமாகிநின்றாள்
மும்மூன்று மொன்றுபத்தாய் மண்டலங்கள்மூன்றுசூழ
நாலேசிவபுரமாய் நன்மதில்கள் மூன்றுஞ்சூழ்
வாசல்கள்நான்கோடு வாலைவித்தையம்பிகையாய்
தேவியவள்தான்திகழும் திவ்யபுரம்தான்கண்டு
ஆவிநெக்கு நெக்குருக ஆனந்தம்மேற்கொண்டு

பாவனபூஜையதால் பண்டையதாம் வாசனைகள்
விருத்தியதேயாமென்று விட்டொழித்து வாசனையை
கிருதகிருத்திய பூசனையால் திருவருட்பாலுண்டேனே!

தேவி ஸ்தோத்திரம்.

ஓம் மதுரமீனாக்ஷியை நம:

"Evolution is the Law of Life."
"Number is the Law of the Universe."
"Unity is the Law of God."—Pythagoras.

1 ஆறாறுமாகியே அமைந்துள்ள தத்துவங்கள்
அத்தனையு மொன்றான புவனமாகி இ இ இ ஈ.
3 ஐம்மூன்றுந் தானாகி யாதியாய் விளங்குமொரு
அக்ஷரங்கள் தன்னிலுறை யதிஷ்டான தெய்வமாகி
5 முந்நான்கு படிகளால் மூர்த்தி கரித்தொளிரும்
அருவுருவி லுருவருவ மருவிலா அருக்கனாகி இ இ இ
7 மூன்றோடு தான்றோன்று குணமென்ன புரமென்ன!
மூர்த்தமொ டமூர்த்தமாம் முத்திரையென்ன
9 முவ்வாறு மாகிநின்றாள் வித்தையொ டவித்தையாம்
கலைக ளென்ன! காம்ய மென்ன!
11 மும்மூன்றும் ஒன்றாகி ஒன்றேயொன் பதுவாகும்
உன்னருமை நிருத்தமென்ன அ! அ! அ!
13 ஒன்றுபத்தாய் உற்பவித்த வுன்னாதர் கால்தூக்கி
யாடினதோர் ஆட்ட மென்ன! அ! அ! அ!
15 மண்டலங்கள் மூன்றுசூழ மாதேவர் கூத்தடங்க
அம்மேயுன் மாயைசெய்த ஜாலமென்ன அ! அ! அ!
17 நாலே சிவபுரமாய் நல்லவஸ்தைக் கிலக்ஷியமாய்
நாதருடல் கொண்டோடி நான்மறையி லொளித்ததென்ன!
19 நன்மதில்கள் மூன்றுஞ்சூழ் த்ரைலோக்கிய நாதராக
ஆண்வேடம் பூண்டுநீ அகிலமெல்லாம் ஆண்டதென்ன!
21 வாசல்கள் நான்கோடு வாழ்மதுரைக் கோட்டைகட்டி
ஈசல்கள் பிறந்தவகை யெங்களையும் சிருஷ்டித்து,
23 வாலைவித்தை யம்பிகையாய் வாழ்வரசு நடத்திவந்து
வீரக்கழல் கட்டியம்மே வெற்றியெல்லாம் பெற்றபின்னர்
25 தேவியவள் புரம்விட்டு திக்கற்ற நாதன்போல்
ஆவிதனை பொடுக்கிக்கொண்டு அருந்தவங்கள் செய்துகொண்டு
27 தான்திகழும் சாம்பவரைக் கூடிவாழ வேண்டுமென்று
தற்பரமாத் தானெழுந்து கைலாஸம் தானுழைந்து

29 திவ்யபுரம் தான்கண்டு தேஜோமய மாய்விளங்கும்
ஆனந்த பைரவரை ஆத்திரமாய்த் தான்கூடி

31 ஆவிநேக்கு நெக்குருக ஆனந்தம் மேற்கொண்டு
ஆனந்த பைரவரை அற்புதமாய்த் தான்கூடி

33 பாவனா பூஜையதால் பண்டையதாம் வாசனைகள்
பற்பலவாய்த் தானெழுந்து பிரிவுதன்னை யுண்டுபண்ண

35 விருத்தியதே யாமென்று விட்டோழித்து வாசனையை
வேதாந்த முடியேறி சித்தாந்த வூரடைந்து

37 கிருதகிருத்திய பூசனையால் சிந்தா மணிக்ரஹத்தில்
சிவனவனும் தேவியுமாச் சிறப்பாக் குடிபுகுந்து

39 திருவருட்பால் தான்சுரக்க தேவிசுந்த ரேசுவரரைக்
கூடிக் கலந்து குதூஹலந் தானிறைய

41 உண்டேனே உண்டேனே யவளுண்ணு முலையொழுகும்
மீனாக்ஷி சுந்தரேசர் மெய்யமுதப் பாலம்மே!

43 ஓம் மதுர-மீனாக்ஷியை நம: தத்தாத்திரேயரிஷி:
ஸத்யாநந்த: சாந்த அவதூதாத் மாநுப்பஜே!

SHORT STORY.
"VIRAT RUPA" A TALE OF RIGHTEOUSNESS.

விராட் ரூபா.

1. மகேந்திரபுறம்

விராட் என்னும் பதம் விராஜ் என்னும் தாது
விலிருந்து வந்தது. விராஜ் என்றால் பிரகாசித்தல்
விராட் என்றால் எங்கும் விளங்குந்தன்மையுடைய
வரான விசுவரூபிக்குச்சொல்லுகிறது. "ஓம் விசுவ
ரூபாயைநம:" என்பது தேவியின் இரகஸி நாமங்
களில் ஒன்றுக்குச்செய்யும் வந்தனம். பிரணவஸ்வ
ரூபியாயிருந்துகொண்டு எல்லாரூபங்களும் தானே
யாக விளங்கும் தேவிக்கு நமஸ்கரிக்கிறேன் என்று
அருத்தம். "விராட்ரூபா" என்பதும் தேவியின் இரக
ஸ்ய நாமங்களில் ஒன்றாயிருக்கிறது. "விராட்" என்றால்
வியக்தமாய் விளங்கும் வஸ்துவுக்குச் சொல்கிறது.
அவ்யக்தபிரஹ்மம் வியக்தமாய்ப் பிரபஞ்ச மாத்திர
மாய் விளங்கும்போது அதற்கு "விராட்" என்றுபேர்.
"ஞேயப்பிரஹ்மம்" என்று சொல்வதுமுண்டு. "ஞேய
ப்பிரஹ்மம்" என்றால் அறியக்கூடிய பிரஹ்மம் என்று
அருத்தம். 'சத்' மாத்திரமாயிருக்கும் பிரஹ்மத்தை
சின்மாத்திரமாயிருக்கும் தேவியாலன்றி வேறுவித
மாய் அறிய முடியாது. சத்தும் சித்தும் இணைபிரியாச்
சம்போகத்திலிருப்பதால், அவையிரண்டின் தாதாத்
மியசம்பந்தத்திலுதிக்கும் ஆனந்தத்தையும் பிரிக்க
முடியாமலிருக்கிறது. ஆகையால்தான் கடவுளுக்கு
"சச்சிதானந்தம்" என்கிறபேர் பொருந்துவதாயிருக்
கிறது. இந்த சச்சிதானந்தப்பரம்பொருளைக் "கண்
டவர் விண்டிலர், விண்டவர் கண்டிலர்." வாசாமகோ
சரமாய், மனாதீதமாயுள்ள இந்த பிரஹ்மத்தை யறிந்த
வரில்லை யானால், அதை யவலம்பிப்பதெப்படி யென்
றால், "அதுவானால் அதுவே சொல்லும்" ஸ்வபாவம்
வாய்ந்த அப்பிரஹ்மத்தை ஸ்வானுபவத்தாலே யறிந்த
னுபவிக்கலாமன்றி வேறு விதத்தால் முடியாது.
சாணளப்பான் பூச்சிபோலும், நக்கிக்குடிக்கும் நாய்
போலுமுள்ள ஜீவன். அகண்ட பரிபூரணமான சச்சி
தானந்தப்பிரஹ்மத்தை யறிந்தனுபவிப்பது எப்படி
யென்றால், "மனத்தால் மனத்தை யறியலாம்" போல,
அறிவால் அறிவை அறியலாம். சிற்றறிவைக்கொ
ண்டு அது இருந்தவிடத்தில் அதை யறியும் உள்ளறி
வை அறியலாம். உள்ளுணர்வு முதிர்ந்த விடத்து
அவ்வுள்ளறிவுதானே எங்கும் கொடிபோல் ஓடிப்படர்

ந்து நிறைந்து நிற்க, உள்ளும் புறமும் நிறைந்த அவ்வுள்ளுணர்வில் "பரைஞானம்" என்னும் மேலறிவை அறியலாம். மேலறிவால் பேரறிவையும், பேரறிவால் பரப்பிரஹ்மத்தையும் அறியலாம். இப்படி ஞாதுர் ஞேய ஞானஸ்வரூபமான அறிவையறிந்து அவ்வறிவு அழிந்த விடத்து திரிபுடி ரஹிதமான ஞானத்தைப் பெறலாம். இதையே யோகமுறைபற்றிச் சொல்ல வேண்டுமாயின் "யோகஸம்யமம்" என்னும் யோக ஸாதனம் பெற்றவன் "தாரணத்தியான ஸமாதி" யென்னும் ஐக்கியபலசாமர்த்தியத்தால், விஷயங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் புகுந்து பார்த்து, தனக்குப் புகலிடமாயிருக்கும் அவைகளை யெல்லாம் பூசங்களென்ற றிந்து, பூசங்களிற் புகுந்துள்ள தன்னையே திரும்பிப் பார்ப்பான் அகமுகப்பட்டு நிற்பன்.

அகமுகப்பட்ட யோகி விஷயங்களை விட்டு (புலனறிவை யாராய்ந்தறிந்து புல்லறிவென்றுநீக்கி,) அவற்றை யறிவதற்குக் கருவியும் காரணமுமாயிருக்கும் கருவி கரணங்களில் தன் திருஷ்டியைச் செலுத்துவான். கருவி (இந்திரியம்) இருவகைப்படும். ஞானேந்திரியம், கர்மேந்திரியம் என்பவையாம். ஞானேந்திரியம் என்பவை, சப்த ஸ்பரிச, ரூப, ரஸ, கந்தங்களை யறிவதற்குதவியாயிருக்கும், காது, துவக்கு (தோல்), கண், நாக்கு, மூக்கு என்னும் இவ்வைந்துமாம். இவைகருவியாயின் இவற்றைக் கையாடுபவர் வேண்டும். அப்படிக் கையாடும் சக்திக்கு ஞான சக்தி யென்று பேர். அப்படியே கர்மேந்திரியங்கள் (வாக்கு, கை, கால், குதர், குய்யம் என) ஐந்தும், அவற்றை இயக்கும் (கையாடும்) சக்தி யாம் கிரியா சக்தியும் உண்டு.

விஷயங்களை விட்டு அகமுகப்பட்ட யோகி, "பொறி யென்று சொல்லும் இந்திரியங்களின் தன்மையை (அவற்றுட் புகுந்தறிந்து) உணர்ந்து, அவையும் ஒரு சக்தியால் இயக்கப்பெறுதல் கண்டு, அந்த சக்தியின் செயலாலன்றி அவை விளங்காமை கண்டு, அக்கருவிகளும் ஜடமேயெனத்தள்ளி அவற்றை இயக்கும் (ஆட்டுவிக்கும்) சக்தியை ஆராய விரும்புகிறான். மேலே ஞானசக்தி, கிரியாசக்தி யென இரண்டுளவெனக் கூறினோம். இவை யிரண்டிலும் புகுந்து பார்த்தால், இவை இயங்குவது தன் ஸ்வபாவத்தாலில்லை யென்றும் ஆனால் இவை யிரண்டையும் ஆட்டுவிக்கும் மனோசக்தி யொன்று இருக்கிறதென்றும் விளங்கும், இது புகுந்து பார்க்கும் சக்திபெற்ற யோகிக்கு நிதரிசனமாக விளங்கும். கிரியாசக்தி, ஞானசக்திகளிலும் தன்னியக்கம் (தானாக இயங்குந்தன்மை) இல்லையென்று கண்டயோகி அவற்றின் சலனகாரணத்தை ஆராயும்போது மனோசக்தியென்னும் வேறொருசக்தியுண்டென்பதை யுணர்கிறானென்றும் சொன்னோம்.

மனோசக்தி யென்னவென்று ஆராயப்புகுங்கால் அது ஐந்து வாசலுள்ள தோர் ஆகாயக்கோட்டை யென்று உணர்கிறான். இந்த ஆகாயக்கோட்டைக்குள் புகுந்து பார்க்க யத்தனிக்கையில் ஒரு அதிசயம் காண்கிறான். அஃதென்ன வெனில், ஞானசக்தி யென்று தான் இதற்குமுன் நினைத்தது, இந்த ஆகாயக்கோட்டையிலிருந்து செல்லும் ஒரு சூக்ஷ்மநாடி (சக்திநடக்கும் மார்க்கம் "நாடி") யன்றி வேறல்ல வென்றுணர்கிறான். இஃதையே பௌராணிகவசனமாகச் சொல்லவேண்டின்:—இந்த ஆகாயக்கோட்டைக்கும், ஞானேந்திரிய மென்று சொன்ன கருவிகளிருக்கு மிடத்துக்கும் ஒரு சுரங்கவழி யிருக்கிறதென்று கண்டானெனச் சொல்லவேண்டும். அதிரகஸியமான அந்தச் சுரங்கவழியே சென்று பார்க்க, அங்கே ஒவ்வொரு பிலத்துவாரத்துக்கும் ஒரு வாசலிருக்கக்கண்டான். அஃது ஒவ்வொன்றையும் ஒரு மாயாவி காத்து வந்தான். அந்த மாயாவி யாரையும் உள்ளே விடுகிறதில்லை. உள்ளேவிட்டால் பின்னர் வெளியே விடுகிறதில்லை. தன்னை யறிந்த தத்துவஞானிகளன்றி மற்றவர்களுக்கு அந்த பிலத்துவாரக்கதவுகளைத்திறக்க மூட சாத்தியமில்லை. அந்த ஆகாசக் கோட்டையில் ஸப்த, ஸ்பரிச, ரூப, ரஸ, கந்தம் என்னும் ஐந்து பிலத்துவாரங்களுண்டு.

(1) கந்தம் என்கிற கதவைத்திறந்துஉட்சென்றால் பிறகு ஸகலவித கந்த பரிமளவஸ்துக்களையும் இச்சாமாத்திரத்தால் அனுபவிக்கலாம்.

(2) ரஸம் என்கிற மற்றொருகதவைத்திறந்து உட்புகுந்தால், ஷட்ரஸபேதங்களையும்,

ஸகலமான மதுவர்க்கங்கள், பழங்கள், உண்டிகள் முதலானவற்றின் உருசியையும் ரஸமாத்திரையினால் இச்சித்தவாறு உருசி கண்டுணரலாம்.

(3) ரூபம் என்னும் பேர் வெட்டியுள்ள கதவைத் திறந்து கொண்டு உட்புகுந்தால் ஊர்வசி, ரம்பை, திலோத்தமை முதலிய அப்ஸரஸ்திரீகளின் அழகையும் மற்றப்படியுள்ள ஸகலவிதமான சுந்தர ரூபங்களையும் கோரரூபங்களையுங்கூட இச்சித்தவாறு கண்டு அனுபவிக்கலாம்.

(4) ஸ்பர்சம் என்கிற கதவைத்திறந்து சென்றால் ஸர்வபோகங்களையும் இச்சித்தவாறு அனுபவிக்கலாம்.

இந்த ஆகாசக்கோட்டையில் "ஆபோவா இதம் ஸர்வம்" என்று சொல்லப்பட்ட மந்திரதீர்த்தம் ஒன்று இருக்கிறது. பூர்வத்தில் அராபிக்கதைகளில் சொல்லப்பட்ட மந்திரவாதிகளும், சூனியக்காரர்களும் இந்திரஜால மஹேந்திரஜாலக்காரர்களும், இவ்வித ஆகாசக்கோட்டையினுள் புகுந்து இம்மந்திர தீர்த்தத்தில் மூழ்கி, அந்த ஜலத்தைக்கைக்கொண்டு திரும்பி வரும் சக்திபெற்றவர்கள். 'அலாடின்" கதையில் சொன்ன மந்திரவாதி (Magician) கூட இப்படிப்பட்டவன் தான்.

இந்த ஆகாசக்கோட்டையில் புகுந்து அதனுள்ளிருக்கும் சுரங்கத்திலுள்ள அதிரகஸியமான மந்திர தீர்த்தத்தில் முழுகி அந்த தீர்த்தத்தை யெடுத்துக் கொண்டு வெளிவரக்கூடிய சாமர்த்தியம் பெற்றவர்களுக்கு இவ்வுலகத்தில் சித்திக்காத காரியம் இல்லை. தன, தானியம், ஐசுவரியம், சம்பத்து, இகபோகம், செல்வாக்கு, சாய்கால் எல்லாம் அவர்களுக்கு இச்சித்த மாத்திரையில் உண்டாகும். ஆனால் ஒரு ஆபத்து! உள்ளே போனவர்கள் பூர்வத்திலிருந்தது போலவே உருமாறாமல் வெளிவருவது முடியாதகாரியம். உரு மாறுவது மட்டுமல்ல. பலர் உள்ளேபோய் பின்வெளியேவர வழிதெரியாமல் தயங்கித்தவித்துத் திண்டாடி விடுகிறார்கள். வழிதெரிந்த சிலருக்கும் பிலத்துவாரக்கதவு உள்ளேபோகவழிவிட்டதுபோல், வெளியே போகவழிவிடாமல் தடுத்துவிடுகிறது. இவர்கள் உலகத்தாரோடு உறவிழந்து உன்மத்தர்களாய்க் குதிக்கிறவர்களாய்விடுகிறார்கள்.

இந்த ஆகாசக்கோட்டைக்குள்ள நாலு கதவுகளையும் பற்றித்தான் சொன்னோம். ஐந்தாம்வாசல் ஒன்று இதற்கு உண்டு. அதற்கு "மேலைவாசல்" என்று சித்தர்கள் பேர்வைத்துப் போற்றியிருக்கிறார்கள். அந்த வாசல் காமிகளுக்கும், உலகவாசனையுள்ளவர்களுக்கும், உட்பற்று (அகப்பற்று) நீங்காத 'உப்பிலியப்பன்' களுக்கும் (அப்படியென்றால், புறப்பற்று நீங்கி ஆகாசக்கோட்டை புகுந்து புறப்படக்கற்றமாயாவிகளுக்குங்கூட என்று அருத்தம்) திறக்காது. மற்றவர்களுக்கு இருப்பதும் கூடத் தெரியாது. இதற்கு நேர் எதிராக "அதோமுகவாசல்' என்று ஒன்றிருக்கிறது. அது "அதோகதி" யென்னும் பிலத்துவாரத்தின் வழியாக நேரே ரௌரவாதி நரகங்களிருக்குமிடத்துக்குக் கொண்டுவிடும். இந்த ஆகாசக்கோட்டையின் உள்ளே சென்று வெளிவரமுடியாமல் சிக்கியவர்களை யெல்லாம் அவரவர்கள் காலாந்தியத்தில், யமதூதர்கள் தர்மராஜாவின் பட்டோலையும் கையுமாக வந்து, "அதோமுகவாசல்" வழியாக வெளியே அழைத்துப்போவார்கள். புண்ணியவான்களோ அவரவர்கள் பண்ணின புண்ணியபலனுக்குத் தக்கபடி மற்ற நான்கு வாசல்கள் வழியாக போகலோகங்களுக்கு அழைத்துச் செல்வார்கள்.

இகபோக இச்சைதீர்ந்த முமுக்ஷுக்களான மஹாயோகிகள் இந்த ஆகாசக்கோட்டையில் புகுந்து வரத் தாராளமாய் ஸ்வாதீனம் பெற்றவர்களாயினும், அவர்கள் தங்களுடைய தபஸ் முடியும் பொருட்டு இவ்வாகாசக்கோட்டையுள் புகுந்து "மேலைவாசல்" திறக்குங்காலத்தை யெதிர்பார்த்துக் காத்துக்கொண்டிருப்பார்கள். அந்த வாசல் தானாக வருஷத்துக்கொருமுறை தெய்வீக சின்னதயர்க்குத் திறப்பதைத்தான் "ஸ்வர்க்கவாசல்" திறப்பதென்று கோயில்களில் திருவிழாக்கொண்டாடுகிறார்கள். அதுதிறக்கும் காலத்தை "வைகுண்ட ஏகாதசி" யென்று சொல்வார்கள்.

"மூலநாடி முக்கட்டலகுச்சியில்
நாலுவாசல் நடுவிலிருப்பீர்காள்
மேலைவாசல் வெளியுறக்கண்டபின்
சாலன்வார்த்தை கனவிலுமில்லையே!"

என்பது எட்பென் திருமூலதேவர் அருளிச்செய்ததோர் திவ்வியசக்திவாய்ந்த திருமந்திரம். இந்த ஆகாயக்கோட்டையில் வசிப்பவன் யார்? இங்கேபோய் வர ஸ்வதாவாக ஸ்வாதீனம் பெற்றவன் யார்? இந்த ஆகாசக்கோட்டைக்கு மஹேந்திரபுரம் என்றுபேர். இங்கே உலகத்திலிருந்தும் இக்கோட்டைக்குள்போய் வர ஸந்தது பெற்றவர்கள் உபேந்திரனைப்போல் உலகத்தில் வாழ்வு பெற்றுத் தாழ்வொன்றும் வாராமல் வசிப்பார்கள்.

SHORT STORY.

"VIRAT RUPA"

விராட் ரூபா.

II உபேந்திரன்

"மஹேந்திரபுரம்" என்னும் ஆகாசகோட்டையில் புகுந்து புறப்படும் சக்திவாய்ந்த உபேந்திரன் என்னும் உத்தமபுருஷன் ஒருவனிருந்தான். அவனுக்கு மஹேந்திரபுரத்தின் கோட்டைவசல்கள் நாளும் வழிவிடும் என்றால் அவனுக்கு போகபோக்கியங்களுக்குங் குறைவென்ன? அவனிடத்துள்ள வாஸனைத்திரவியங்களுக்கு அளவில்லை. அவன் உண்டுருசியறியாத ரஸிகவஸ்து உலகில் ஒன்றில்லை. அவனிடத்திலுள்ள சித்திர விசித்திரமான படங்களுக்கும் அழகான மண்டபங்களுக்கும் கணக்கில்லை. அவன் அனுபவித்த ஸ்பரிசசுகங்களுக்கும் குறைவில்லை. அவனுடைய பஞ்சணை மெத்தையின் ஸ்பரிசம் பட்டாலும் ருத்துயரத்திலாழ்ந்தவர்கள் துயராறித் தூங்குவார்கள். தீரா வியாதியஸ்தர்களும் வியாதி தீர்ந்து சுகமடைவார்கள். இப்படி தேஹத்தாலனுபவிக்கக்கூடிய சுகங்களெல்லாம் அவனிடம் குறைவின்றி யிருந்தும், அவனுக்கிருந்த மனக்குறை அவனை நிர்பாக்கியனாக்கிவிட்டது. உண்டு உறங்குவதற்கான வஸ்துக்களில் குறைவொன்றுமில்லாவிட்டாலும் அவனுக்கு அவையெல்லாம் மனத்திருப்தியை யுண்டுபண்ணவில்லை. அலாடினைப் போல் அவன் இவைகளில் நினைத்ததையெல்லாம் பெறத்தக்க பாக்கியம் பெற்றவனாயிருந்தான். நல்ல விவேகியாதலால் இவையெல்லாம் அழியும் வஸ்துவென்றுணர்ந்து அவற்றில் பற்று வைத்திலன். அவன் தனக்கு அன்னியமாயுள்ள இந்தஐசுவரியங்களால் வரும் சுகம் கனவிற்கண்ட சுகம்போல் நொடியில் அழியத்தக்கதென்று கண்டான். அவனுள்ளவரையில் இந்த போக்கியங்களுக்கு ஒரு குறையுமில்லையாயினும், தனுகரணபுவன போகங்களெல்லாம் பொருந்திய தன்னை நிர்ப்பாக்கியனாக நினைத்து வருந்தினான். தேஹம், இந்திரியங்கள், உலகங்கள் எல்லாம், அவைகளை யறிவானில்லாவிடத்து புருஷனில்லாப் பெண்ணின் அழகுபோல் வியர்த்தமாமென்று நன்றாய் அறிந்துகொண்டான். தன்தேஹமோ மின்னலைப்போல் தோன்றி மறைவதென்று நன்றாயுணர்ந்தான். தனது இந்திரியங்களோ ஜாக்கிர, ஸ்வப்ன, சுஷுப்திகளில் தோன்றி மறைந்து விசாரப்பட்டுக்கொண்டிருப்பதை நிதரிசனமாய்க்கண்டான். தேஹம் அழிவுள்ளதென்று எப்போது உணர்ந்தானோ அப்பொழுது உலகமும் அப்படியேயென்று நினைத்தான். இப்படி தனக்குள்ளவற்றிலெல்லாம் அநித்தியப்பொருள்களென்று பற்றுவிட்டுப்போக, எதையும் எனது என்றுசொல்லி மோஹிக்கும் விகாரமும் அவனை விட்டொழிந்தது. "எனது" என்னும் மமகாரம் நீங்கிய இந்த உத்தமபுருஷன் வேறு என்னத்தை நினைத்து துக்கிப்பான்? அவன் எதையோ நினைத்து சதா விசாரத்தில் மூழ்கி துக்காக்கிராந்தனானான்.

அஃதென்ன? காசுபணம், பசுநிறைந்த கூடகோபுரங்கள் மாடமாளிகைகள், ஸ்திதிகதிகள் எல்லாமிருக்க ஒருவன் அநாதைப்பிள்ளையைப்போல இப்படி எக்கம்பிடித்துநின்றால் அவனை யென்னென்று சொல்கிறது? உலகத்திலுள்ள சிற்றின்பங்களில் அவன் கைக்கெட்டாதது ஒன்றுமில்லை. அப்ஸரஸ்திரீகளெல்லாம் அவன் சொன்னபடி நடப்பார்கள். அவன் கைபட்டால் உவர் நிலத்திலும் பயிர்வளரும். ஸ்பரிசவேதியைப்போல், அவனுக்கிஷ்டமிருந்தால் தான் தொட்டதையெல்லாம் பொன்னாகச் செய்யும் சக்தி யவனிடமுண்டு. அவன்மட்டும் இஷ்டப்பட்டுத் தொட்டால் பட்டமரம் பாலொழுகும்! இப்படிப்பட்ட புருஷன் இவையெல்லாவற்றையும் திருணமாக வெண்ணி சிந்தாக்கிராந்தனா யிருக்கிறானென்றால், உலகத்தாருக்கு அது அதிசயமில்லையா? உப்புப் புளி தேடி வயிறு வளர்த்துப் பிழைக்க அவனவன் உலகத்தில்படும்பாடு அவனவனுக்குத் தெரியும். இந்த உபேந்திரன் குறையை உலகத்தார் எப்படி அறிவார்கள்!

உலகத்தார் தன்குறையை யறிந்து நிவர்த்திக்க வேண்டுமென்று அவன் சிந்தாக்கிராந்தனுமில்லை. உலகம் அவனுக்கு துச்சமாகப் போய் விட்டது! உலகத்தின் பேரில் அவனுக்கு வெறுப்பொன்றுமில்லை; ஆனால் விருப்புமில்லை! தன்னில் விருப்புவெறுப்பற்றவனை உலகம் என்ன செய்யமுடியும்! உலகம் வலியிழந்தவிடத்தும் உலகமாயை அவனை விட்டதில்லை. ஆகையால் அவன் தியங்கித்தவித்தான். உலகமாயையை அறிவதெப்படி? பிடாரன் மகுடி வளையிலிருக்கும் பாம்பை வலிய வெளியிலிழுத்து ஆட்டுவதுபோல், இந்திரிய சுகங்களென்னும் கானரஸத்தால் தன்னை யாட்டுவிக்கும் மாயையைக்கண்டு மயக்கந்தீரவேண்டுமென்று அவன் அளவிலா ஆவல்கொண்டான். ஆவல் கொள்ளவும் சிந்தாக்கிராந்தனாய் போகபோக்கியங்களில் விருப்புவெறுப்பற்று அதேநினைவாக விருந்தான்.

ஒரு நாள் **உபேந்திரன்** ஆகாயக்கோட்டையில் புகுந்து மாயாவி ரூபங்களை யெல்லாம் வெளியே தள்ளி நாலு வாசலையும் மூடி நன்றாகத்தாளிட்டுக் கொண்டு, **மாயை மயக்கம்** இப்பொழுது எப்படிப்பற்றுமென்று மனதை ஒருநிலைப்படுத்திப் பார்த்திருந்தான். அலையோய்ந்த சமுத்திரம் போலுள்ள தன்மனத்தில் சமுத்திரசப்தம்போல் பிரணவமயமான சப்தமொன்று உதித்தெழுந்து "**மோனகானம்**" செய்வதைக்கேட்டு அதிசயித்து நின்றான். இந்த "மோனகானம்" எங்கேயிருந்து வருகிறதென்று சுற்றுமுற்றும்பார்த்தான். நாலுவாசல்களும் தாளிட்டுமூடினபடி பந்தோபஸ்தாயிருக்கக்கண்டான். இந்த ஆகாயக்கோட்டையில் ஒருநாளும் தான்கவனித்திராத இந்த அதிசயமான "மோனகானம்" எங்கேயிருந்துவருகிறதென்று மேன்மேலுமூன்றி விசாரிக்கலானான். அந்த மோனகானத்தை கவனிக்க கவனிக்க அவன் சிந்தையிற்புகுந்து அவனையெரித்த தாபாக்னிதணிந்து அவனுள்ளத்திலொருநாளுமில்லாத ஒரு குளிர்ச்சியுண்டாகக்கண்டான். இந்த உள்ளக் குளிர்ச்சி அவனுக்கு அளவற்ற இன்பத்தையுண்டுபண்ணும் ஒருசாந்தத்தைக் கொடுத்தது. தனக்குள் சாந்தா, **சாந்தா** வென்று அந்த நாமத்தையே குறியாகக்கொண்டு தியானம் செய்துகொண்டிருந்தான் **சாந்தா** என்னும் நாமதாரணையில் மூழ்கி, "தாரணத்தியான ஸமாதி" என்னும் யோகஸம்யத்தில் **சாந்தா** சப்தத்தோடு தான் ஒன்றுபட்டு விளங்க, **சாந்தாவின்** ஸ்வரூபத்தில் தான் ஈடுபட்டிருக்கக் கண்டான். சிற்றின்பங்களையெல்லாம் நுகர்ந்தலுத்த இவனுக்கு இது ஓர் பேரின்பம்போல் தோன்றியது.

"விராட்டு ரூபா."

III. மஹேந்திர ஜாலம்.

சமுத்திர ஒலிபோலுமுண்டான பிரணவ சப்தத்திலிருந்துண்டான "மோனகானம்" யோக ஸம்யமத்தில் ஸ்வரூப லக்ஷணத்தோடமைந்து தன்னைக் கலந்து தன்மயமாய் நிற்க அந்த சாந்தஸ்வரூபத்தை பிரத்தியக்ஷ சாக்ஷாத்காரமா யறியவேண்டுமென்கிற ஆசையுண்டாகி அடங்காமற் பெருகவும், அந்த ஆசையுமோர் பாசமாய் மாறி யோகஸ்ம்யமத்தில் தன்னோடுகூடிக்கலந்து சொல்லரும் சுகந்தரும் "**சாந்தா**" என்னும் ஸ்வரூபலக்ஷியம், துரியமில்லாத ஜாக்ர ஸ்வப்ன சுஷுப்தியவஸ்தைகளில் தன்னை விட்டுப் பிரிந்து மாயமாய் ஒளித்து மயக்கத்தைக் கொடுக்கக்கண்டான். "இதென்ன மாயை!" கண்ணைமூடினால் சுகம்! கண்ணைத்திறந்தால் மாயைமயக்கமா! இருந்திருந்தும் இந்த அவதியிலா போய்ச் சிக்கிக் கொள்ளவேண்டும்! என்று தனக்குள் நினைத்துக் கிலேசப்பட்டுக்கொண்டான்.

"மனமாயை மாயை" என்ற திருமந்திரப்படி இவன் மனமே மாயையாக விருந்து இவனை மயக்கலாயிற்று. ஒவ்வொன்றாய்ப் புகுந்து பார்த்துவந்த உபேந்திரன் தன் மனதுக்குள் புகுந்துகொள்ள அது மாயையாக விளங்க அந்த உண்மை தெரியாமல் மயங்கினான்

சாந்தா, சாந்தா, சாந்தாவென்று சாந்தாவையே நினைத்துத்தவித்தான். முதலிலிருந்த சாந்தமும்போய் சாந்தாபாசம் இவனைப் பிடித்துக்கட்டிவிடக்கண்டான்.

சாந்தா நாமம் என்கிற தும்பினால் (பாசத்தால்)கட்டப்பட்ட பசுவாயிருந்து தவித்தான். யோகஸம்யமத்தில் சாந்தா சுகத்தைக்கொடுத்தாலும் மற்ற மூன்றவஸ்தைகளிலும் துக்கத்தையே கொடுத்துவந்தாள்.

சாந்தா, சாந்தா, சாந்தாவென்று சாந்தாவையே ஸ்மரித்துக்கொண்டிருந்தானாயினும் மனம் விச்ராந்தியடையவில்லை. யோகஸம்யமத்தில் அடையும் சுகமும் மனதுக்கு விச்ராந்தியைக் கொடுக்காமல் தாபாக்னியை விர்த்தி செய்வதால் அதுவும் அற்பசுகமேயென்று கண்டுகொண்டான்.

இலக்ஷியம் கண்டதற்கு இலக்ஷணம் கூற வகையறியாது விழித்தான். இப்படி துக்கப்படவா ஜன்மமெடுத்தோமென்று தன்னைத்தானே நொந்துகொண்டான்! "ஜன்மமெடுத்தோம்" என்கிற வார்த்தை தன்னையன்றிப்பிறக்கவும், "ஜன்மம்" என்றால் என்னவென்கிற கேள்வி தானாகப்பிறந்தது. பிறந்ததார்? எங்கேயிருந்து பிறந்தோம்? மாதா பிதா உதிரத்தில் உதிக்குமுன் என்னமாயிருந்தோம்? மாதா பிதா உதிரத்தில் உதிக்குமுன்னேயிருந்ததுண்டானால் அப்பொழுது பிறந்தது யார்? என்கிற கேள்விகள் ஒன்றின்பின் ஒன்றாகத் தோன்றின.

சாந்தாநாம தாரணை செய்துகொண்டே இந்த விசாரம் செய்ய தாரணைமுதிர்ச்சியில் தியானம்பிறந்து, தியானமுதிர்ச்சியில் தியேயாகாரமாக, பேதமனம் தானாக நழுவிப்போய்விட்டது.

சாந்தாகாரமான மனம் விச்ராந்தியடையவும் புத்திதெளிந்தது. அப்பொழுது இத்தனைவிசாரமும் செய்துகொண்டு சுகதுக்கங்களையனுபவித்துக்களைத்த "நான் யார்?" என்கிற கேள்வி பிறந்தது. நான் சாந்தா வென்று சொல்வதா, அல்லது உபேந்திரன் என்று சொல்வதாவென்று தெரியாமல் சந்தேகம் பிறந்தது. சங்கை பிறக்கவும் மனம் சலித்தது. இப்பொழுது உண்மை விளங்கிற்று. விச்ராந்தியடைந்த மனம் சாந்தா வென்றும், சலிக்கும் மனம் உபேந்திரன் என்றும் தெரிந்துகொண்டான்.

சாந்தாவுக்கும் உபேந்திரனுக்கும் வித்தியாஸமென்ன? அவன் கண்டது கனவில்லையாதலால், சாந்தாவுக்கும் உபேந்திரனுக்கும் மனதினுடைய சாந்தநிலையும், சலிக்கும் நிலையுமே பேதத்தை யுண்டுபண்ணுவதென்றுணர்ந்துகொண்டான். அதாவது, சாந்தாவுக்கும் உபேந்திரனுக்கும் உபாதி பேதமின்றி உண்மைப்பேதமில்லையென்று கண்டுகொண்டான்.

முன்னே ஜடமென்று கண்டுதள்ளியதே இப்பொழுது சூக்ஷ்மத்தில் "உபாதிபேதமாக"த்தென்பட்டது. உபாதிபேதம் எதினாலுண்டாவதென்று பார்க்கும்பொழுது "யோகஸம்யமம்" என்று சொல்லும் தாதாத்மியசம்பந்தசக்தியால், "நான்" என்னும் அகங்கார புருஷனான ஆத்மா தான் கண்டதோடெல்லாம உறவுகொண்டாடுவதால் உபாதிபேதம் உண்டாகிறது என்று கண்டான்.

"நான் தேஹம்" என்கிற தேஹோஹம்பாவனைமுதிர்ந்து தேஹமாய்விடுகிறான். "நான் இந்திரியம்" என்றால் பிராணமயகோசத்தில் புகுந்து இந்திரியங்களாக இலங்குகிறான். இவையிரண்டையும் விட்டு "நான் மனம்" என்றால், ஆகாயக்கோட்டையில் புகுந்து மஹேந்திரபுரத்தில் மனோராஜ்யம் செய்யும் உபேந்திரனாய்விடுகிறான். "நான் சாந்தா" வென்றால் ஆகாயக்கோட்டை அம்பரத்தில் கரைந்துபோக, மனோராஜ்யம் செய்ய ராஜ்யமற்று மனவிச்ராந்தியடைந்து நிற்கிறான். அ

ந்த அவஸ்தையில் உபேந்திரனும் அம்பரத்தில் கரைந்துபோக, விஜ்ஞானகலாரூபமாய் மிஞ்சிய அறிவு தன்னை சாந்தாவாக அறிகிறது. அறிவானும் அறிபொருளும் ஒன்றாகும் ஓர் உத்தமாவஸ்தையில் சுகம்பிறக்க, அந்த சுகத்தை, சிற்றின்பம்நுகர்ஜீவன் க்ஷணிக சுகமனுபவித்து அதை நினைத்து ஏங்குவதுபோல், விஜ்ஞானகலாரூபனான ஆத்மா, தான் வேறு சாந்தாவேறு என்னும் பேதத்தைக் கற்பித்து "நான் சாந்தாவோடு யோகஸம்பமத்தில் சுகித்தேன்.—" "வெளிப்பட்டகாலத்தில் அவளைக் காணாது மயங்குகிறேன்" என்று தபிக்கிறான்.

இந்தத் தாபம் தான் தாபஸாக்னி. தாபாக்னி போலவே தாபஸாக்னியும் தஹிக்கும் சக்தியுள்ளது. விறகுள்ளமட்டும அக்னி எரியுமாப்போல், உபாதியுள்ளமட்டும் தஹிப்பும் தாஹமும்இருக்கவேயிருக்கும். விறகு பூரணமாய் தஹிக்கப்பட்டால் அக்னி குளிர்ந்துபோவதுபோல, உபாதிரஹிதமானல் தாஹ, தாபங்களும் அடங்கும். உபாதியுள்ள வரையில் "தாஹதாப உபசமனார்த்தம்" தர்ப்பணம் செய்யவேண்டியது அவசியமே. ஆகையால் மந்திரம் ஜபிப்பவர்களும், தபஸ்செய்கிறவர்களும், ஜபதபாக்னியின் வேகத்தைத் தணிக்க தர்ப்பணம்செய்யும் ரகஸியமறிந்தவர்களாகவிருக்கவேண்டும்,

(இன்னும் வரும்)

CHARITY.

ஆறஞ் செய்தல்.

1. எல்லாரும் தன்மம் இயற்றுவரேல் இவ்வுலகம்
நல்லாய்விண் போல நலம்பெறுமே—அல்லாதும்
பொல்லாத வெந்நிரயம் பொய்க்கதையா யஞ்ஞான்றே
இல்லா தொழிந் திடுமே ஈங்கு.

[விண்-சுவர்க்கம்; நிரயம்-நரகம்; அஞ்ஞான்றே-அன்றைக்கே.]

2. வலக்கையினு லுகந்து மாசறநீ செய்யும்
நலத்தை யிடக்கைதனக் கும் நன்கு—புலப்படுதல்
இல்லாமற் செய்திடலே ஏதமிலா நல்லறமாம்
அல்லாத வெல்லாம்வீண் ஆம்.

[உகந்து-விரும்பி; நலத்தை-உபகாரத்தை; புலப்படுதல்-தெரிதல்; ஏதமிலா-குற்றமில்லாத.]

3. பற்றும் தமர்க்குப் பயன்படவே இல்லகத்தில்
உற்றுத் தொடங்குகினும் ஓதுமறம்—சுற்றத்தோ
டாங்கொழிந்து போகா தனைவர்க்கும் அன்போடு
தீங்கறவே செய்யப் படும்.

[தமர்-பந்துக்கள்; அறம்-தர்மம்; சுற்றம்-பந்துக்கள்]

4. தண்ணீரை மொள்டோறும சுற்றும் குறைந்தொழியா
தொண்ணீர் சுரந்துநிறை யூற்றேபோல்—உண்ணீடும்
அன்போடு நல்கும்கைக் கார்கிதியம் ஓங்கிடுமே
இன்போடு நல்கு தொறும் ஈண்டு.

[சுரந்து-ஊறி; உண்ணீடும்-மனத்தில் பெருகும்; நல்கும்-கொடுக்கும்.]

5. கொடையின்வரு மின்பம் குறித்தறிய வேண்டின்
அடையு மொரு நல்குரவாலன்றி—மிடையுமுயர்
செல்வத்தா லாகாதே தேறுயிவ் வுண்மையினை
வில்வைத்த மென்னுதலா யீங்கு.

[கொடை-கொடுத்தல்; நல்குரவு-தரித்திரம்.]

6. அகமுவந்தே யன்போட ளிக்கும் பொருளும்
தகைமையுற வேதருணத் தாங்கு—முகமலர்ந்தீர்
ஒண்பொருளும் ஓராய் இருமடங்கின் ஓங்கிடுமே
புன்கணற வேற்பார்க்கும் போந்து.

[தருணம்-தக்கசமயம்; புன்கண் அற-துன்பம்தீர; ஏற்பார்-யாசிப்போர்.]

7. கையிலுள்ள போதே கனிவாற் கொடுத்திடுக
நையவே போமினின்று நாளைக்குப்—பைய
வருவீர் கொடுப்பலென வல்லுரை சொல்லாமல்
தருவீர் இரப்போர்க்குச் சார்ந்து.

['நையவே சொல்லாமல்' என்று கூட்டுக.]

8. நேசனுக்கு நன்றி நிலையாவந் நேசத்தை
ஆசகல வேநிறுத்தற் காக்கிடுக—ஏசும்
பகைவனுக்கும் அன்னான் பகையொழியச்செய்க
அகமுவந்து நன்மையினை ஆங்கு.

[நிறுத்தற்கு-நிலைக்கச் செய்தற்கு.]

9. பிறரறியக் காட்டாது பேரறத்தை யென்றும்
மறைபடவே செய்கவது மற்று—முறைமையினில்
நற்புகழாத் தோன்றி நலந்தருமேல் அன்னதுகண்
டற்பமிலா நாணுறுக ஆங்கு.

[மறைபட-ரகஸ்யமாக; நாணுறுக-வெட்கமடைக.]

எஸ். முத்துஐயர் பி. ஏ.

Free from Bonds.

[THE AUTOBIOGRAPHY OF A TALUQ GUMASTAH)

* அவிழ்த்துவிட்ட கழுதை.

ஒரு தாலூகா குமஸ்தாவின் சரித்திரம்.

(154-வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

இந்தமாதிரி ஐந்தாறு வருஷம் வாழ்ந்தபின் என் மனது ஏக்கம் பிடித்து தேகம் இளைக்க ஆரம்பித்தது. நாம் செய்யக்கூடிய முயற்சியெல்லாம் செய்தும் கடைசியில் குடும்பத்தில் ஸ்திரீ புருஷர்களுக்கு மனதொற்றுமை யில்லாவிட்டால் என்ன பிரயோஜனம் என்று தோன்றிற்று. சம்சாரவாழ்க்கை அலுக்க ஆரம்பித்தது. என் தாயார்மட்டும் உயிரோடில்லாவிட்டால் நான் எங்கேயாவது சொல்லிக் கொள்ளாமல் ஓடிப்போயிருப்பேன் என்பது நிச்சயம். காலை ஏழுமணிக்குக் கச்சேரிக்குப்போவேன். 12 மணிக்கு வீட்டுக்குவந்து சாப்பிடுவேன். இரண்டு மணிக்கு மறுபடி கச்சேரிக்குப்போவேன். இராத்திரி 8 மணிக்குமேல் வீட்டுக்கு வருவேன். இது அநேகவிஷயத்துக்கு சௌகரியமாகவே யிருந்தது. வீட்டிலிருப்பதைவிட கச்சேரியிலிருப்பதே அதிக சந்தோஷமாயிருந்தது. கச்சேரிவேலை எப்பொழுதும் இருக்கவே இருக்கும் ஆதலால் இதர குமாஸ்தாக்கள் சேவகர்களோடு தினம் கொஞ்சநேரமாவது வேடிக்கையாகவாவது உலகப்பொதுவிஷயங்களைப் பற்றியாவது பேசாமல் பொழுது போகாது. கச்சேரி தஸ்தாவேஜுகள் வைத்திருக்கும் அறை என்வசத்திலிருந்தமையால் அதில் எப்பொழுதும் எனக்கு வேண்டிய புஸ்தகம் ஏதாவது ஒன்று போட்டுவைத்திருப்பேன். ஒழிந்த வேளைகளில் யாருக்குந்தெரியாமல் அந்த அறையில் ஒரு மூலையில் தஸ்திரமூட்டைகள் மறைவில் உட்கார்ந்து படித்துக்கொண்டிருப்பேன். இருந்தாலும் இந்தக்கஷ்டந்தான் நமக்கேன்? யாருக்காக இப்படி உழைக்கவேண்டும்? யதேச்சையாயிருந்தால் நாம் படித்துக்கொண்டோ சித்திரம் எழுதிக்கொண்டோ காலம் கழிக்கலாமே என்று தோன்றும். நான் இவ்வளவு கஷ்டத்திலும் சித்திரம் எழுதும் அப்பியாசத்தை விட்டு விடவில்லை, வர்ணங்கள் வரவழைத்து வர்ணந்தீட்டிய படங்கள் எழுத அப்பியசித்தேன். நடுவில் நாலைந்து வருஷம் அப்பியாசம் விட்டிருந்தும் என் கைவிரல்கள் பூர்வஜன்ம ஸம்ஸ்காரத்தை மறக்கவில்லை என்று தெரிய வந்தது. என்வேலை போனபோதிலும் சித்திரம் எழுதும் ஜீவனத்தினால் இந்தப் பத்துப்பதினைந்து ரூபாயாவது சம்பாதிக்க முடியாதா என்று தோன்றிற்று. இந்த எண்ணம் மனதுக்கு கொஞ்சம் தைரியமும் ஆறுதலும் கொடுத்தது. இந்த ரஹஸியத்தை அறியாதவர்கள் நான் ஜில்லா கலெக்டரிடத்தில் கூட தைரியமாய் பதில் பேசுவதைக்கண்டு ஆச்சரியப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

ஆனால் சீக்கிரத்தில் இவ்வளவு கவலையற்ற சாவகாசமுள்ள உத்தியோகத்திலிருந்து மாற்றப்பட்டேன். சர்க்கார் நாணயங்களை தினம் எண்ணி ஒப்புவிக்கிற "ஷராப்" உத்தியோகத்தில் நியமிக்கப்பட்டேன். இதற்கு சம்பளம் பத்து ரூபா. என் மாமனார் என் வேலைக்கு வேண்டிய ஜாமீன் 500ரூ.க்கு உத்தரவாதமாக ஒப்புக்கொண்டார். இதில் எனர்க்கு மேல்வரும்படி கிடையாது, ஏனெனில் எனக்கு மேற்பட்ட 15ரூ சம்பளமுள்ள 'ஷராப்' ஒருவர் இருந்தமையால் அந்த உத்தியோகத்தைச் சேர்ந்த வரும்படியையெல்லாம் அவரே வாங்கிக்கொண்டுவிடுவார். நானும் மேல்வரும்படியைத் தேடாதவனாதலால் என்பங்கு எனக்கு சித்திக்கவேண்டிய முயற்சிகளைச் செய்தவனில்லை. என் உத்தியோகம் உயர்ந்தது முதலில் எனக்கே தெரியாது. திடீரென்று ஒருநாட்காலையில் என் சிநேகிதர்களான குமாஸ்தாக்கள் என்னை சர்க்கரை கற்கண்டு கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டார்கள், அதற்கு முதல்நாள்தான் என் மனைவி பிரசவித்ததாகக் கடிதம் வந்தமையால் அந்த விஷயம் நான் சொல்லாமல் இவர்களுக்கு எப்படி தெரிந்ததென்று ஆச்சரியபட்டுக்கொண்டே " இல்லை ஐயா. பெண்பிள்ளைதான், ஆண்பிள்ளையல்ல" என்றேன். "ஆனால் இரட்டைப்படி கொடுக்கவேண்டும்" என்றார்கள். அப்புறம் என்னவென்று விசாரித்ததில் உத்தியோகம் உய

* தன்னை யறிந்து தன்வழியில் பிரவேசிக்கும் மேலோர்தர்மசக்தி தடையறியாது.

ர்ந்ததாகத் தெரியவந்தது. என் மாமனார் என்னைக் கேளாமலே சிபார்சுசெய்து எனக்கு உத்தியோகம் செய்வித்தார் என்று அறிந்துகொண்டேன்.

ஆனால் உத்தியோகம்மட்டும் தலைபோகிற உத்தியோகம், கஜானாப்பணத்தில் ஒருபைசா குறையாமல் ஒருபைசா அதிகமாயிருந்தாலும் சிறைச்சாலைக்குப் போகவேண்டியதுதான். ஆனால் வீட்டிலிருப்பதைவிட அங்கொன்றும் அதிக கஷ்டமாயிராதென்று எண்ணி ஒருவாறு தைரியமடைவேன். "இதில் எனக்கு வரும்படி குறைவு. லாபமில்லை, சுகமுமில்லை; பழையவேலைக்கே போய்விடுகிறே" னென்று என் மாமனாருக்கு எழுதினேன். அதற்கவர் "நீ இந்த சமயத்தைவிட்டால் வேறுசமயம் நேராது, உத்தியோகம் உயர்வதைத் தடுக்காதே, கூடிய சீக்கிரத்தில் உனக்கு முதல் "ஷராப்" 15-ரூ உத்தியோகம் கிடைக்கும்படி செய்கிறேனென்று எழுதினார்.

என்மனைவி பிரசவித்துத் திரும்பி என் வீட்டுக்கு வரும்பொழுது நான் வீட்டிலில்லை, கச்சேரியிலிருந்தேன். நான் வீட்டுக்கு வந்ததும் என்தாயார் குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டுவந்து என்னிடத்தில் கொடுத்தாள். நான் அதை வாங்கிக்கொள்ளவில்லை. "என்னடா பெண்ணென்று யோசிக்கிறாயா? பயப்படாதே; அவள் நல்ல அதிர்ஷ்டசாலியாயிருப்பாள். தகப்பனார் வம்சத்தின் ஜாடை முகத்திலிருக்கிறது" என்றாள். நான் என் உத்தியோகம் உயர்ந்ததை அவளிடத்தில் சொன்னதுமில்லை அவள் என்னைக் கேட்டதுமில்லை. நானும் என் தாயாரும் கச்சேரிவிஷயங்களைப் பற்றிப் பேசிக்கொள்வதேயில்லை. "அதெல்லாம் புருஷர்கள் சமாசாரம் எனக்குத் தெரியா" தென்று விடுவாள். "கொண்டுவந்து போட்டதை வீணாக்காமல் கிரமமாய்ச் செலவு செய்யவேண்டியது எங்கள்வேலை" என்பாள்.

அன்றிரவு என்மனைவி தான் வீட்டிலில்லாத காலத்தில் குடும்பத்திய வரவுசெலவு கணக்குகளைப்பற்றி என்னைக் கேட்க ஆரம்பித்தாள். "நான் வரவு செலவு கணக்குகள் எழுதிவைக்கவில்லை, எல்லாம் கிரமமாகத்தான் செலவழிந்திருக்கும்" என்றேன்.

"புதிதாய் சில வர்ணப்படங்கள் வீட்டிலிருக்கிறதே அது ஏது?" என்றாள்.

"அவைகள் நான் எழுதினேன்" என்றேன்.

"எல்லாம் உங்கள் முகத்தைப்போலவே சப்பை மூக்காக எழுதியிருக்கிறீர்களே" என்றாள்.

"நீ சமீபத்தில் இல்லாமையால் உன்னைப்போல் எழுத சரிப்படவில்லை" என்றேன்.

"அவை எழுத வர்ணம் ஏது?

"விலைகொடுத்து வாங்கினேன்."

"என்னவிலை?" "15-ரூ"

"பணம் ஏது?"

"நான் சம்பாதித்தேன்"

"நான் இரண்டுநாள் ஊரிலில்லாவிட்டால் காசைக்கரியாக்க எது சமயம் என்று காத்துக்கொண்டிருக்கிறீர்கள். வீட்டில் கேள்விமுறையில்லை. இந்தமாதிரி செலவழித்தால் எந்தக் குடித்தனம் கட்டிவரும்? 10-ரூ சம்பளத்தில் 15-ரூபாய்க்கு வர்ணம் வாங்கினேன் என்று யாரிடத்திலாவது சொல்லுங்கள் சிரிக்கிறார்களா அழுகிறார்களா பார்ப்போம. இப்பொழுது நான் இரண்டாம் புடவை யில்லாமலிருக்கிறேனென்று வரும்பொழுது அப்பா ஒரு புடவை வாங்கிக்கொடுத்தார். அவருக்கு இன்னும் நாலு பெண்கள் இல்லையா? அவர் ஏன் வாங்கிக்கொடுக்க வேண்டும்? "நான் சம்பாதித்தேன்" என்கிறீர்களே? எங்கள் அப்பா சிபார்சுசெய்து வேலைசெய்திராவிட்டால் நீங்கள் சம்பாதிக்கிறது அப்பொழுது தெரியும். உங்களுக்கு இப்பொழுதுதான் "சுக்லாம்பாதம்" குட்டியிருக்கிறது பெண்களுக்கு. ஒரு பெண் பெற்றாகிவிட்டது. என்றைக்குப் பாரபுத்தியும் குடித்தனப்பொறுப்பும் வருமோ தெரியவில்லை. 15-ரூ. இருந்தால் புடவைக்கு ஒருவர் காலின்கீழ் நிற்பானேன்? நான் வீட்டிலிருக்கும்பொழுது வர்ணம் வாங்கியிருந்தால் தெரியும் செய்தி." இதற்குமேல் என்ன சொன்னாளோ எனக்குத்தெரியாது. இந்தப் பிரசங்கம் முடிவதற்குள் நான் தூங்கிவிட்டேன். ஆதலால் பொழுதுவிடிந்தபிறகு "உன் தகப்பனாரை எனக்கு உத்தியோகம் செய்துவைக்கச்சொல்லி நான் கேட்டுக்கொள்ளவில்லை. நீ என்னைப் புடவைவேண்

டுமென்றுகேட்டு நான் வாங்கிக்கொடுக்கமாட்டேனென்று சொன்னதுமில்லை" என்று அவளுக்குப் பதில் சொல்லிவிட்டு வெளியேபோனேன்.

இன்னொருநாள் இரவு, நான் இராமாயணம் படித்துக்கொண்டிருந்தேன். என் மனைவிவந்து "என்ன படிக்கிறீர்கள்?" என்று கேட்டாள். "ராமாயணம்" என்றேன், "இதனால் என்ன பிரயோஜனம்?" "எனக்கு சந்தோஷத்தைத்தவிர வேறு பிரயோஜனமில்லை" என்றேன்.

"இப்படி வீணாய்க் காலங்கழிப்பதைவிட ஏதாவது உத்தியோகத்துக்குபயோகமான சட்டங்களைப் படித்துப் பரீக்ஷைசெய்தால் சீக்கிரத்தில் 30, 40-ரூ. என்று சம்பளம் உயர்ந்து கடைசியில் சிரஸ்ததார் வேலைகூடக் கிடைக்கும் என்று அப்பா சொல்லுகிறார். அப்படியெல்லாம் செய்யக்கூடாதா?"

"சிரஸ்ததார் உத்தியோகம் எதற்காக?"

"சம்பாதிப்பதற்காக." "எதற்காக சம்பாதிக்க வேண்டும்?"

"சாப்பிட்டு சந்தோஷமாயிருக்க."

"அந்த சந்தோஷத்தைத்தான் நான் இப்பொழுது ராமாயணம் வாசிப்பதனால் அடைகிறேன்."

"நீங்கள் அடைந்தால் நான் போகிறவழி என்ன?"

"நீயும் அதேமாதிரி இருப்பதை நான் தடுக்கவில்லை. அர்த்தம் சொல்லுகிறேன் உட்கார்ந்துகேள்."

"எனக்கு இந்த அத்தைப்பாட்டிக்கதை ஒன்றும் வேண்டாம். எல்லாம் கேட்டுக்கேட்டுக்கிடக்கிறது."

"உனக்கு வேறென்னவேண்டும்?"

"நிறைய சம்பாதிக்கவேண்டும்."

"சம்பாதித்துக்கொள்."

"நான் எப்படி சம்பாதிப்பேன்? நீங்கள்தான் சம்பாதித்துப்போடவேண்டும்."

"நான் இப்பொழுது சம்பாதிக்கவில்லையா? நீ சாப்பிடாமல் பட்டினியாய்க் கிடக்கிறாயா?"

"நாய்கூடத்தான் சாப்பிடுகிறது." "உனக்கு வேறென்னவேண்டும்?"

"நாலுபேருக்குப் கண்ணியமாயிருக்கவேண்டும். உலகத்தாரைப்போல் நிறைய ஆபரணங்கள் வேண்டும். கோவிலுக்குக் குளத்துக்குப்போக வண்டிவேண்டும். குழந்தையை வைத்துக்கொண்டிருக்க சேவகன்வேண்டும்."

"உலகத்தாரெல்லாரும் எல்லா ஆபரணங்களும் போட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்களா? எவ்வளவுபேர் பிச்சைக்காரர்கள் அன்றன்று சாப்பாட்டுக்குக் கூட இல்லாமல் கஷ்டப்படுகிறார்கள். உனக்கு இப்பொழுது இருக்கிற நகை போதாதா? அடுத்த வூரில் தீவட்டிக்கொள்ளைக்காரன் வந்து காதையும் கழுத்தையும் அறுத்து நகைகளைத் திருடிக்கொண்டு போனதைக் கேள்விப்படவில்லையா? நீ எங்கேயாவது வெளியே போகவேண்டியிருந்து உன்னால் நடக்கமுடியாவிட்டால் நான் வாடகைவண்டி கொண்டுவரவில்லையா? அம்மா குழந்தையை வைத்துக்கொள்ள மாட்டேனென்கிறாளா? இப்பொழுது உன்னை யார் கண்ணியக்குறைவாய் மதித்தார்கள்? ரயிலில் போனால் சேவகர்கள் உன்னைக்கண்டு கைகட்டி நிற்கிறார்கள். நான் தனியாய்ப்போனால் யாரும் என்னைக் கவனிக்கிறதில்லை."

"நீங்கள் அப்படி யிருக்கக்கூடாதென்று தான் நான் சொல்லுகிறேன். பெரிய உத்தியோகத்திலிருந்து முன்னால் சேவகர்களும் பின்னால் சேவகர்களுமாகப் போனால் எல்லாரும் கட்டாயம் கவனிப்பார்கள்."

"ஒருவன் சிறைச்சாலைக்குப் போனால் அப்பொழுதும் பின்னால் நாலு சேவகனும் முன்னால் நாலு சேவகனுமாகப் போகிறான். லக்ஷக்கணக்கான ஜனங்கள் அவனைக் கவனிக்கிறார்கள்.—

"என்னை யாரும் கவனிக்காமலிருக்கவேண்டுமென்று என்னிஷ்டம். நான் சட்டை உடுப்புகள் போட்டுக்கொண்டால் நான்தான் சேவகனாகத் தோற்றுவேன். சேவகன்தான் உத்தியோகஸ்தனாகத் தோற்றுவான். அப்படிப்பட்ட சோமாளிவேஷத்தை விட சாதாரணமாய் நான் இப்பொழுதிருக்கிறபடி யிருப்பதே மேல்."

"நமக்குக் கீழ்ப்பட்டவர்களைப் பார்க்கவேண்டாமே, நமக்கு மேற்பட்டவர்களைப் பார்த்து அம்மாதிரியாக யத்தனிப்போமே."

"நான் கீழிருப்பவர்களைப் பார்க்கவேண்டுமென்று சொல்லவில்லை. நீ மேலிருப்பவர்களையே பார்

த்துப்பைத்தியம் கொண்டமையால் கீழிருப்பவர்களை யும் பார் என்றுசொல்ல நேர்ந்தது. ஒருவரையும்பா ராது நம்மைநாமேபார்த்துத் திருப்தியடையவேண்டு மென்பது என்கருத்து.''

"உங்களோடு சரியாக எனக்குப் பேசத்தெரி யாது."

"நான்பேசச் சொல்லவில்லை."

"நீங்கள் உத்தியோகம் உயருவதற்கு வேண்டிய சட்ட பரீக்ஷைகொடுக்கப் போகிறீர்களா இல்லையா?"

"இல்லை." "ஏன்"? "சட்டங்கள் என் மூளையில் நுழையாது." "ஏன்?" "அங்கே ஏற்கனவே வேறு சட்டங்கள் குடிகொண்டு முன்பாத்தியம் கொண்டாடு கின்றன."

"வேறு என்ன சட்டங்கள்?"

"பரீக்ஷைக்குவேண்டிய சட்டங்கள் எல்லாம் ஒரு மனிதன் மூளையிலிருந் துண்டானவை. அதாவது அவ னுடைய உச்சிஷ்டத்துக்குச்சமானம். அந்த உச்சிஷ் டத்தை என் மூளைக்குள் புகவிடுவானேன்? நான் இன்றிரவு உட்கார்ந்தால் பொழுதுவிடியுமுன் அவை களைப்போல் ஐம்பதினாயிரம் சட்டங்கள் உண்டாக்கு வேன். நானுண்டாக்கிய சட்டங்களை வேறு யாரா வது படிப்பார்களா? வேறொருவர் உண்டாக்கிய சட் டத்தை நான்மட்டும் ஏன் படிக்கவேண்டும்? கடவு ளிட்ட சட்டங்கள் எல்லா சட்டங்களுக்கும் முந்திய வைகளாக உலகத்தில் பிரத்தியக்ஷமாய்க் காணப்படு கின்றன. அவைகளுக்குத்தான் என்மனது இடங் கொடுக்கிறது."

"உத்தியோகம் உயரவேண்டாமா?"

"அது உயருவதை நான் வேண்டாமென்று தடுக் கவில்லை."

"பரீக்ஷை கொடுக்காவிட்டால் எப்படி உயரும்?"

"உயராவிட்டால் வேண்டாம்."

"அப்பொழுது உங்கள் இஷ்டமும் என்னிஷ்ட மும் முற்றிலும் மாறாயிருக்கின்றன."

"அதை அறிந்துதான் நீ உன்னிஷ்டம்போலிருப் பதை நான் தடுக்கவில்லை என்கிறேன். நானுன்னை உன்னிஷ்டப்படி விட்டுவிடுவதுபோல் நீயும் என்னை என்னிஷ்டப்படி விட்டுவிடவேண்டியதுதான்."

"நீங்கள் கலியாணத்தில் அம்மிமிதித்து அருந்ததி பார்த்து என்னிஷ்டப்படி யிருப்பதாக வாக்குக்கொ டுக்கவில்லையா?"

"அப்படியே நீயும் கொடுக்கவில்லையா?"

"நான் அந்த வாக்ப்படி உங்களிஷ்டத்துக்கு என்ன விரோதம் செய்தேன்?"

"நான் என்ன உன்னிஷ்டத்துக்கு விரோதம் செ ய்தேன்."

"நீங்கள் பரீக்ஷைக்குப் படிக்கவேண்டுமென்பது என்னிஷ்டம்."

"உத்தியோக விஷயங்களில் நீ தலையிட்டுக்கொ ண்டு என்னை நீ இந்தமாதிரி தொந்திரவுசெய்யக் கூடாதென்பது என்னிஷ்டம்."

"இருவரிஷ்டமும் வேறாயிருந்தால் ஏன் என் னைக் கலியாணம் செய்துகொண்டீர்கள்?"

"நீ ஏன் என்னைக் கலியாணம் செய்துகொண் டாய்?

"நீங்கள் இப்படிக் கரட்டுவாதம் பேசுவீர்களென் று தெரிந்தால் கலியாணம் பண்ணிக்கொண்டிருக்க மாட்டேன்."

"நீ இப்படி அதிகப்பிரசங்கியாகவும் பேராசைக் காரியாகவு மிருப்பாயென்று தெரிந்தால் நானும் உன்னைக் கலியாணம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கமாட் டேன்."

"நீங்கள் சன்னியாசியாக விருப்பதற்குத்தான் யோக்கியதை, குடித்தனத்துக்கு யோக்கியமில்லை."

"சரி. நீ உத்திரவுகொடுத்தால் அப்படியே போய் விடுகிறேன்."

"அந்தக் கரட்டு வேதாந்தத்துக்கு என்னுத்தரவு என்னவாழ்கிறது. எங்கே வேண்டுமோ அங்கே போ ங்கள், எப்படிவேண்டுமோ அப்படியிருங்கள், அநி தாயமாய் ஒரு பெண்பாவத்தை கொட்டிக்கொள்ள வேண்டாம். என்னைக் குடியைக்கெடுத்த வேதாந் தம் ஒருநாளும் உருப்படாது."

KANNAKI—A SOCIAL DRAMA.

கண்ணகி.

முதல் அங்கம்.

காதற்சிறப்பு—கலியாணப்பேச்சு.

இடம்—காவிரிப்பூம்பட்டணம்.

நாடகபாத்திரர்கள்.

மாசாத்துவன்—அந்நகரத்து வணிகன்.

பெருமனைக்கிழத்தி—மாசாத்துவன் மனைவி.

நந்தன்—ஷெ ஊழியக்காரன்.

கோவலன்—மாசாத்துவன் புதல்வன்.

நீலமேகன்—கோவலனின் தோழன்.

வினோதன்—கோவலனின் சேவகன், விகடமாகப் [பேசுபவன்.

விசாலாட்சி } கண்ணகியின் தோழிகள்.
மரகதம் }

மாநாய்கன்—அந்நகரத்து மற்றோர்வணிகன்.

கண்ணகி—மாநாய்கனின் புத்திரி.

உ

கண்ணகி.

அங்கம்—1] [காட்சி—4.

இடம்—மாநாய்கன் மாளிகை.

காலம்—பகற்காலம்.

காவற்சேவகன்:—பிரபு! தங்களைப்பார்க்க யாரோ வந்திருக்கிறார்கள்!

மாநா:—யாரென்று விசாரி!

காவற்:—நீர் யாரையா?

வினோ:—நான் ஆர்—!

காவ:—என்ன யோசிக்கின்றீர்! விரைவிற் சொல்லும்!

வினோ:—இல்லை! மறந்துவிட்டேன்! பாட்டு ஞாபகத்திற்கு வரவில்லை! உம்—! வருகிறது! வந்தது!

காவ:—என்ன ஐயா! பாட்டாவது! ஞாபகமாவது! உளறுகிறீர்! சடுதியிற்சொல்லும்.

வினோ:—இதோ சொல்லுகிறேன்!

"நாற்றுறென்னுள்ளமார் ஞானங்களாறென்னை யா [றிவார்
வானோர்பிரானென்னையாண்டிலனேல் மதிமயங்கி
ஊனுருடையதலையிலுண்பலிதேரம்பலவன்
தேனார்கமலமேசென்றூதாய்கோத்தும்பீ."

[இசையுடன் பாடுகிறான்.]

காவ:—இதற்குப் பெயரென்ன? (சிரிக்கிறான்.)

வினோ:—இதற்குத் திருச்செய்யுள் என்று பெயர்! வாசகத்திற்கும், செய்யுளுக்கும் வித்தியாசம் தெரிந்துகொள்ளாதவர்கள் இதைத் திருவாசகமென்று சொல்லுவார்கள்! பாட்டு இலட்சணத்துடனிருக்கும் இதை வாசகமென்று சொல்லுவது எவ்வளவு மதியீனம்!

காவல:—நீர் மகா புத்திசாலி!

வினோ:—என்னங் காணும் அவ்வளவு [illegible]ட்சியமாக நினைத்தீர்! இலையைப்போட்டு என்[illegible] உட்கார வைத்துப் பாருமே! என் புத்திசாலித்தனம் தெரிகிறது!

காவ:—அதிருக்கட்டும்; எதிற்காக வந்தீர்?

வினோ:—என்னுடைய எஜமான் மாசாத்துவர் பின்பாக வருகிறார்; அதை முன்னதாக உங்கள் எஜமானுக்குத் தெரிவிக்கவந்தேன்.

காவல:—(மாநாய்கரை நோக்கி) பிரபு! மாசாத்துவர் தங்களைக் காண்பதற்காக வருகிறாராம்!

மாசா:—(மாளிகைக்கு சமீபமாக வந்து) என்னடா வினோதா மாநாய்கரிருக்கின்றாரா?

காவல:—இருக்கிறார் சுவாமி! தாங்கள் வருகிறீர்கள் என்பதை இப்போதுதான் தெரிவித்தேன்! உள்ளே செல்லுங்கள்! (வழிகாட்டுகிறான்).

மாநா:—(மாசாத்வனைக் கண்டதும் எழுந்து) வாருங்கள்! வாருங்கள்! ஏது இவ்வளவு தூரம்! உட்காருங்கள்! (அருகில் கிடக்கும் இருக்கையைக் காண்பிக்கிறான்)

மாசா:—ஆகா! அப்படியே. (உட்காருகிறார்)

மாநா:—என்னையும் ஒருபொருட்படுத்தி வந்த விசேஷமென்ன?

மாசா:—ஒன்றுமில்லை. பார்த்து நாளாகிவிட்டதே பார்த்துப்போகலாமென வந்தேன்! . சௌக்கியந் தானே! குழந்தை கண்ணகி க்ஷேமந்தானே!

மாநா:—தங்களுடைய ஆசீர்வாதத்தால் எல்லோரும் சௌக்கியமாக விருக்கின்றோம்! குழந்தை கண்ணகிக்குத் தான் உடம்பு கொஞ்சம் சௌக்கியக் குறைவாயிருக்கிறது! வியாதியென்றும் சொல்லமுடியவில்லை! மனோவியாகூல மெனத்தெரிகிறது! கேட்டால் ஒன்றும் சொல்லமாட்டேன் என்கிறாள்!

மாசா—நமது குமாரன் கோவலனுக்கும் உடம்பு அசௌக்கியமாயிருக்கிறது. மனோ வியாதிதான் கொண்டிருக்கிறதென வைத்தியர் சொல்லுகிறார்கள்! சரியான ஆகாரமில்லை! அறையைவிட்டுவெளியேவருகிறதில்லை! நாலைந்துநாளாக அவ்விதமிருக்கிறான்!

மாநா:—கண்ணகிக்கும் நாலைந்துநகளாகத்தானே அவ்விதமிருக்கிறது! அவள் பருவவதியாய்இருப்பதால் தக்க இடத்தில் விவாகம் செய்துகொடுக்கவேண்டுமேயென்னும் கவலை அதிகமாகிறது!

மாசா:—அவளுடைய விவாகத்தைப்பற்றி யோசிக்கத்தான் தங்களுடைய கிருகத்திற்கு நான்வந்தது.

மாநா:—சந்தோஷம்! தெ அவ்வளவு கவலை தாங்கள் எடுத்துக்கொண்டது!

மாசா:—இல்லை; எனக்கும் எனது இல்லாளுக்கும் கண்ணகியைக் கோவலனுக்கு மணம்புரிவிக்க வேண்டுமென்னும் ஆசையிருக்கிறது! தங்களுடைய அபிப்பிராயத்தைத் தெரிந்து போகலாமென வந்தேன்!

மநா:—சரி! பழம் நழுவி பாலில் விழுந்தாற்போலாயிற்று!

விநோ:—பால் நழுவி வாயில் விழுந்தாற்போல!

மாநா:—ஐயா; தங்களுடைய குமாரனுக்கு எனது புத்திரியை விவாகஞ்செய்து கொடுக்கவேண்டுமென்பதே என்னுடைய கருத்த! எனதுமனைவிக்கும் அதுவேசம்மதம்!

விநோ:—எனக்குமதுவேகருத்து! ஆனால்—

மாசா:—என்னடா "ஆனால்"

விநோ:—பொழிப்புரை, பதவுரை தெரிந்துகொள்ளாமல் கருத்தக்குவந்துவிட்டீர்களே!

மாநா:—என்ன நீ பேசுவது ஒன்றும் விளங்கவில்லையே!

மாசா:—என்னடா சொல்லுகிறாய்!

விநோ:—இல்லை பிரபு! ஒருபாட்டை எடுத்துக்கொண்டால் பதவுரைதெரிந்து, பின் பொழிப்புரை தெரிந்து, கடைசியிலன்றோ கருத்துரை தெரிந்துசொல்வது வழக்கம்! நீங்கள் எடுத்தவுடனே "இது என்கருத்து," "இது என்கருத்து" என்றால், அக்கருத்து பிசகானாலும் ஆகலாமே!

மாசா:—மூடா! கல்யாணவிஷயமாய் நாங்கள்பேசினால் இங்கு பாட்டு எங்கடா வந்தது!

விநோ.—பிரபு! கல்யாணந்தான் பாட்டு! உங்கள் புத்திரர் கோவலன் அறையில் தனியாக இருந்துகொண்டு கண்ணகியின் அழகைப்பற்றி உச்சந்தலைமுதல் உள்ளங்கால்வரையில் தனித்தனியாக ஒவ்வொரு அவயவங்களையும் வருணித்துக்கொண்டிருக்கிறாரே அது பதவுரை! கண்ணகியம்மாள் 'அழகிற் சிறந்த கோவலனை மணம்புரியும்படியானபாக்கியத்தை எனக்கு அருளும்" என்று சதா இறைவனைப் பிரார்த்தித்து வருகிறார்களே அதுதான் பொழிப்பு! அவ்விருவர் எண்ணமும் தெரிந்து நாம் நடக்கவேண்டுவதே கருத்து!

மாசா:—இவன் சொல்வதல் என்மகன் தங்கள் புத்திரியின்மேல் காதல் கொண்டிருப்பதாகவும் அவள் இவன்மேல் காதல் கொண்டிருப்பதாகவுமல்லோ தெரிகிறது!

மாநா:— அப்படித்தான் தெரிகிறது! இப்போது இவர்களிருவருடைய மனோவியாதி இன்னதென்பதாகத் தெரிகிறது! தங்கள் புத்திரனை இவ்விடம் வரவழியுங்கள்; நாம் நேரிலே அவனைக்கேட்டு அவன்கருத்தைத் தெரிந்து கொள்ளலாம்;

மாசா:— ஆஹா அப்படியே!

விநோ:— நான்போய் ஒரு நொடிக்குள் அழைத்து வருகிறேன்.

மாசா:—சீக்கிரம்சென்று கோவலனை இங்கு அழைத்துவா! (கோவலன் போகிறான்.)

விநோ:—[மாசாத்துவன் கிருகத்திற்குச் சென்று கோவலனிருக்கும் அறைக்குச்சமீபமாகப் போய் நிற்கின்றான்].

கோவ:—[கட்டிலிற்சாய்ந்து கொண்டு தானகவே பேசிக்கொள்ளுகிறான்] ஐயோ! எனக்கு ஒருநாள் ஒருயுகம் போலத்தோன்றுகிறதே! கண்ணகி! என்மீது அளவற்ற காதல் கொண்டிருப்பதாகத் தெரிவித்தாயே! அப்படிப்பட்ட நீ என்னை இவ்விதம் வருத்தலாகுமா! அமிழ்தினுமினிய உன்னுடைய வார்த்தைகளை எப்பொழுது கேட்பேன்! ஸ்திரிகளுடைய சரீரமும், மனமும் மிகவும் மென்மை என்பதாகச் சொல்லுகிறார்களே! காதலி! உன் துவரி தழ்வாய் என்னுயிரைக் கவருகின்றதே! நீ கொள்ளும் முறுவல் என் கருத்தை யழிக்கின்றதே! நினது கயல்விழி என் நெஞ்சத்தைக் கிழிக்கின்றதே! இவ்வளவு கொடுஞ்செயல்கள் செய்யும் உன்னை மென்மை யுடையவள் என எவ்விதம் சொல்லுவேன்! வெண்ணிலவு கலாவியிருக்கும் பவனத்தினுற் செய்த சிவந்த நிறம் பொருந்திய கிண்ணத்தில் வைத்திருக்கும் அமிழ்தத்தைக் கொடுத்து என்னைப்பிழைப்பிக்காயா! வில்லனைய நின் நன்னுதலும், வேலனைய வாட்கண்ணும் என்னை வருத்துகின்றனவே! என்னுடைய வேட்கையைச் சற்றுவது அறிய மாட்டாயா! ஏ! கண்ணகி! கனவினும் நனவினும் நீயே என்னுள்ளத்தாமரையில் வசிக்கின்றாய்! அவ்விதமிருந்தும் என் மன நிலைமையை நீ அறிந்து கொள்ள வில்லையே! உன்னுடைய கரும்புயலனீமும், மயிலனைய இயலும் மான்விழியும் மதிமுகமும், முன் இடைவிடாது தோன்றுகின்றன கண். அத்தோற்றம் உண்மையாக விருந்தால் நான் பெற்றபாக்கியம் பெரும்பாக்கியமே! ஆனால் பொய்த்தோற்றமாகவன்றோ விருக்கிறது! நேற்றிரவு நித்திரையில் வந்து என்னுடன் சரச சல்லாபமாக விருந்தாயே! இப்போது விழித்திருக்கின்றேனே! இப்போது வரமாட்டாயா? அலை கடலில கப்பட்டதுரும்பு போல காதலென்னும் பெருங்கடலி லகப்பட்டுத்தத்தளிக்கும் எனக்கு நீயே கதி! நீயே என்னுயிர்! என்னுடலும் நீயே! எல்லாம் நீயே! என்னே காதலின் மகிமை! சிறகிருந்தால் பறந்து உன்னிடம் வருவேன்! துணையிருந்தால் தூதனுப்புவேன்! இரண்டு மில்லையே! ஈசா! (சோர்ந்துவிழுகிறான்)

விநோ:—(அறைக்குள் சென்று) துணை நானிருக்கின்? தூது அனுப்புகிறது தானே!

கோவ:— (திடுக்கிட்டு) விநோதா! நீ என் இங்கு வந்தாய்? உனக்கு என்னவேலையிங்கே? என்னடா சுத்த அதிகப்பிரசங்கியாக விருக்கிறாய்! (கோபத்துடன் சொல்லுகிறான்)

விநோ:— நான் அதிகப்பிரசங்கியென்பதும், அல்லது தாங்கள் என்பதும், சற்றுமுன் தாங்கள் செய்த பிரசங்கத்தைக் கேட்டவர்களுக் கல்லவோ தெரியும்! (சிரிக்கிறான்)

கோவ:— போதும்; உன் பிரசங்கத்தை நிறுத்து! வந்த காரியமென்ன?

விநோ:— பிதா தங்களை அழைத்துவரச் சொல்லுகிறார்?

கோவ:— எங்கிருக்கிறார்? என் அழைக்கிறார்?

மாநாய்கர் வீட்டிலிருக்கின்றார்!

விநோ:— உங்களுடைய—! எதற்காக அழைக்கிறா ரோ எனக்குத் தெரியாது!

கோவ:— என்னடா! என்னமோ சொன்னாய்! அதற்குள் மறைக்கிறாயே!

விநோ:— விவாக விஷயமாய் இருக்கும் போல்த் தோன்றுகிறது! எதுவாயிருந்தால் என்ன! பிதா கூப்பிட்டால் போகவேண்டியது தானே!

கோவல்:— ஆம்! தந்தைசொல் மிக்க மந்திரமில்லை யாதலால் அவர் ஆக்கினைப்படி நடந்து கொள்ளவேண்டியது அவசியந் தான்! நான்வருகிறேன்! என்னவிஷயமாக இருக்கலாம்! உனக்குத் தெரியாதா?

விநோ:— முக்கியமான விஷயமாக விருக்கலாம்!

கோவ:— இவ்வளவாவது தெரிந்து கொண்டாயே! ரொம்ப புத்திசாலி! அங்கு என்ன பேச்சுநடந்தது?

விநோ:— விவாகப் பேச்சுநடந்தது!

கோவ:— யாருடைய விவாகத்தைப்பற்றி?

விநோ:— ஒரு மனிதனுக்கும் ஒரு ஸ்திரிக்கும் நடக்கவேண்டிய விவாவகத்தைப் பற்றி!

கோவ:— மனிதனுக்கும் மிருகத்திற்கும் கூட விவாகம் நடப்பதுண்டோ? (சிரிக்கிறான்.)

விநோ:— நடக்காமலென்ன! எத்தனை புருஷர்கள் மிருகத்தினும் கேடுகெட்ட ஸ்திரீகளை மணந்து துன்பப்படுகிறார்கள்! எத்தனை ஸ்திரீகள் விலங்குகளினும் கொடிய புருஷர்களை விவாகம் செய்துகொண்டு வருந்துகிறார்கள்!

கோவ:— உன்னோடு பேச என்னால் முடியாது! வா; நாம் பிதாவிடம் செல்லுவோம். (கோவலன் நல்லுடை உடுத்திக் கொண்டு விநோதனுடன் மாநாய்கர் கிருகத்திற்கு செல்கிறான்)

மாநா:— (மாசாத்துவரை நோக்கி) கோவலனை அழைக்கச்சென்றவன் இன்னும் வரவில்லையே! என்ன தாமதமோ!

மாசா:— கூடிய சீக்கிரம் வந்துவிடுவான்! அதற்குள் தங்கள் புத்திரியை அழைத்தால் அவளுடைய அபிப்பிராயத்தையும் தெரிந்து கொள்ளலாமென்று நினைக்கிறேன்! தங்களுடைய கருத்தென்ன!

மாநா:— தங்களுக்குக் கருத்து எதுவோ அதுவே எனக்கு மாகும்! யாரடா அங்கே!

மாவ:— ஏன் பிரபு!

மாநா:— தோழி விசாலாட்சியைக்கூப்பிடு!

காவல்:— ஆகா! அப்படியே! (உள் செல்லுகிறான்)

விசா:— எங்கேமிகவும் அவசரத்துடன் வருகிறாயே!

காவ:— எஜமான் உன்னை உடனே அழைத்து வரச்சொல்லுகிறார்!

விசா:— என்ன சங்கதி!

காவ:— அதெல்லாம் எனக்குத்தெரியாது! அங்கேவந்து கேட்டுக்கொள்!

விசா:— (வெளியேவந்து மாநாய்கரை நோக்கி) என்னை அழைத்தீர்களாமே! எதற்காக?

மாநா:— கண்ணகி என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறாள்? நான் அழைத்துவரச்சொன்னதாக இங்கு அழைத்துவா.

விசா:— படுத்திருக்கிறாள்; இதோ அழைத்து வருகிறேன்; (செல்லுகிறாள்)

விசா:—(கண்ணகியின் அந்தப்புரத்திற்குச் சென்று அங்கு அவளுடைய குரலோசை கேட்டுப் பதிவிருக்கிறாள்).

கண்:—(இருக்கையிற் சாய்ந்தபடியே தானுகப் பேசிக்கொள்ளுகிறாள்) எங்குபார்த்தாலும் கோவலரின் திருவுருவமே காணப்படுகிறதே; இது என் கண்ணின் குற்றமோ; நீர் நிலையின் அடிவாரத்தில் தோன்றும் கரியமணல் போன்ற கூந்தல் இடையிடையே சரிந்து நீண்டு சுடைசூழன்று இருந்ததை அன்று நான் கண்டது இன்று நினைத்தாலும் என் கண்ணொளியைக் கவருகின்றதே; கோவலா; உனது அங்க அமைப்பின் அழகை யான் எவ்வாறு வருணிப்பேன்; புருவக்கொடி படர்ந்த உன் விரிநுதலும், அந்நுதல் கிளர்ந்த செவ்விழியும், என் கண்ணை விட்டு அரைக்கணமும் அகலவில்லையே! கொவ்வைக்கனியுங் கொழுவிய பவளமுஞ் செவ்விய அல்ல என்று சொல்லுவதுபோல் தோற்றும் நின் இதழும், ஆம்பல் தன் முகைநெகிழ்ந்து அலர்ந்த தன்மைத்தென்ன ஒளியுடன் திகழும் நின் பல் வரிசையும், என் மனதிற் படும் போதெல்லாம் உன் செய்ய வாயிதழமுதம் எஞ்ஞான்று கிடைக்குமோ என்னும் வேட்கையே மிகுகின்றது; வலம்புரியன்ன நின் கழுத்தும், அகன்ற மார்பும், பருத்ததோளும், தாள்தொடுங் கரமும், கண்ட எந்நங்கையர்தாம் தம் கருத்தழியா திருப்பர்? ஏ பிராண காந்தா நான் தங்கள் மீது கொண்டிருக்கும் காதலின் பெருக்கம் இன்ன தன்மையது என்பதை அறியவில்லையா! கேவலம் பெண்பாலாகிய என்னை இவ்வித வருத்தத்திற்குள்ளாக்கலாமா; இது தங்களுடைய அருட்குணத்திற்கு அழகாகுமா; (திடுக்கிட்டு), ஹே மதனு! என்னடா உன்னுடைய வீரம்; உன் போன்ற ஆண்மக்களிடம் உன்னுடைய வீரத்தனத்தைக் காட்டாமல் அற்பப்பெண்ணுகிய என்னிடத்திலா காட்டவேண்டும்; இது ஒரு பெருமையா; சீ; தூர்த்தா; என்னிடம் உனது வலிமையைச் செலுத்தாதே; நீ ஆணுடன் பெண்ணுடன் பிறந்ததில்லையா! பெண் என்றால் பேயு மிரங்கும் என்பார்களே; உனக்கு கொஞ்சமும் இரக்க மென்பது கிடையாதா; ஆ; எனது காதலரல்லவோ இங்கு இல்லை; இருந்தால் உனக்குத் தக்க தண்டனை விதிப்பேனே; ஆ; என் கண் என் சுழல்கிறது; தனம் விம்முகின்றதே! இடைதுவளுகின்றதே; ஒன்றும் தோன்றவில்லையே! எத்தனை நாளைக்குத்தான் உறக்கமில்லாதிருக்கிறது; ஏ! பிராணகாந்தா; எனதாருயிர்த்தலைவா; அருமைக்கோவலா; என்னை எப்போது நான் படும் துன்பத்தினின்றும் விடுவிப்பீர்; உமது திருமுகத்தைக் கண்டால் நான் படும் துயரமெல்லாம் கதிரவன் முன் பனியெனத் தொலைந்து விடுமே; நான் படும் அவஸ்தையை நீர் அறியவில்லையோ; ஆ; என்ன செய்வேன்; எங்கு செல்வேன்; யாருடனுரைப்பேன்; துணையும் ஒருவரில்லை; ஹே! ஜெகதீசா; (மூர்ச்சையாகிறாள்).

விசா:—(ஓடிவந்து கண்ணகியைத் தூக்கித் தன்மீது சாய்த்துக்கொண்டு) தோழீ; என்ன சமாச்சாரம்; மூர்ச்சையாகி விழுதற்குக் காரணமென்ன? (விசிறிகொண்டு விசுறுகிறாள்)

கண்ண:—(சற்று கண்விழித்து) சகீ; ஒன்றுமில்லை; என்னமோ ஒரு மாதிரியா யிருந்

தது; வேறொன்று மில்லை; நீ வந்தகாரணம் யாது?

விசா:— உன்னுடைய பிதா உன்னை உடனே அழைத்து வரும்படி ஆக்ஞாபித்தார்.

கண்:— என்னை அங்கு அழைக்கும்படியான காரணமென்ன? அங்கு இன்னும் யாரிருக்கிறார்கள்? எதைக்குறித்திருக்கலாம்?

விசா:— என்ன காரணமோ; எதைக்குறித்தோ; எனக்குத்தெரியது; உன்னுடைய மாமனார் வந்துட்கார்ந்திருக்கிறார்; அவ்வளவுதான் எனக்குத்தெரியும்; (சிரிக்கிறாள்.)

கண்ணகி:— (புன்னகையுடன்) சகி; என்னடி பரிகாசம் செய்கிறாய்; எனக்கு இன்னும் விவாகமே யாகவில்லை; அப்படியிருக்க மாமனாரெங்கிருந்து வந்தார்.

விசா:— நான் சொல்வது உண்மையென்பதும் அல்லவென்பதும் சற்றுநேரத்திற்குள் தெரியும்; விரைவாகவா; (இருவரும் மாநாய்கனிருப்பிடம் சென்று அங்கு கோவலன் பேசுங்குரல் கேட்டு மறைந்து நிற்கிறார்கள்.)

கோவல:— (மாசாத்துவனை நோக்கி) பிதா, என்னை அழைத்துவரச் சொன்னீர்களாமே; என்னகாரணம் பற்றியோ?

மாநாய்க:— (அருகிற்கிடந்த ஓர் ஆசனத்தைக் காட்டி) உட்காருங்கள்; அழைத்த காரணம் சொல்லுவார்கள்; (கோவலன் உட்காராமல் பூமியைப்பார்த்த வண்ணமாய் நிற்கிறான்.)

மாசா:— பாதகமில்லை; உட்காரு! (உட்காருகிறான்).

விநோ:— உட்காருவதற்கு இவ்வளவு சிபார்சா; பால்ய முறைக்கல்லவோ;

மாசா:— சென்ற நாலைந்துநாளாக முகவாட்டமாகவிருக்கின்றாயே என்னகாரணம்? சரீர அசௌக்கியமா;

மாநா:— பிதாவினிடம் மனதில் உள்ளதை வெளியிட்டுச் சொல்லுகிறதனால் பாதகமில்லை; சொல்லுங்கள்!

விநோ:— அவருக்குச்சரியான ஊட்டமில்லை! அதனால் தான் முகவாட்டம்!

கோவ:— வாட்ட மொன்று மில்லை! எப்போதும் போலத்தானிருக்கிறேன்! தந்தாய்! என்னை எதற்காக அழைத்தீர்கள்; அதைச் சொல்லுங்கள்!

மாசா:— உனக்கு விவாகம் செய்துவைக்க வேண்டு மென்பது என தபிப்பிராயம்! உன் கருத்தென்ன வென்று கேட்க அழைத்தேன்!

விநோ:— சபாஷ்! அ. வ. பா.! சபாஷ்!

மாசா:— அதென்னடா! அ. வ. பா! யாருடைய விலாசம்!

விநோ:— அரிச்சந்திரவிலாசத்தை நினைத்துக் கொண்டீர்களோ! அ. என்றால் அப்பளம்! வ. என்றால் வடை! பா. என்றால் பாயசம்! அ. வ. பா. அப்பளம், வடை, பாயசம்! சபாஷ்! (சிரிக்கிறான்)

மாசா:— போதும்! போதும்! உனது வியாக்கியானத்தை நிறுத்து! (கோவலனைப்பார்த்து) உனது கருத்தென்ன?

கோவ:— பிதா! தங்களுடைய கருத்திற்கு விரோதமாக நடக்கப்போகின்றேனா என்ன! தங்கள் சித்தம் எப்படியோ அப்படியே செய்யுங்கள்! ஆனால்!

விநோ:— அந்த "ஆனால்" தானே கூடாது.

கோவ:— ஆனல் நானே மிகச் சிறுவன்! குடும்பத்தை வகிக்கும் நிர்வாகமில்லாதவன்! ஊர்க்குருவியின் தலையில் பனங்காயை வைப்பதுபோல் பால்யனான என்மீதுகுடும்பத்தைச் சுமத்துவது அவ்வளவு உசிதமாகாது! தங்களுடைய வாக்கியத்தைப்பரிபாலனஞ் செய்யக்கூடியவளும், என்னுடைய மாதாவின் கருத்திற்கு இணங்கி நடப்பவளுமாகிய கன்னிகையாயிருந்தாலன்றி நான் மணம் புரியேன்! புத்திரனுக்கு விவாகம் செய்வதால் அப்பெற்றோர்கள் அடையவேண்டியது சுகமன்றோ? மருமகள் அவர்களுக்கு வேண்டிய உபசாரங்களைச் செய்துகொண்டிருப்பதன்றோ முறை! அவ்வித குணமுள்ளபெண் கிடைத்தால் நான் விவாகஞ்செய்து கொள்ளுகிறேன்!

மாசா:—அப்படிப்பட்ட குணங்கள் வாய்ந்த பெண்ணிருந்தால் விவாகஞ் செய்துகொள்ளத் தடையில்லையே!

கோவ:—தடையில்லை!

மாசா:—(மாநாய்கரைச் சுட்டி) இவர்களுடைய புத்திரி கண்ணகியை விவாகஞ் செய்துவைக்கலாமென்று உத்தேசம்! உனது அபிப்பிராயமென்ன!

கோவ:— (அடங்காத மனக்களிப்புடன்) தங்களுக்கு இஷ்டமானல் எனக்கும் இஷ்டமே! ஆனல் அப்பெண்மணியின் அபிப்பிராயத்தையும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுவது அவசியம்! ஏனெனில் மணமகன் மணமகள் இவருடைய உள்ளமும் ஒன்றையொன்றுபற்றி யிராவிட்டால் அவ்விவாகத்தால் துன்பமேயொழிய இன்பம் இல்லை!

விநோ:—வேலிக்கு ஓணான் சாட்சி என்பதுபோலன்றோ விருக்கிறது இவர் சொல்வது!

மாசா:—சரி நான் தெரிந்தே செய்கிறேன்! நீ போ!

மாநா:—(சேவகனை நோக்கி) எங்கடா கண்ணகி! கூப்பிடு சீக்கிரம்.

கோவ:—(இவ்வார்த்தைகள் காதில் விழுந்தவுடன்) கண்ணகி வருகிறாபோலிருக்கிறது! அவளுடைய அபிப்பிராயத்தையும் அறிவோம்! (மறைவான இடத்தில் நிற்கிறான்.)

விசா:—பிரபு! கண்ணகி இதோ வருகிறாள்!

கண்:—(தன் பிதாவிடம் வந்து, நாணத்தோடு நிற்கின்றாள்)

மாநா:—கண்மணி! உன்னை எதற்காக அழைத்தேன் தெரியுமா!

கண்:—(இனியகுரலுடன்) தெரியாது! தோழிவந்து அழைத்தாள்! வந்தேன்!

மாநா:—சென்ற நாலைந்து நாளாக உன் சரீரம் மெலிந்து, மனம் சோர்வடைந்திருக்கக் காரணமென்ன?

கண்:—பிதா! ஒன்றுமில்லை! மனிதர்களுக்குச் சுகமுந் துக்கமும் மாறி மாறி வருவதியல்புதானே! ஒரு சமயம் மன உற்சாகத்துடனே இருக்கிறோம்! மற்றொரு சமயம் மனச் சோர்வுடனிருக்கின்றோம்!

மாநா:— உனக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் மனோவியாகூலமென்ன?

கண்:—தந்தையே தங்களுக்குத் தெரியாதா என்ன! எனக்கு சொல்வதற்கு சங்கோசமாயிருக்கிறது.

மாநா:—பிதாவிடம் சொல்வதில் சங்கோசமென்ன! பாதகமில்லை சொல்!

கண்:—பிதா! தங்கள் ஆக்கினையை மீறி நடத்தற்கு எனக்கு என்ன சுதந்தரமிரு

க்கிறது! நான் சொல்வதைச் சற்று கவனத்துடன் செவி கொடுங்கள்! பெற்றோர்களுக்குச் சந்தோஷத்தைக் கொடுப்பதன்றோ உத்தம புத்திரியின் இலக்கணம்! நான் குழந்தையாயிருக்கும்போது எனக்கு வியாதி, சுரம், முதலான நோய் வராதிருக்க வேண்டுமேயென்று தாங்கள் எடுத்துக்கொண்ட சிரமமும், கவலையும் இவ்வளவெனச் சொல்ல முடியுமோ! பால்யத்தில் எனக்குக் கல்வி பயிற்றுவிக்கும் பொருட்டும், ஒழுக்கத்தைச் சீர்திருத்தும் பொருட்டும் தாங்கள் கொண்ட கவலைக்கு அளவுமுண்டோ! பருவவதியாகி யிருக்கும் இப்போதும் தங்களுக்குக் கவலையையே கொடுத்து வருகிறேன்! "புத்திரி பருவமடைந்துவிட்டாளே! அவளுககுத் தக்க நாயகனை மணம்புரிவிக்க வேண்டுமே!" என்று தாங்கள் படும் கவலையே என்னுடைய கவலையை அதிகரிக்கச் செய்கிறது! என்னை யேன் அழைத்தீர்கள்

விதூ:—ஆடு நகைகிறதென்று ஓநாய் அழுகிறதாம்!

மாநா:—உனக்கு விவாகஞ் செய்துவைக்க வேண்டுமென்று உத்தேசம்; உனது எண்ணம் என்ன?

கண்:—தங்கள் அபிப்பிராயப்படியே செய்யுங்கள்; ஆனால் நான் ஒன்று சொல்லுகிறேன்; அது விஷயமாய் என்னை மன்னிக்கக் கோருகிறேன்;

மாநா:—என்ன சொல்லுகிறாய்?

கண்:—ஏற்கனவே விவாகமான ஒரு பெண்ணுக்கு மறுபடியும் விவாகம் செய்வதுண்டோ?

மாநா:—செய்யும் வழக்கமில்லை;

கண்:—எனக்கு ஏற்கனவே விவாகமாகி விட்டது;

மாநா:—என்ன நீ சொல்வது ஆச்சரியமாயிருக்கிறது; விபரமாகத் தெரிவி.

மாசாத்து:—பிதாவிடம் சொல்லுவதிற்குச் சங்கோசமென்ன? மனதில் இருப்பதை வெளிப்படையாகச் சொல்லுகிறதுதானே!

கண்:—பிதா; ஆச்சரியமென்ன; நான், சொல்லும் விஷயம் தங்கட்குக் கோபத்தை யுண்டாக்கக் கூடுமேனும் தயை கூர்ந்து என்னை மன்னிக்க வேண்டுகிறேன்; சில தினங்கட்கு முன் நான் நந்தவனத்திற்குச் சென்றபோது அங்குள்ள மேடையில் துயில்கொண்டிருந்த ஓர் சுந்தராங்கனை கண்டேன்; காணவும் சாந்தங் கண்ட இரும்பென எனது மனம் அவனைப் பற்றியது; அக்கணத்திலேயே அவனே எனது உயிர்க்காதலன் என உறுதிசெய்து விட்டேன்; அப்பூமானும் நித்திரை தெளிந்து எழுந்து என் மனக்குறிப் பறிந்து பரஸ்பரம் என்னையே காதலியாகக் கொண்டிருக்கிறார்; இங்ஙனம் எங்களுடைய ஈருயிரும் ஒருயிராகி இருக்க அந்தச் சுந்தரனைத் தவிர்த்து வேறு புருஷர்களை யான் கனவிலும் நினைக்கலாமோ; அப்பெருமானை என்றடைவோமென்றும் வியாகூலமே என்னை இந்நிலைமையில் வைத்திருக்கிறது; என் மனதிலுள்ளதைக் கூறினேன்; இனி தங்கள் இஷ்டம்; நான் செய்த இக்குற்றத்திற்காக என்னை மன்னிக்கவும்! (நமஸ்கரிக்கிறாள்.)

மாநா:—(திடுக்கிட்டு) அவனுடைய பேர் என்ன?

கண் :—கோவலன் என்பதாகத் தெரிவித்தார்; வேறு ஒன்றும் அவர்வரலாறு தெரியவில்லை;

கோவல :—(தனக்குள்) ஆஹா; நான் அடைந்த பாக்கியமே பாக்கியம்; இவளன்றோ கற்பிற்கரசி; உத்தமபத்தினி; காதற்கிழத்தி என்ன அன்பு; என்ன விசுவாசம்;

மாநா:—(கண்ணகியை நோக்கி) சரி; நீ ஒன்றும் தகாதகாரியம் செய்யவில்லை; பயப்படவேண்டாம்; உன்னுடைய இஷ்டப்படி நீ காதலித்த கணவனையே இன்னும் ஒருவாரத்திற்குள் அடைவாய்; நீ உன் அந்தப்புரத்திற்குப்போ.

கண்:— (தலைவணங்கி) அப்படியே; (போகிருள்.)

கோவ:— (அவள் செல்லுவதுகண்டு) என்ன நடை! என்ன ஒயில்; அன்னமும் இவள் நடைகண்டு நாணுமே; நான் நமது கிருகத்திற்குச் செல்லலாம்! (செல்லுகிருன்)

மாநா:— (மாசாத்துவனைநோக்கி) தங்களுடைய கருத்துப்படியே எல்லாம் நடக்கும்! அந்தக் கோவலனே மருமகனுக அடையவேண்டு மென்பதே எனது கருத்து! மேலும் ஈஸ்வர அனுக்கிரகத்தால் அவர்களிருவரும் நேரில்கண்டு ஒருவருக்கொருவர் மனமொருமித்து விட்டார்கள்!

மாசா:— எல்லாம் தங்களுடைய ஆசிர்வாதம் தான்!

மாநா:— அதென்ன அப்படிச் சொல்லுகிறீர்கள்! பெரியோர்களுடைய ஆசீர்வாதம்!

விநோ:— (அவர்களிருவரையும் நோக்கி) என்ன ஐயா! நீங்களிருவரும் ஆசிர்வாதத்தைக் குறித்தேவாதம் நிகழ்த்திக் கொண்டிருந்தால் மற்றதெல்லாம் எப்படிப் போகிறது!

மாசா:— மற்றதென்னடா?

விநோ:— பித்தம் சிலேஷ்மம்! இவையிரண்டும் பாக்கி யிருக்கின்றனவே!

மாநா:— உன்னுடன் பேசிக்கொண்டிருப்பதற்குச் சமயம் இதல்ல! (மாசாத்துவரைநோக்கி) விவாகத்திற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளை விரைவில் செய்கிறதுதானே!

மாசா:— விவாகத்தை என்றைக்கு வைத்துக் கொள்ளலாம்?

மாநா:- அடுத்த குருவாரம் நல்லநாள்! அன்று இரண்டு மூன்று முகூர்த்தங்களிருக்கின்றன! காலை முகூர்த்தத்தில் வைத்துக் கொண்டால் நமக்குச் சௌகரியமாயிருக்கும்!

மாசா:— அதற்கென்ன அப்படியே செய்கிறது!

விநோ:— ஞாயிற்றுக்கிழமையில் வைத்துக் கொண்டால் மிகவும் நலமாயிருக்கும்! பெரிய உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு அன்று ரஜா நாளானபடியால் அவர்களெல்லோரும் வரச் சௌகரியமாயிருக்கும்! சாயந்திரம் நாலரைமணிக்கு மேல் ஆறுமணிக்குள் வைத்துக்கொள்ளலாம்!

மாசா:— பஞ்சாங்க பிராமணனுய் உன்னைத் தாண்டாவைக்கவேண்டும்! (சிரிக்கிருன்)

விநோ:— பிரபு! ஒரு விண்ணப்பம்!

மாசா:— என்னடா?

விநோ:— என்னுடைய வீட்டில் ஒரு கல்யாணம் வருகிறது! செலவிற்கு ஏதாவது கொடுத்தால் உபகாரமாயிருக்கும்

மாசா:— யாருக்குவிவாகம்?

விநோ:— பாதம் ஹல்வாவுக்கும், மைசூர்ப் பாகிற்கும் விவாகம்! முன்னதாகக் கொஞ்சம் பணமாவது கொடுத்தால் நான் போய் கத்தரிக்காய் பச்சியும், வாழைக்காய் பச்சியும் வாங்கி வரலாம்;

மாசா:— அவைகளெதற்காக?

விநோ:— கல்யாணத்திற்குப் பந்தல் போட வேண்டாமா? வாழைக்காய் பச்சியைப் பந்தல் காலாக நட்டு, கத்தரிக்காய் பச்சியைக் கீத்தாகப் பரப்பிவிடலாமென்று நினைக்கிறேன்!

மாசா:— உன்னோடு பேசசும்மாலாகாது! (மாநாய்கரைநோக்கி) நீங்களும் விவாகத்திற்கு வேண்டிய காரியங்களைச் செய்யுங்கள்? நானும் செய்கிறேன்! நான்போய் வருகிறேன்? உத்திரவு கொடுங்கள்!

மாநா:— ஆஹா! அப்படியே!

[மாசாத்துவன் விநோதன் சகிதம் தனது கிருகத்திற்குச் செல்கிறான்]

SANKARAPRYAN.

சங்கரப்பிரியன்.

(*Concluded.*)

மனோரஞ்சினி:—நாதா! நாமிருவரும் பிரிந்த பிறகு சந்தித்து ஒருமாதமாகிறது. இத்தேசத்து ஜனங்களும் நான ஸ்திரீஜாதியென்றும், தாங்கள் எனது கணவரென்றும் என்னைவிட்டுப் பிரிந்து புத்திமாறுடி கொஞ்சநாள் பைத்தியக்காரர்கள் கொட்டடியிலிருந்ததாயும் தெரிந்தபிறகு, தங்களை அரசனாகத் தெரிந்தெடுத்தார்கள். தவிர, எனது தகப்பனாரும் தாங்கள் அனுப்பிய கடிதம் கிடைத்ததும் வந்து நமது கலியாணத்தை முடித்துவிட்டுச் சென்றனர். தவிர நமது சைனியத்தைக்கொண்டு அக்கிரமபுரத்தரசனைத் தோற்கடித்து கப்பங்கட்டச் செய்தோம். கடவுள் நமது எண்ணத்தை முற்றிலும் நிறைவேற்றியிருக்கிறார்.

சங்கரப்பிரியன்:—கண்மணி, நாம் இவ்வளவு அனுக்கிரகத்தைப் பெற்றும் என்மனம் முற்றிலும் சந்துஷ்டியுள்ளதாயிருக்கவில்லை. ஏனெனில், உன் பிதா தனது ராச்சியத்தையும் எனக்குப்பட்டம் கட்டிவைத்துவிட்டு தன்மனைவியோடு காட்டிற்கு தவம் செய்யப்போய்விட்டாரே! நம்மோடு கூடவிருக்கும்படியான பாக்கியத்தை நாம் பெறவில்லையே! தவிர இவ்விடம் நமது கலியாணத்தை முடித்து வைத்துவிட்டுப் போன எனது தாய்தந்தையரும் உனது தாய்தந்தையர் போயிருக்கும் வனத்திற்கே தவம்செய்யப்போய்விட்டதாய்க் கேள்விப்பட்டேன், இதுவும் எனது மனத்தின் அசந்துஷ்டியை அதிகப்படுத்துகிறது.

மனோரஞ்சினி:—நாதா! இது தங்களுக்கு ஏற்றதே. நமது தாய்தந்தையர்கள் வனத்தில் தவம் செய்யப்போனது நாம் சந்தோஷிக்கத்தக்கதன்றோ? மனக்கவலையை விட்டிருங்கள். நமது தாய்தந்தையர்கள் தவத்தினால் மேலான பதவியைப் பெறட்டும். இவ்விராச்சியத்திலிருந்தால் முக்தி பெற முடியாது. "நிஸ்ஸங்கத்துவெ நிர் மோஹத்துவம், நிர் மோஹத்வே நிச்சல சித்தஹ, நிச்சல சித்தே ஜீவன்முக்திஹி" என்னும் வாக்கியம் பிரமாணமன்றோ நமக்கு.

சங்கரப்பிரியன்:— நீ சொல்வது வாஸ்தவந்தான். வா, நியாயஸ்தலம் போவோம்! என்று சொல்லி மனோரஞ்சினியை அழைத்துக் கொண்டுபோகிறான்.

முடிவுரை.

நமது கதாபுருஷர்களில் சிற்சிலரதுமுடிவு கூறுவோம். நம் சங்கரப்பிரியன் தம்பியும் தனதுதேசத்தில் நெடுங்காலம் அரசு செலுத்தினபிறகு, ராச்சியத்தைத் தனது மகனுக்குப்பட்டம் கட்டுவித்து காலம் சென்றான். நமது கோலாஹல செட்டியும் மறுநாட்காலையில் எழுந்து, மனோரஞ்சினி ஓடிப்போய்விட்டதை அறிந்து வண்டிக்காரனைக் கூப்பிட்டு வண்டி பூட்டச் சொல்ல வண்டி வாயிலில் வந்து நின்றதும், இராத்திரிக்குள் எவ்வளவு தூரம் அவள் காலால் ஓடியிருக்கக்கூடும். கூடிய சீக்கிரத்தில் அவளை துரத்திப் பிடித்துக்கொண்டு வந்துவிடுகிறேன் என்று சொல்லிக்கொண்டு வாயிலில் வந்து, எந்ததிக்கில் துரத்திக்கொண்டுபோகிறதென்பது தெரியாததால் பிரயாணத்தை நிறுத்திவிட நேர்ந்தது. அவனது வேலைக்காரிகளிருவருமோ மனோரஞ்சினி காட்டில் ஓடிவிட்டதும் கோலாஹல செட்டியின் கோபத்திற்கு பயந்து வேறே ஊருக்கு ஓடிப்போய் வேறொரு செட்டியிடம் வேலைக்கமர்ந்தார்கள். திருடர்களும் ஆண்வேஷதாரியும் செந்தலைப்புலிகளால் பிடிக்கப்பட்டு விசாரணைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டு ஆயுசு வரையில் தண்ணீர்மேல் எற்றப்பட்டார்கள். நமது பைரம்கான் மனைவி குல்கல்பிபி வைசூரி நோயால் இறந்துபோக பைரம்கானும் வேறு நிக்காகு முடித்துக்கொண்டு சௌக்கியமாயிருக்கிறதாகக் கேள்வி.

இந்திரபாத்துகபாபும் முன்போலவே இப்பொழுதும் தர்பார் நடத்திவருகிறார்.

வயோதிகர்களான நமது சங்கரப்பிரியன், மனோரஞ்சினி இவர்களது தாய் தந்தையர்களது சமாசாரம் பின்வரும் சம்பாஷணையால் விளங்கும்.

ஒரு ஆசனத்தில் துத்தனுகமஹரிஷி வீற்றிருக்க, அவருக்கெதிராக சங்கரப்பிரியன் தாய்தந்தையர்கள், நீதிமானும் பத்மினியும், மனோரஞ்சினி தாய்தந்தையர்களும் உட்கார்ந்திருக்கப் பின்வரும் சம்பாஷணை நடந்தது.

நீதிமான்:—மஹரிஷிகளே, தங்கள் உபதேசத்தால் கிருதார்த்தர்களானோம். சாவு என்றால் என்ன? செத்தபிறகு நமக்கு நேரிடுவது எது? உபதேசித்தருளவேண்டும். ஏனென்றால் எங்களுக்கோ வயதாய்விட்டது. சாவுநெருங்கிவிட்டது. ஆகையால் தெரிந்து கொள்ள அபிப்பிராயப்பட்டு வேண்டிக்கொள்கிறோம்.

துத்தநாகமஹரிஷி:—கேளுங்கள் உபதேசிக்கிறேன். சாவு என்பது என்ன என்று அறிவதற்குமுன் மனுஷியனைப் பற்றி தெரிந்து கொள்ளவேண்டியது கொஞ்சம் உண்டு. மனிதனென்றால் ஆத்துமாவும் அந்த ஆத்துமா நினைத்தவிடம் போக இரண்டு வண்டியும் சேர்ந்தானதுதான்.

பத்மினி:—தாங்கள் சொல்வது எனக்குப் புலப்படவில்லையே. ஆத்துமாவும், அவன் இரண்டு வண்டியும் சேர்ந்தானது மனிதன் என்பது நன்றாக விளங்கவில்லை. உப்பு, புளி, மிளகாய்ப்பொடி இவைகள் சேர்ந்து ஆனது ரசம் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். இது சங்கதியோ விசித்திரமாயிருக்கிறது. தவிர, ஆத்துமாவுக்கு இரண்டு வண்டிகள் என்னத்திற்கு?

துத்தநாகரிஷி:—விரித்துச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். இப்பொழுது துவிசக்கிர வண்டியிருக்கிறதே (bicycle), பார்த்திருக்கிறீர்களா?

எல்லாரும்:—பார்த்திருக்கிறோம்.

துத்தநாகரிஷி:—அவ்வண்டிக்கும் கட்டை வண்டிக்கும் என்ன வித்தியாசம்?

எல்லாரும்:—துவிச்சக்கிரவண்டியில் ஏறினால் ஒரு இடமிருந்து மற்றொரு இடத்திற்கு அதி சீக்கிரமாய்ப் போகலாம். கட்டை வண்டி ஏறினால் ஒரு இடமிருந்து இன்னொரு இடம் போய்ச்சேர அதிக நாழிகை செல்லும்.

துத்தநாகரிஷி:—சரிதான். அதுபோல், ஆத்துமா வண்டிக்காரன். அவன் துவிச்சக்கிர வண்டியில் ஏறிக்கொண்டு அத்துடன் கட்டை வண்டியில் ஏறிக்கொண்டிருக்கிறான். கட்டைவண்டியாவது இத்தேகம். இத்தேகத்துள் கொஞ்சம் உள்புரமாயும் கொஞ்சம் வெளிப்புரமாயும் நமது கண்ணுக்குத் தெரியாத இன்னொருதேகமிருக்கிறது. அதுதான் ஆத்துமாவின் துவிசக்கிரவண்டி. ஆத்துமாவுக்கு அவசரமாய் எங்கேயாவது போக வேண்டியிருந்தால் துவிசக்கிரவண்டியில் (சைபஸிகிளில்) ஏறிப் போவான். இல்லாவிட்டால், துவிச்சக்கிர வண்டியைக் கட்டைவண்டியில் போட்டு கட்டை வண்டியை ஓட்டிக்கொண்டு திரிவான்.

எல்லாரும்:—இதைப் பிரத்தியக்ஷத்தில் உதாரண பூர்வமாகத் தெரிவிக்க வேண்டிக்கொள்கிறோம். ஆத்துமா அவசரமாய்ப் போக வேண்டியது எதற்கு? மெதுவாய்ப் போக வேண்டியது எதற்கு? ஜட்காவண்டிக்காரர்கள்தான் அதி அவசரமாய்ப் போகவேண்டியது அவசியம். சில சமயங்களில் குழந்தைகள் வீதியில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தால் அவர்கள் மேலும் வண்டியை ஏற்றிச் செல்லுவார்கள். வேகமாய்ப் போனால் தானே இரண்டு மூன்று தரம் போகலாம். அல்லது பிரபுக்களது வண்டியும் அவசரமாய்ப் போகவேண்டியது அவசியம். ஏனெனில், வண்டிக்குள் உட்கார்ந்திருப்பது யார்? சாதாரணமனுஷனா? பிரபுவல்லவா? பிரபுக்கள் உட்கார்ந்து போகும் வண்டியும் சாதாரணமனிதர்கள் உட்கார்ந்து போகும் வண்டியும் ஒரே வேகமாய்ப் போனால் பிரபுக்கள் வண்டிக்கு என்ன கௌரதை இருக்கிறது?

எல்லாரும்:—ஆத்துமா வண்டி இவ்விரண்டில் எதில் சேர்ந்தது? ஆத்துமா அவசரமாய்ப் போவது எப்பொழுது? தெரிவிக்கவும்.

துத்தநாகரிஷி:—ஆத்துமா கட்டை வண்டியாகிய இத்தேகத்தை காலைமுதல் ராத்திரி வரையில், அதாவது, பகற்காலமெல்லாம் உபயோகிக்கிறான். பிறகு இராக்காலங்களில் கட்டை வண்டியாகிய இத்தேகத்தை ஒரு இடத்தில் விட்டுவிட்டு, துவிச்சக்கிர வண்டியாகிய சூக்ஷ்ம சரீரத்தில் புகுந்து கொண்டு யதேச்சையாய்த் திரிவான். இது தான் ஆத்துமாவின் செய்கை.

எல்லாரும்:—ஆத்துமாவின் இவ்வித செயலுக்கும் சாவுக்கும் என்ன சம்பந்தம், விளங்கச் சொல்லவேண்டும்.

துத்தநாகரிஷி:—சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். சாவைப்பற்றி ஜனங்கள் பயப்படுவது சுத்த மூடத்தனம். நாம் ஒவ்வொருநாளும் தூங்கும் பொழுது செத்துதான் போகிறோம். ஆனால் சாவுக்கும் தூக்கத்திற்கும் பேதமென்னவென்றால், செத்தால் சூக்ஷ்மதேகத்தோடு திரிகிறான். தூங்கும்பொழுதோ அவனுக்கு தேகத்தில் பற்று அற்றுப்போகிறதில்லை. மறுபடி அதை உபயோகித்துக் கொள்கிறான்.

மற்றோர்கள்:— மேற்சொன்னதற்கு பிரத்தியக்ஷ உதாரணம் உண்டாகில் தெரிவிக்கக் கேட்டுக்கொள்கிறோம். தவிர, செத்துப்போன பிறகு ஆத்துமா சூக்ஷ்மதேகத்தை எவ்விதம் உபயோகிக்கிறான்? எத்தனைகாலம் சூக்ஷ்மதேகத்தோடிருப்பான்? இத்தூல தேகத்தைப்போல் சூக்ஷ்ம தேகத்திலும அவனுக்கு பற்று அற்றுப் போவதில்லையோ?

துத்தநாகரிஷி:—கேளுங்கள். செத்துப்போன பிறகு சூக்ஷ்ம தேகத்தோடிருக்கும் ஆத்துமா தான் செத்ததைக்கூட வெகு சாய் உணர்வதில்லை. ஆத்துமாவுக்கு இத்தூல தேகத்தில் உள்ள அதிகமான அபிமானத்தால் செத்தபிறகுகூட தேகம் பொசுக்கப்பட்டிருந்த போதிலும் தேகத்தோடு மற்ற மனிதர்களுக்குத் தென்படுவது சகஜம். உதாரணமாக, ஒரு ஊரில் ஒருவன்புதிதாய்த் தான் சந்தித்த கிழவனை நீர்யார், எங்கிருந்து வந்தீர் என்று வினவ, அவன் சுமார் 200 வருஷங்களுக்கு முன் இறந்து போன ஒருவன் பெயரைச் சொல்லி, அவன்தான் தானென்றும், 200 வருஷகாலமாய்த் தான் அவ்வூரிலேயே வசிப்பதாயும், தான் வேறொரு ஊரிலிருந்து அங்குவரவில்லையென்றும் பதிலளித்தான். வாஸ்தவத்தில் தான் செத்ததை உணராத சூக்ஷ்மதேகத்தோடு கூடின ஆத்துமாக்களில் ஒருவன்தான் இவன். தவிர, உலகத்தில் எவ்வளவுக் கெவ்வளவுபற்றற்று ஒருவன் இறந்துபோகிறானோ அவன் சூக்ஷ்ம தேக லோகத்தில் நெடுநாள் வாழ்வதில்லை. சீக்கிரம் அதற்கு மேலான உலகத்துக்குப் போய்விடுகிறான்.

எல்லோரும்:— இதென்ன விசித்திரமாயிருக்கின்றது! இவ்வுலகத்தைத் தவிர வேறு உலகங்களும் உண்டா என்ன? தயவுசெய்து விளங்கச் சொல்லவேண்டும்.

துத்தநாகரிஷி:—ஆஹா! அனேகஉலகங்கள் உண்டு. ஆனால், ஏழு உலகங்களென்று நீங்கள் இப்பொழுது வைத்துக் கொள்ளுங்கள். அதில் மூன்று உலகங்களைப் பற்றித் தெரிவிக்கிறேன். நாம் இப்பொழுது பார்க்கும் உலகம் ஸ்தூலசரீர உலகம்; செத்துப் போனபிறகு சூக்ஷ்ம தேகத்தோடு வசிக்கும் ஆத்துமாக்களின் உலகம் சூக்ஷ்மதேக உலகம் இவ்விரண்டிற்கிடையில் மற்றொரு உலகமுண்டு. அதாவது எண்ணங்களால் உண்டாகும் பிம்பங்களின் உலகம். நமது நண்பர்கள் இறந்துபோகிறார்கள்: அப்படி என்றால் என்ன? அவர்கள் உடம்பு மாத்திரம் போனதே ஒழிய, அவர்கள் போகவில்லை. அவர்கள் சூக்ஷ்ம தேகத்தோடு நமது பக்கத்திலேயே யிருக்கிறார்கள். ஆனால் நமது கண்ணுக்குப் புலப்படுகிறதில்லை. சூக்ஷ்ம லோகத்தவர்கள் தேகத்தின் வழியாய் நாம் செல்லுகிறோம். நம் தேகத்தின் வழியாய் அவர்கள் செல்கிறார்கள். நாம் பக்கத்திலிருந்து கொண்டிருந்தும் ஒருவரை ஒருவர் கண்டு சம்பாஷித்தல் கூடாததாயிருக்கிறது.

எல்லோரும்:— அதிவிசித்திரமாயிருக்கிறது. எண்ண பிம்ப உலகத்தைப்பற்றிக் கொஞ்சம் தெரிவிக்கக்கேட்டுக்கொள்கிறோம்.

துத்தநாகரிஷி:— கேளுங்கள். நாம் எண்ணும் ஒவ்வொரு எண்ணமும், பேசும் ஒவ்வொரு பேச்சும் வீண்போவதில்லை. அவைகள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு பிம்பத்தை உண்டாக்குகின்றன. இப்பிம்பங்களின் உலகம் தான் பிம்ப உலகம்; உண்டான பேச்சு அல்

லது எண்ணத்தின் பலத்துக்குத் தக்க படி இப்பிம்பங்கள் நாள்பட்டாவது, சீக்கிரத்திலாவது அழிந்து போகின்றன.

எல்லோரும்:— மேற்சொன்னதற்கு ஒரு உதாரணம் சொல்லவேண்டும்.

துத்தநாகரிஷி:— கேளுங்கள்; ஒருக்கால் ஒரு ஸ்திரீ இருந்தாள். அவளை 6-7 பேர்கள் கலியாணம் பண்ணிக் கொள்ளும்படிகேட்டார்கள். அவள் மாட்டேன் என்று விட்டாள். அவ்வாறேழுபேர்களும் அவள் மீது பழி வாங்கவேண்டுமென்று கொண்ட பலமான எண்ணங்களால் உண்டான பிம்பங்களின் சேர்க்கையான கோரரூபமான பிம்பம் அவள் இறந்தபிறகு சூக்ஷ்மதேக உலகத்தில் அவளைத் துரத்தி வாதித்த தாகக்கூறப்பட்டிருக்கிறது தவிர ஒருவன் தனது சத்துரு ஒருவன் இறந்துபோக வேண்டுமென்று வைராக்கியமான பலத்த எண்ணத்தால் நினைத்தால் அவனிறப்பது நிச்சயம். தவிர, இன்னொரு உதாரணம்: ஒரு ஊரில் ஒரு வர்த்தக னிருந்தான். ஒரு நாள் அவன் குமஸ்தாக்களில் ஒருவன் நேரம் சென்று வந்தவன் திரும்ப வீடு போய் வருவதாக சொல்லிப் போனான். அவன் வீடுபோய்த்திரும்பி வர அரைமணி செல்லும். அவன் சென்ற 10-15 நிமிஷங்களுக்குப் பிறகு திரும்பிவந்து அலமாரியிலிருக்கும் ஒரு புத்தகத்தைஎடுப்பதைப் பார்த்த வர்த்தகன், நீ ஏன் இன்னம் வீடு போய் வரவில்லையென்று கண்டித்ததும் புத்தகம் தொப்பென்று கீழேவிழ, பிம்பம் மறைந்து விட்டது. கொஞ்ச நேரத்திற்கெல்லாம் குமாஸ்தாவும் வர, விசாரித்ததில் தான் திரும்பி வந்ததில்லையென்றும் வழியில் ஒரு சிநேகிதனைச் சந்தித்தாகவும், அவனோடு தர்க்கம் செய்த தாகவும், தனது யஜமான் வீட்டு அலமாரியிலிருக்கும் புத்தகம் மாத்திரம் தன் கையிலிருக்கும் பக்ஷத்தில் அப்பொழுதே நிரூபிப்பதாகவும் தர்க்கித்ததாச் சொன்னான். இங்கு நேர்ந்ததென்னவெனில், அவனது எண்ணத்தினால் உண்டான பிம்பம் வீட்டு அலமாரியினிடம் போய் புத்தகத்தை எடுக்க மாத்திரம் சக்தி உள்ளதாயிருந்தது. எண்ணம் இன்னம் பலமானதாயிருந்தால் புத்தகத்தைத் தர்க்கம் நடந்த விடம் கொண்டு போயிருக்கும். தவிர, ஒருவன் ஒருநாள் வந்து கொண்டிருக்கையில், மழையும் காற்றும் வந்துவிட்டது. வழியில் ஒரு பாழ்வீட்டில் தங்கினவன், வீட்டில் எனது அறையில் சாய்வு நாற்காலியில் படுத்திருந்தால் இப்பொழுது எவ்வளவு சுகமாயிருக்குமென்று நினைத்தான். நினைத்ததால் உண்டான பிம்பமானது அவன் வீடு சென்று நாற்காலியில் படுத்துக்கொண்டது. யஜமானும் வீடு சென்றதும் நாற்காலியில் தன்னைப்போன்ற மனிதன் படுத்திருக்கக்கண்டு திகைத்து தைரியசாலியாகையால் அவன் மேல் போய் உட்கார அது மறைந்து விட்டது.

பத்மினி:— மஹாரிஷிகளே, இவ்வளவு உபந்நியாசம் இன்றைக்கு எங்கள் நிமித்தம் செய்ததற்கு வந்தனம். சிரமமா யிராதபக்ஷத்தில் எனது இரண்டு சந்தேகத்தைத் தீர்க்கப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

துத்தநாகரிஷி:— செப்பின் தீர்க்கின்றேன்.

பத்மினி:— நாம் தூங்கும் பொழுது ஆத்துமா சூக்ஷ்மதேகத்தோடு வெளியில் சஞ்சரிப்பதாகச் சொன்னீர்களே, சஞ்சரிக்கும் பொழுது என்னசெய்கிறதென்று விளக்கிக்காட்ட ஒரு உதாரணம் கொடுப்

பது ஒன்று. இரண்டாவது, சூக்ஷ்மதேகத்தோடு கூடின ஆத்துமா சிலவேளைகளில் தனது பந்துக்கள், குழந்தைகள் முதலானவர்களுக்கும் தூலதேகத்தோடு காணப்படுவதாகக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அதற்கு திர்ஷடாந்தங்களிருந்தால் தெரிவிப்பது.

துத்தநாகரிஷி:— கேள். சொல்கின்றேன் ஆத்துமா தேகத்தை மாத்திரம் விட்டுவிட்டதே ஒழிய தேகத்துக்குச் சம்பந்தப்பட்ட வாசனைகளை விட்டதில்லை. செத்துப்போன பிறகுகூட தேகத்திலும் இன்னம் தேக சம்பந்தமான சிற்றின்பங்களிலும் உள்ள பற்றினால் சூக்ஷுமதேகத்துடன் கூடின ஆத்துமா சில வேளைகளில் ஸ்தூலதேகத்தோடு தென்படுகிறான். இது மேற்சொன்ன கிழவனது திர்ஷ்டாந்தத்தால் நன்கு விளங்கும். தூங்கும்பொழுது ஆத்துமா சூக்ஷ்மதேகத்தோடு வெளிக்கிளம்பி சஞ்சரிக்கையில், ஸ்தூலதேகத்தோடு இருக்கும் பொழுது கொண்ட எண்ணங்களையும் சிலவேளைகளில் நிறைவேற்றுகிறான். திஷ்டாந்தமாக, ஒரு தரம் ஒரு கப்பல் தலைவன் தனது அறைக்குள்போக அவ்விடம் தனது சோபாவில் ஒரு வேற்று மனிதன் உட்கார்ந் திருக்கக் கண்டு திகைத்தான். ஏனெனில், நடு சமுத்திரத்தில் ஒரு புதியமனிதன் கப்பலில் எப்படி வந்திருக்கக் கூடும்? பிறகு பயத்தினால் வெளியேவந்து தன் சிநேகிதன் ஒருவனைக் கூட்டிக் கொண்டு போய்ப்பார்க்கையில் முன்னிருந்தவனைக் காணோம். ஆனால், அவ்விடம் வைக்கப்பட்டிருந்த சிலேட்டில், 'உனது கப்பலை வடது புறமாக தயவுசெய்து கொண்டுவா' என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. அவ்வெழுத்து அக்கப்பலிலுள்ள ஒருவருடைய எழுத்தாகவுமிருக்கவில்லை. கப்பல் தலைவனும் அச்சிலேட்டில் கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டபடி வடக்குப்பக்கம் போக அவ்விடத்தில் ஆபத்திலிருந்த ஒரு கப்பலைக்கண்டான். அக்கப்பலில் ஏறிப்பார்த்ததும் வெகுநாளாய் சரியான ஆகாராதிகளில்லாமல் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தவர்களுள் தான் தனது அறையில் கண்ட மனிதனையும் கண்டான். ஆனால் அம்மதனினுக்கோ அக்கப்பல் தலைவனைப்பார்த்ததாக ஞாபகமேயில்லை. அக்கப்பல் தலைவனும் அவனிடம் தான் கொண்டு வந்திருந்த ஸ்லேட்டின் எழுதாதபுறத்தைத் திருப்பிக்கொடுத்து அதில் எழுதச்சொல்லிக்கேட்க அவனும் என்ன எழுதட்டும் என்று கேட்டான். எதுவானாலும் சரி, "உனது கப்பலை வடது புறமாக தயவு செய்து கொண்டுவா" என்று எழுதுமே என்று சொல்ல, அவனும் அப்படியே எழுதி அவன் கையில் கொடுக்கவும் அக்கப்பற்றலைவனும் முதல் தடவை எழுதப்பட்டிருந்த பக்கத்தைத் திருப்பி அவன் கையில் கொடுத்து இது உமது எழுத்துத்தானே என்று வினவ, அவனும் 'சந்தேகமென்ன! உமக்கெதிராகத்தானே எழுதினே' னென்றான். கப்பல் தலைவனும் மற்றப் பக்கத்தையும் திருப்பிப்பார்க்கச் சொல்ல அம்மனிதன் தன்னெழுத்து இருபக்கத்திலு மிருக்கக்கண்டு திகைத்தான். இங்கு நடந்த தென்ன வெனில், அம்மனிதன் கொஞ்சநேரம் தூங்கினான், அச்சமயத்தில் ஆத்துமாவும் தனது துவிசக்கிரவண்டியாகிய சூக்ஷ்மதேகத்தில் ஏறிக்கொண்டு சுற்றி வருகையில், தானும் இன்னம் மற்றவர்களுமிருந்த ஆபத்தான நிலைமையால் எப்படியாவது உதவி பெறவேண்டு மென்ற பலமான எண்ணம் புதிய ஒரு கப்பலைக்கண்டதும் உண்டாய், ஸ்தூலதேக உருவமையப்

பெற்று, கப்பல் தலைவன் அறையிற் சென்று அவன் சிலேட்டை எடுத்து அவ்வாறு எழுதிவைத்து மறைந்தது. நீகேட்ட இரண்டாவது கேள்வியின் பதிலையும் கேட்பாயாக. ஒருவன் தனது பந்துக்கள் முதலானோர்களிடம் அதிகபற்றுள்ளவனயிருந்து இறந்து போனாலும் சரி, அல்லது, தான் செய்து முடிக்கவேண்டு மென்றிருந்த காரியத்தைச் செய்து முடிக்காமல் இறந்துபோனாலும் சரி. தனது பலமான மனோசங்கல்பத்தினால் ஸ்தூல வுரு அமையப்பெற்று. இத்தூல உலகில் காணப்படுவது வழக்கம், அப்பொழுது யாராகிலும் அத்துடன் வார்த்தையாடி அக்காரியத்தைச் செய்து முடித்தால், அது பிற்பாடு தூல உரு அமையப்பெறுவதில்லை. அதுவே என் அக்காரியத்தைச் செய்து முடிக்கக்கூடாதெனின், சங்கல்பம் பலமாயிருந்தால் செய்து முடிக்கும்: இல்லாவிடில் அது தூலதேகத்தோடிருப்பது சொல்பகாலந் தான். உதாரணமாக, ஒரு ஸ்திரீ தனது குழந்தைகளிடமிருந்து பிரிந்துபோய் ஒரு ஊரிலிருக்கையில் வியாதிப்பட்டு மாணவஸ்தையிலிருக்கையில் தான் தனது குழந்தைகளைப்பார்த்து விட்டுச் சாகவேண்டு மென்ற பலமான சங்கல்பத்தோடிறந்தாள். அச்சங்கல்பத்தால் உண்டான பிம்பமும் தூல உரு எடுத்து குழந்தைகளிருக்குமிடம் வந்து கொஞ்சநேரமிருந்து மறைந்துபோனதை அநேகர்பார்த்திருக்கிறதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தவிர ஒரு தாயாருக்கு ஒரு பையனிருந்து இறந்து விட்டான். ஒரு நாள் அவள் தனியாயிருக்கையில் ஒரு திருடன் அவ்வீட்டைக்கொள்ளையிடவர அப்பிள்ளை தூலதேகத்தோடு வந்து அத்திருடனை வெருட்டிவிட்டதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இன்னொன்று: தாயார் இல்லாத சில குழந்தைகள் ஒரு இடத்தில் விளையாடிக் கொண்டிருக்க ஒரு குழந்தை ஒரு மேல்கட்டில்லாத கிணற்றை நோக்கிப்போய்க் கொண்டிருந்தது. கொஞ்சநேரம் சென்றிருந்தால் அக்குழந்தை கிணற்றில் விழுந்து மரித்திருக்கும். ஆனால் அக்குழந்தைகளின் மேலுள்ள பற்றினால், அவைகளின் தாய் தூல வுரு எடுத்து வந்து அக்குழந்தையை, சென்று கொண்டிருந்த வழியை விட்டுத்திருப்பிக்காப்பாற்றினதாக கூறப்பட்டிருக்கிறது; தவிர, ஒரு மனிதன் தான் ஒருவனிடம் வாங்கியிருந்த கடனைத்திருப்பிக்கொடாமலிறந்து போனதால், தான் வழக்கமாய்ப் பத்து வரவு செய்து வந்த ஒரு சாவகார் வீட்டில் அடிக்கடி தூல உருவோடு சஞ்சரித்து வந்தான். ஒரு நாள் அச்சாவகாரியும் தைரியம் கொண்டு, நீ என் இப்படி என்னைப்பாதிக்கிறாய் என்று வினவ, அதுவும் வாயைத்திறந்து உனது கணக்குப்புஸ்தகப்படி உன்னிடமிருந்து எனக்குச் சேரவேண்டிய தொகையிலிருந்து, 100-ரூ தான் முன் கடன்பட்டிருந்தவனுக்குக் கொடு என்று சொல்லி மறைந்து அவனும் அப்படியே செய்து விட்டதும், அதுவும் அவன் வீட்டில் சஞ்சரிப்பதை விட்டுவிட்டது.

பத்மினி:— கடைசியாய் ஒரு கேள்வி: இச்சூக்ஷும தேக ஆத்துமா ஒரு இடமிருந்து அதிக தூரமான மற்றொரு இடத்திற்கு நொடியிற் செல்வதெப்படி?

துத்தனுகரிஷி:— செப்புகிறேன் கேண்மின்; நமக்கு இப்பொழுது தெரிந்திருப்பது நீளும், அகலம், உயரம் என்ற மூன்று அளவுகள்தான். ஆனால் இம்மூன்றுக்கு மேலான நான்காவது அளவு ஒன்று உண்டு. ஒரு பிரம்பு உன்னிடமிருப்பதாக வைத்துக்கொள். உயரமென்பதே தெரியாத ஒரு ஜந்து பிரம்பின் ஒரு கோடியினின்றும் மற்றகோடிக்கு வரவேண்டுமென்றால், அது அப்பிரம்பு முடிய நடந்தே தீரவேண்டுமல்லவா? ஆனால் உயரம் உண்டென்று உணர்ந்தவன் அப்பிரம்பை வளைப்பதினால் இரண்டு முனைகளையும் பக்கத்தில் கொண்டு வருவதால், அச்செந்து ஒருமுனையிலிருந்து மற்றதற்குச் சுலபமாய்த் தொத்திக்கொள்ளலாமல்லவா? அதுபோல நாலாவது பரிமாணத்தை உணர்ந்த சூக்ஷ்மதேக ஆன்மாவுக்கு ஒரு இடமிருந்து வேறொரு இடம்போவது லக்ஷியமில்லாததாக விருக்கிறது.

எல்லோரும்:— எங்கள் நிமித்தம் இவ்வளவு பிரயாசை எடுத்துக் கொண்டதற்கு வந்தனம்.

முற்றிற்று.

EXTRACTS.

நெல்.*

போது:—இவ்வுலகை ரக்ஷிப்பது தான்யவகைகளே. தான்யவகைகளில் மிகச்சிறந்ததும் தென்னிந்தியாவில் தொன்றுதொட்டு மிகுதியாக விளைவதும் சரீரபோஷணைக்கு மிகவும் ஏற்றதும் இந்த நெல்லேயாம்.

ஆதியில் நெல்விளைவது இந்தியாவுக்கு மட்டுமே உரிமையாயிருந்தது. இந்தியாவிலிருந்துதான் ஜப்பான், அமரிக்கா, ஆஸ்திரேலியா இங்கிலாண்டுமுதலிய அந்நியநாடுகட்குப் பரவுவதாயிற்று. ஆயினும் தற்காலம் நம் இந்தியரைப் பார்க்கிலும் அவ் அந்நிய நாட்டார் இவ்விஷயத்தில் கண்ணும் கருத்துமாக உழைத்து மிகத்தேர்ச்சியடைந்துள்ளார்கள். நம் நாட்டாரோ ஊன்றிக்கவனியாமல்மேற்போக்காகவே நெல்சாகுபடி செய்கின்றனர். உழுவதும், விதைப்பதும் களையெடுப்பதும் தண்ணீர்கட்டுவதும் காப்பதுமாகிய இவ்வைந்து வகைத் தொழில்களும் சாதாரணமாகச் செய்து வருகின்றார்களன்றி நன்கு கவனித்துச் செய்வதில்லை.

> "ஏரினு நன்றா லெருவிடுதல் கட்டபின்
> னீரினு நன்றதன் காப்பு"

என்ற திருக்குறளுரையில் பரிமேலழகரும் இவ்வைந்துவகைத் தொழிலைக்கூறினர். தமிழ்ப்புராணங்களில் நாட்டுவளங்கூறுமிடத்து மருதநிலவருணனையில் நெல்விளைவின் பெருக்கமும் விளைவிக்குந்தன்மையும் பலவாறாக எடுத்துக்கூறக்காண்கிறோம்.

பண்டைக்காலத்தில் கால இயல்பாலும் நிலவளத்தாலும் உழைப்புவகையாலும் இத்தானியம் மிக வியக்கத்தக்கவாறு நம் நாட்டில் விளைந்து வந்தது. புராணங்களில் நெல் கரும்பைப்போலிருந்ததென்பர். "நெற்கரும் பெனக் கரும்பெலா நெடுங்கமுகென்ன" எனவும், "கரும்பல்ல நெல்லென்ன" எனவும் வருவனவாம். இதுமட்டோ! சங்கநூல்களில் ஒன்றாகிய மதுரைக்காஞ்சியில் (247) "களிறுமாய்க்குங்கதிர்க் கழனி" என்று கூறுவர். யானைகள் நடுவேவந்தால் அவை மறையும்படி யானையுயரத்தினும் மிக்குயர்ந்துள்ள நெற்பயிரையுடைய வயல் என்பது இதன்பொருள். இவ்வாறு சிறப்புறப் பரிபாலிக்கப்பட்டு வந்த இந்தத்தானியத்தின் பெருமையோ கடவுளோடொக்கக் கூறத்தக்கது. புறநானூறு (186)-வது கவியில், "நெல்லுமுயிரன்றே நீருமுயிரன்றே" என்றவிடத்து, "உயிரையாக்குவன நெல்லும் நீரும்" என்பர் நச்சினார்க்கினியர். இவ்வாறு நம்முன்னோர்களாற் புகழ்ந்து போற்றப்பட்ட நெல்விவசாயத்தைப் பற்றி நன்றாக ஆராய்ந்து நாளுக்குநாள் அபிவிர்த்தியாகச் செய்வது தேசக்ஷேமத்திற்கு இன்றியமையாத தென்பது எல்லாரும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டிய விஷயமேயாம்.

நெல்வகை:—நம் நாடே நெல்விளைவில் பிரசித்திபெற்றதாயினும் வகைகள் அதிகப்பட்டிருக்கவில்லை. இவ்வுலகத்தில் தற்போது 1400-வகை நெல் இருப்பதாக விவசாயமுறை நூல்களிற்றேர்ந்த பண்டிதர்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள். இலங்கைத்தீவில் 160-வகையும் ஜப்பானில் 580-வகையும் இருக்கின்றனவாம். நம் இராஜதானியில் எங்காவது ஓரிடத்தில் எல்

* இவ்வியாசம், மதுரை டிஸ்திரிக்கட்டு அக்கரிக்கல்ஜரால் சபையாரால் திறக்கப்பட்ட கால் நடைக்காட்சி வருஷோற்சவக்கூட்டத்தில், மேற்படி வியவசாய சபைகமிட்டி மெம்பர் எம். கே. எம். அப்தல்காதிறுராவுத்தர் அவர்களால் எழுதி, டிஸ்டிரிக்கட்டு மாஜிஸ்டிரேட் கனம்-பிரையன்ட், எம், எ., ஐ. சி. எஸ்., துரையவர்கள் அக்கிராசனத்தின்கீழ் வாசிக்கப்பெற்றது.

லாவகை நெல்களையும் சேர்த்துவைத்து அந்தந்த நெல்லினையும் முறைகளையும் எழுதி வெளியிட்டால் மிகவும் அனுகூலமாயிருக்கும். தஞ்சைஜில்லா விவசாயசங்கத்தார் நம் சென்னை ராஜதானியிற் கிடைத்த 163 வகை நெல் சேர்த்து வைத்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. ரோமபுரிப் பொருட்காட்சிச் சாலையில் பல தேயங்களிலிருந்து தருவித்த 347-வகைநெல் இருப்பதாக அறிகிறோம்.

பெயர்வகை:—இதன் பெயர் பெரும்பாலும் காரணம்பற்றிவந்தனவேயாம். சிறுபான்மை இடுகுறியாகவுமிருக்கின்றன. பெயர்கள் சிலவருமாறு.

குறுவை.

அறுபதாங்குறுவை
கருங்குறுவை
செங்குறுவை
வாற்குறுவை
கோணக்குறுவை
மொட்டைக்குறுவை
அன்னதானக்குறுவை

கார்.

செங்கார்
கருங்கார்
மணற்கார்
கருத்தக்கார்
சண்டிக்கார்
சிறுமணியன்
மிளகி
பெருநெல்
செம்பாளை
குத்தாளை
காட்டுக்குத்தாளை

சம்பா.

வெற்றிலைச்சம்பா
பக்கிரிச்சம்பா
சிவப்புச்சம்பா
கம்பன்சம்பா
வாசனைச்சம்பா
மல்லிச்சம்பா
சின்னச்சம்பா
கிச்சிலிச்சம்பா
ஈர்க்கஞ்சம்பா
சீரகச்சம்பா
கட்டைச்சம்பா
முத்துச்சம்பா
பனிக்காட்டுச்சம்பா
கொத்துமல்லிச்சம்பா
பொன்கம்பிச்சம்பா
கருடன்சம்பா
மிளகுசப்பா
சடைச்சம்பா
கைவிரிச்சம்பா
தங்கச்சம்பா
பாடஞ்சம்பா

முதலிய பலபெயருண்டு.

நிலம்:—நெல்விளைவுக்குரிய நிலம் நீர்வளமிக்க மருதநிலமேயென்பது நம் முன்னோர்கொள்கை. தற்கால அனுபவத்திலே இன்ன நிலந்தான் நெற்பயிருக்கு ஏற்றதென்று ஒரு வரையறை செய்யக்கூடாததாயிருக்கிறது. எல்லா நிலங்களிலும் நெல் சாகுபடியாகின்றது. ஜலமும் உரமும் இருந்தாற் போதும். களரிலும் விளைவிக்கலாம். கல் நிறைந்த தரையிலும் விளைவிக்கலாம். நெற்பயிரின்வேர் வெகுநுட்பமானது. ஆதலால் அவ்வேர் மண்ணுக்குள் தாராளமாகப்படரும்படி மண் நயமாயிருக்கவேண்டும். அஃதாவது இளக்கமுள்ளதாகவேண்டும். கடினப்பட்டிருந்தால் வேர் அதனையூடுருவிச் செல்லாதாகையால் வளர்ச்சியும் பலனுங்குறையும். குறுவை சண்டிக்கார் சடைச்சம்பா முதலியன முத்துப்பேட்டை வகையராவிடங்களில் களரான நிலத்தில் நன்றாகவிளைகின்றன. நம் மதுரை ஜில்லாவின் பலபாகங்களில் களரானநிலத்தில் வெள்ளைக்கட்டை, உவருண்டான் முதலியவகை நெல்விளைகின்றன. "உவருண்டான்" என்றபெயரே அது உவர் நிலத்தில் விளைவதென்பதைக் காட்டுகின்றதல்லவா? "எந்நாளு முவர்நிலத்தி னென்றுமீளவித் திடினும்விளை வெய்திடாது" என்பார் வில்லிபுத்தூரார். இவர் விளைவெய்திடாதென்றது சம்பாமுதலிய விலையுயர்ந்த நெல்லைக்குறிப்பிடுங்காற் பொருந்துமேயன்றி உவருண்டான் முதலிய நெல்லைக்குறிப்பிட்டால் பொருத்தமுறாது.

மழை:—"மழையின்றி மாநிலத்தார்க் கில்லை" என்றபடி நெற்பயிருக்கு மழையின் உதவியே முக்கிய ஆதாரம். மற்றப்பயிர்கள் எல்லாவற்றினும் நெற்பயிருக்கு ஜலம்

அதிகம்வேண்டும். ஆனதுபற்றியே கிணற்றிறைவைப்புன்செய்களில் பெரும்பாலும் நெல் சாகுபடி செய்யப்படுவதில்லை. காவிரி தாமிரபர்ணிபோன்ற ஜீவநதிப் பாய்ச்சலுள்ள விடங்களில் தான் நெல்விளைவு அதிகம். பல இடங்களில் மழைகாலத்து வரும் ஜலத்தைக் குளங்களிற்கட்டிவைத்து நீர்பாய்ச்சி, விளைவிக்கப்படுகிறது. மழை அதிகமாகப்பெய்கிற மலைப்புற நாடுகளிலோ புன்செய்ப்பயிராகவே நெல்விளைகிறது. மலையாளம் இலாகா பாலக்காடு முதலிய இடங்களிலும் இமயமலைச்சாரற் பிரதேசங்களிலும் நெல்லை விதைத்துவிட்டால் பின்பு நீர்பாய்ச்சவேண்டுமென்ற சங்கடமில்லாமல் மழையின் உதவியால் தானே விளைந்து விடுகிறது. இவ்விடங்களில் உழவர்கட்குச் சங்கடமேயில்லை. நெல் விளைவுக்கு ஆதாரமாகிய மழையே இதன்கெடுதிக்கும் ஆதாரமாகும். விதைத்தவுடன் மழை பெய்தால் விதை நன்றாய்முளையாது. பூஉண்டாகும் சமயம் மழைபெய்தால் தாது ஜலத்திற்போய்விடும். நெல்மணி திரட்சியின்றிப் பதரேயதிகப்படும். கதிரறுக்கும் போது மழைபெய்தால் நெல் உதிர்ந்துபோகும். அறுவடைக்கு ஆளுங் கிடையாது; களம் சேர்க்கக் கஷ்டமதிகம். ஆகவேவேண்டும்போது பெய்தும் வேண்டாக்கால் பெய்யாமலும் மலையாளம் இமயமலை இப்பக்கங்களில் மழையே நெற்பயிரை ரக்ஷிக்கவேண்டியிருக்கிறது. இதனாலன்றோ, "கெடுப்பதூஉங் கெட்டார்க்குச் சார்வாய்மற் றாங்கே-யெடுப்பதூஉ மெல்லா மழை" என்றருளினர் செந்நாப்போதார். இக்குறளில், "கெடுப்பதூஉம்" என்பதற்குப் பரிமேலழகர், "பூமியின்கண்வாழ்வாரைப் பெய்யாது நின்று கெடுப்பதூஉம்" எனப்பொருள் கூறியுள்ளார். ஆனால் வேண்டும்போது பெய்தும் வேண்டாக்கால் பெய்யாமலும் நின்றுஉலகை ரட்சிக்கவேண்டியிருக்கிறது மழையேயாதலின், "கெடுப்பதூஉம்" என்றற்கு "பெய்யாது நின்றும், அதிகமாகப் பெய்தும் கெடுப்பதூஉம்" எனப்பொருள் கூறுதலே சிறப்புடைத்தாம்.

பட்டம்:—ஒவ்வொருமாகாணங்களிலும் மழைபெய்யும் பருவகாலத்துக்கேற்ப இன்னகாலந்தான் நெல்விதைப்புக்கு ஏற்றதென்று கொள்வார்கள். நம் நாடுகளில் ஆனி, ஆடி மாதங்களே முதற்றரமான பட்டமாம். ஆவணிமாதம் இரண்டாந்தரமே. ஆனி, ஆடி, மாதங்களில் நன்றாக உழுது புழுதியாக்கி விதைத்துவிட்டால் ஒரு மாதம்வரை மழையில்லாதிருந்து பிந்திப்பெய்தாலும் முன்விதைத்த நெல் நனைந்து முளைத்துவிடும். காலம் தவறியவிதைப்புப் பயன்படாது. இதனாற்றான், "பட்டம் தப்பினால் நட்டம்" என்று பழமொழி வழங்குவதாயிற்று. பயிருக்கு உழவு, உரம், நீர் இவைகளைப்போலவே பட்டமும் அவசியம் வேண்டியதொன்றேயாம். இதன் அருமையுணர்ந்த ஔவையார் என்றமூதாட்டியார் "பருவத்தே பயிர்செய்" என்றருளினர்.

உழவு:— கிருஷித்தொழிலில் முதன்மையானது உழவு தொழிலேயாம். சரியானபடி உழவுசெய்துள்ள நிலம் அதிகப்பலனைக் கொடுக்கும். அநேக இடங்களில் 4-அங்குல ஆழம் உழுதால் போதுமென்று நினைக்கிறார்கள். இது பிசகு. கடப்பை, கர்நூல், பல்லாரி, மைசூர் முதலிய நாடுகளில் குறைந்தது ஆறு அங்குலம்வரை உழுகிறார்கள். இத்தலிதேயத்திலோ 12-அங்குலம் வரை உழுகிறார்கள். நம்முன்னோர்கள் ஆழமாக உழவேண்டுமென்று நன்கு தெரிந்திருப்பதை "அகல உழுவதை ஆழ உழு" என்ற பழமொழியால் நன்கு தெரியலாம். ஆழமாக உழு

தால் மண் குழம்பாயிளகியிருக்கும். இத்துடன் எருமுதலிய உரமும் கலந்திருக்குமானால் மிகவும் சிலாக்கியமே. கடினமான மண் ஆயினும் வருஷாவருஷம் தழையும் உழவும் அதிகப்பட்டால் மிருதுவாகும். மண்மிருதுவானால் நெற்பயிரின் வேர் தாராளமாகச் செல்லும். நீர்வற்றிக்காய்ந்த காலத்தும் காய்ச்சலைத் தாங்கும்படி அடியிலுள்ள ஈரம் பயிருக்கு உணவாகும். ஆழமாக உழாதநிலத்தில் அடிமண் கடினமாயிருப்பதால் பயிரின் வேர் அதிக ஆழத்திற்போகாது. அப்போது கொஞ்சம் நீர் குறைந்து காய்ச்சல் ஏற்பட்டால் சீக்கிரத்திற் பயிர்கருகிப்போகும். நன்செய் நிலத்திற்கு 8-உழவுவேண்டுமென்கிறார்கள். நன்செய்நிலம் சேறாகி யிருப்பதால் உழவுக்கு எருமைக்கடாக்களே ஏற்றனவென்பார்கள். எருதுகள் பலமுள்ளவையானால் மட்டுமே இவ்வுழவு செவ்வையாக நடக்கும். தூங்கலான மாடுகளைக்கொண்டு உழுவது பயன்படாது. வியவசாயிகட்கு உழவுகாலத்திற்றான் சிரத்தையதிகம் வேண்டும். இதுபற்றியல்லவா, "உழுகிறகாலத்தில் ஊர்வழிபோனவன் அறுக்கிற காலத்தில் ஆள் தேடிப் பயனில்லை" என்று பழமொழி வழங்குவதாயிற்று. நம்மை ஆதரித்துவரும் காருண்யகவர்ன்மெண்டாரவர்கள் ஏற்படுத்திய அக்ரிகல்ச்சரல் (Agricultural) முறையை நன்றாய் அறிந்து ஆங்கிலேயர் கண்டுபிடித்த புதிய ஏர்களால் உழுவது அதிக சிரமமின்றிப் பயனுதவும்.

உரம்;—நிலத்தின் சத்தினாலேயே நெல் விளைகின்றதால் ஒரு தரம் விளைந்தபின்பு அந்நிலத்தின்சத்து குறைகின்றது. ஆனதால் மறுதரம் விளைவதற்கு அந்நிலத்திற் சத்துண்டாகும்படி உரம்போட வேண்டியது மிக அவசியம். நம் நாட்டிற் சாதாரணமாக ஆட்டெரு மாட்டெரு கொழிஞ்சி ஆவிரை முதலிய தழைகள் சாம்பல் முதலியவற்றையுபயோகப்படுத்துகிறோம். இவைகளிலெல்லாம் எருவே மிகச்சிறந்த உரமாகும். மாட்டுத்தொழுவங்களினருகே நாலைந்து அடி பள்ளந்தோண்டித் தினமும் விழுகிற சாணி குப்பை கூளம் சாம்பல் முதலிய கழிவுபதார்த்தங்களை அப்பள்ளத்தில்போட்டுவர வேண்டும் இவ்வாறு பலமாதவரை சேர்ந்தபின் வேண்டும்போது நன்செய்க்கு உரமாகப்போட அதனாற் சத்து அதிகமுண்டு. ஆடு கிடைமறிப்பது அதன் மூத்திரத்தின் உபயோகத்தைக்கருதியே. ஆட்டு எருவைவிட அதன் மூத்திரமே உபயோகமதிகம். மழை வருவதற்கு முந்தியே ஆடு கிடைமறிக்கவேண்டும். மழை வந்துவிட்டால் தரை சேறாகிவிடும். அப்போது கிடைமறித்தால் முடியாது. உழவுக்குப்பின் கொழிஞ்சிமுதலிய பலவகைத் தழைகளையும் வயலில்போட்டு மிதித்துவைக்கவேண்டும். இவைகளெல்லாம் மண்ணின் கடினத்தை நீக்கி இளகச்செய்கின்றதுடன் மண்ணுக்குச்சத்தும் கொடுக்கின்றன. எலும்புத்தூள் பிண்ணாக்கு முதலியனவும் சிரேஷ்டமே.

ஜப்பானியர் சுண்ணாம்பை உரமாக உபயோகிப்பதுண்டு. இது மிகவும் கெடுதியைத் தரும். நாளடைவில் மண்ணையிறுகச்செய்து விளைவைக்குறைத்துவிடும். நம் நாட்டிலிந்த வழக்கமில்லாததுடன் தழை எருமுதலியவைகளையே உபயோகப்படுத்துவது ஆதிமுதல் வழக்கம். மாங்கனீஸ் சத்து நெல்விளைவை ஜப்பானியர் மிகவிருத்திசெய்கின்றார்கள். சீமையில் வண்ணான் சலவைசெய்த கழிவுபதார்த்தங்களை இந்தச்சத்து நெல்லுக்குஉரமாகப் போடுகிறார்கள். இந்த நூதன உரம் மாங்கனீஸ் ஸல்பேட், மாங்கனீஸ் குளோரைட் இரு

விதமாகும். இன்னும் அவித்த எலும்பு, எலும்புப்பொடி, எலும்புச்சாம்பல் பொடாசியம் பாஸ்பரேட் முதலியபல்வும் அவர்கள் உபயோகிக்கிறார்கள்.

பர்மா ஜப்பான் இடங்களில் உரம்போடுகிறமுறையை நாம் கையாளுவதேயில்லை. அவர்கள் போடும் உரத்தின் பலத்தாற்றான் புட்டரிசி நெல் என்னும் மிகச்சத்துள்ள நெல் அவ்விடங்களில் விளைகின்றது. அந்த நெல்லரிசி மிகுந்த சத்தைக்கொடுக்கிறது. சென்னையில் ருதுவானபெண்களுக்கு இதைவேகவைத்துக்கொடுத்தால் தேகபலம் அதிகப்படும் என்று பெரும்பாலும் உபயோகிக்கிறார்கள். நம் நாட்டில் உளுந்தைத்திரித்து மாவாக்கிக் களிகிண்டிப்போடுவார்கள். உரம் போடுவதின் நன்மையறிந்தல்லவா திருவள்ளுவர் "ஏரினும் நன்றால் எருவிடுதல்" என்று கூறியருளினார்.

விதையும் விதைப்பும்:—"விரையொன்றுபோடச் சுரையொன்றுமுளைக்குமா?" என்பது பழமொழி. இதனால் விதை எவ்வளவு சிறந்ததாக இருக்கிறதோ, அதற்குத்தக்கபடியே பலனுண்டு. நம் நாட்டில் முதலில் வரும் தலைபடி நெல்லையே விதைக்கு எடுத்துக்காயவைப்பது சகசம். ஆயினும் இவ்விஷயமாகக் கவனிக்கவேண்டியன பலவிஷயமுண்டு. நல்லநெல்லுடன் மட்டைநெல் கலந்துவருவது நிதர்சனமே. இதனால் விலைகுறைந்து நஷ்டமுண்டாகும். இதற்குக் காரணம் நெல்லடிக்குங் களங்கள் விசாலமில்லாததால் பலவகைநெல் ஒன்றோடொன்று கலந்துவிடும். அவ்விதையை விதைப்பதால் கலந்தேவளர்கின்றது. தவிரவும் நல்லநெல் ஆறு மாதத்தில் விளையும். மட்டைநெல்களோ மூன்றுமாதத்திற்குள் கதிராகும். இப்படியான கதிர்கள் உதிர்ந்து பூமியில் தங்கி அடுத்த வருஷம் நல்ல நெல்லுடன் கூடமுளைக்கும். இக்கெடுதியை நீக்கவே முந்தி முதிர்ந்த கதிர்களைப்பிடுங்கிவிடுவதுண்டு. இதற்கு மட்டைபொறுக்கல் என்றுபெயர். சில ஜில்லாக்களில் நல்ல நெற்கதிரை விதைக்காகத் தனியே பிடுங்கியெடுத்து வேண்டுமளவு சேர்த்துவைத்து விதைக்கு உபயோகப்படுத்துவார்கள். இப்படிச் சிலவருஷம் செய்தால் மட்டைகலப்பது தொலையும். இவ்வாறுசெய்வது முதலிரண்டு மூன்று வருஷங்கட்குச் சிரமமேயாயினும் பின்பு இதனால் லாபம் அதிகமாம். விலையதிகமாக விற்கலாம். உணவிற்கும் பொருத்தமாம். இவ்வாறு மட்டை நீக்கினும் விதைநெல் மிகமுற்றாமல் கொஞ்சம் பசுங்காயாயிருக்கும்போதே அறுத்து இரண்டு மூன்று காய்ச்சல்போட்டுப் பதமாக எடுத்துவைக்கவேண்டும். காய்ச்சல் போடுவதில் கவனம் அதிகம்வேண்டும். உமியைப்பிரித்துப் பார்த்தால் அரிசியின் ஒருபக்கம் பால் சுருங்கி யிருக்கவேண்டும். இதற்குப்பால் ஒதுங்கும் பக்குவமென்றுபெயர். அதிகமாய்க் காய்ந்தால்அரிசி வெடிப்பாகி முளைக்கும் சத்தியைப் பெறாது. ஈரமாயிருந்தால் மடித்துப்போம். இவ்வாறு மிகக்காயாமலும் ஈரமில்லாமலும் பக்குவம்பார்த்துக் காற்றோட்டமுள்ள இடத்தில் அந்துவிழாதபடி பந்தோபஸ்துச் செய்யவேண்டும்

"ஆயிரநெல்லுக்கோரந்து":--என்றபடி அந்து விழுமேயானால் நெல் ஒன்றுக்குமுதவாது போகும். நெல்லுடன் வேப்பிலையையும் புங்கஇலையையும் கலந்துவைத்தால் அந்துவராது. நெல்விதைக் கோட்டையின்மேல் ஒரு கலயத்தில் ஜலம்விட்டுவைத்தால் அந்துமுழுதும் அந்த ஜலத்தில்விழுந்து மடியும். இவ்வாறு பாதுகாத்துவர வேண்டும். அதிகக்

கொழுமையான நிலத்திலும் கொழுமையற்ற நிலத்திலும் விளையும் நெல் விதைக்குதவா தென்றும் நடுத்தரமான நிலத்தில் விளையும் நெல்லே விதைக்குபயோகமாளதென்றும் ஜப்பானியர் கருதுகின்றனர்.

விதையைக் கவனிப்பதுபோலவே விதைப்பைப்பற்றிக்கவனிக்க வேண்டியனவும் பல வுண்டு. மிகநெருக்கமில்லாமலும் மிக இடைவெளியின்றியும் விதைக்கவேண்டும். விதையை நனைத்து முளைகிளம்பச்செய்து விதைப்பதுமுண்டு. முளைதோன்றியவுடன் விதைத்துவிடவேண்டும். முளைசற்று அதிகம் வெளிப்பட்டால் எடுப்பதிலும் விதைப்பதிலும் முனைமுறிவுபடும். நம் நாடுகளில் கையினாலே விதைப்பதைத்தவிர வேறுகருவிகளால் விதைக்கும் வழக்கத்தைக்காணவில்லை. பெரும்பாலும் நெருக்கமாகவே விதைக்கின்றார்கள். நந்தியால், கர்நூல் முதலியவிடங்களில் "கோர்று" என்னுமொருவித கலப்பையால் சால்சாலாக விதைக்கிறார்கள். ஒரு ஏக்கராவுக்கு 20-படி விதையே போதுமானதாக விருக்கிறது. கர்நூலில் 6-அங்குலம் சந்துவிட்டு விதைக்கிறார்கள். சீனாவிலோ செடி 1-க்கு 6-அங்குல தூரமும் வரிசை 1-க்கு 13-முதல் 18-அங்குல தூரமுமிருக்கும். செங்கற்பட்டில் இக்கலப்பையால் 4-அங்குலதூரத்தில் விதையிடும்படி செய்துவைத்திருக்கிறார்கள். நிலத்தை மிகவும் கொழுமைப்படுத்தும் அமெரிக்காவிலோ செடி 1-க்கு 5-அங்குலதூரமும் வரிசை 1-க்கு 18-அங்குல தூரமுமிருக்கும்படி விதைக்கிறார்கள், நிலத்தின் கொழுமைக்குத்தக்கபடி செடிகள் தூரமாக இருப்பதைக் கவனிக்கவேண்டும். சீனா, ஜப்பான்தேசங்களில் விதையை உப்பு ஜலத்திற் கொட்டி மிதக்கிறவைகளை யெடுத்துவிட்டு அமிழ்ந்த நெல்லையே விதைப்பது எப்போதும் வழக்கம். ஒரு பக்காப்படி ஜலத்துக்கு 10-பலம் உப்பு வீதங்கலந்து வேண்டிய அளவு விதையைப்போட்டு மிதப்பதைத் தள்ளவேண்டுமென்று ரசாயன சாஸ்திர மூலமாகக் கண்டிருக்கிறார்கள், ஜப்பானியர் இவ்வாறு செய்யாமல் விதைப்பதேயில்லை. மேலும் தாய்ச்செடியில் விளைந்தநெல் விதை 1-க்கு 17-கதிர்கள் தோன்றும்படி கிளைத்ததென்றும், கிளைக்கதிரில்வந்த நடுராசி நெல் விதை 1-க்கு 21-கதிர் தோன்றும்படி கிளைத்ததாகவும், கணுக்களில் தோன்றியநெல் விதைக்கு உதவாதென்றும் பதினாறுவருஷம் பரீட்சைசெய்து கண்டிருப்பதாக ஜப்பானியர் கூறுகின்றனர். நம் நாட்டிலோ இவ்வாறான பரீட்சையாராய்ச்சியே கிடையாது. நாமும் நம்நாட்டின் சீதோஷ்ணமுதலியவற்றைக் கவனித்து வியவசாய விஷயமான ஆராய்ச்சியும் பரீட்சையும் செய்யவேண்டியது மிகமுக்கியம். எந்த வர்த்தகமும் வியவசாயத்துக்கு ஈடாகாது. வர்த்தகத்தில் ஒன்றுக்குக்கால் அரை யதிகம் கிடைப்பது துர்லபம். அதிகமாகக்கண்டால் ஒன்றுக்கு இரண்டு பங்குகூடக் கிடையாது. "ஒன்றி ரண்டாம் வாணிகமில்" என்பது நம்மவர் கொள்கை. நெல் வியவசாயத்திலோ இவ்விஷயம் மிகவும் வியக்கத்தக்கதாயிருக்கிறது. அமெரிக்காவில் ஒரு நெற்கதிரில் 160 நெல் இருக்கின்றன. எந்தத் தொழிலும ஒன்றுக்கு 160-பங்கு இலாபம் காண்பது அரிதேயென்று சொல்லவும் வேண்டுமோ?

நாற்றும் நடுகையும்:—கைவிதைப்பாக விதைத்துப் பயிராக்குவதிலும் நாற்றுவளர்த்து நடுவதே சிலாக்கியமென்பது எல்லாருக்குந்தெரியும். 10-ஏக்கர் நிலம் நடுகைபோடு

வதற்கு ஒரு ஏக்கர்நிலம் நாற்றுப்பாவுவது கோதாவரி முதலிய வடதேசவழக்கம். மதுரை திருநெல்வேலி முதலிய இடங்களில் 15-ஏக்கர் வரையில் நட ஒருஏக்கரே நாற்றுப் பாவுகிறார்கள், நாற்றங்கால்வயலை நன்றாக உழுது கருஞ்சேருக்கியே நெல்லைநனைத்து வைத்த தொண்ணூறுநாழிகைக்கு' மேல் முளையதிகம் தோன்றுமுன் விதைக்கவேண்டும். நாற்றங்கால் பகலில் நீர்வடிந்து காய்ந்து இரவில் நீர் நிறைந்து இருத்தல் நலம். ஆஸ்திரேலியாவில் ஏக்கராவுக்கு 3-படிவிதையும் சீனதேசத்தில் 4-படிவிதையும் அமெரிக்காவில் 10-படிவிதையும் விதைக்கிறார்கள். திருநெல்வேலி முதலிய தென்பாகங்களில் ஒரு ஏக்கருக்கு ஆறுபதுபடி விதைவரை விதைக்கிறார்கள். ஆனால் நன்றாகத்தான் விளைகிறது. ஆயினும் சாஸ்திநிலம் வைத்திருப்பவர்கள் ஒரு ஏக்கர் நிலமாவது ஒவ்வொருபோகத்திலும் பரீட்சைக்காக வைத்து விதைகுறைவாகவும் மற்றும் பலவகையாகவும் பரீட்சித்துப்பார்க்கவேண்டும். நாற்றங் காலில் அடர்த்தியாகாமல் கலக்கமாகவே விதைக்கவேண்டும். அப்போதுதான் நாற்றுப் பலமாயிருக்கும். நெருங்கிவந்தால் ஊசிபோலாகும். நெல்வகைக்குத் தக்கபடி விதைத்த நாற்பது நாள் முதல் அறுபத் நாளைக்குள் நாற்றைப் பிடுங்கி நடவேண்டும். நம் நாட்டில் பலநெற்பயிரை ஒன்றாகச்சேர்த்து நடுகிறார்கள். இப்படி நடுவதின் காரணம் ஒரு செடிபோனாலும் ஒருசெடி முளைக்குமென்பதே. இது தக்கதன்று. பலசெடிகள் சோந்து வளர்வதில் வேர் நெருங்கி ஊசிபோல வருவதால் பலன் குறையும். தனித்தனி நாற்றைநடுவதே சிலாக்கியம். இப்படிச்செய்தால் பயிர்விரலளவுபருமனாகும். கிளைகள் அதிகமாகும். கதிர் நன்றாயிருக்கும். நெல்லும் திரட்சியாகும். இப்படி நடுமுன்னமே பரம்படிப்பதுமிக நல்லது. பரம்படிப்பதால் நிலம் சமதளப்பட்டு எங்கும் ஒரே அளவாக நீர்நிற்கும். இதனாற்றான் "பரம்படியாதநெல் வெள்ளாமை பாழ் வெள்ளாமை" என்பார்கள்.

நீர்பாய்ச்சல்:-நடுகை போட்டபின்பு பகலில் காயவிட்டு இரவில் நீர் நிரப்பிவரவேண்டும் களை பிடுங்கியபின்பு நமது நாடுகளில் இரண்டு அங்குல அளவு நீர் கட்டிவரவேண்டியது. அமெரிக்கர்கள் 6 அங்குலம் ஜலம்நிறைப்பர். நமக்கு அவ்வளவு வேண்டியதில்லை யாயினும் இரண்டு அங்குலத்துக்காவது எப்போதும் நீர் இருந்துவரவேண்டும். கதிர்தோன்றிப் பால்பிடிக்கும்போது கட்டாயம் நீர் கட்டவேண்டும். அப்போது காய்ந்தால் சாவியாகும் பால் பிடித்தபின்பு காய்ச்சல் வந்தாலும் தோஷமில்லை. மற்றப்பயிர்களைவிட நெல்லுக்கு ஜலம் அதிகம் வேண்டுமென்பதே நம்மவர் கொள்கை. ஔவையார் அரசனை வாழ்த்தவேண்டியபோது "வரம்புயர" என்று வாழ்த்தி "வரம்புயர நீருயரும், நீருயர நெல்லுயரும், நெல்லுயரக் குடியுயரும், குடியுயரக் கோலுயரும் கோலுயரக் கோமான் உயர்வான்." ஆதலால் வரம்புயர என்றதே ராஜவாழ்த்தாகும் என்றுபொருள்கூறினராம். இதனால் வரம்பு செவ்வையாகப்போட்டு நீர் கட்டிவரவேண்டுமென்பது தொன்றுதொட்டு நமதுகொள்கை. கால்வாய், குளம் முதலிய பாசானங்களில் இரண்டு அங்குலநீர் போதுமானதாயினும் கிணற்றிறவைகளில் சற்று அதிகமாகவே நீர்கட்டவேண்டும். கிணற்றுநீர்ப் பாசனங்களில் உரம் அதிகமாகப்போடவேண்டும். ஆற்றுநீர்ப் பாசனங்களில்புதுவெள்ளத்தில்வண்டல் கலந்துவரும். காவிரிப்பாசனத்தில் புதுவெள்ளம் வந்தபோது வயல் நிறையக்கட்டிவைத்து வடித்துவிட்டால் வயலில் வண்டல்படிந்துறை

வது தெரியும். இஃதென்ன ஆச்சரியம்! நீர்கலங்கி மண்கலந்துவருவதே நிதர்சனமாகும். கதிரறுப்புக்கு இரண்டுவாரத்துக்குமுன் முதல் அறுப்புவரை நீர்கட்டாமல் நிலத்தை காயவைக்கவேண்டும். காய்ந்தால்தான் ஜனங்கள்நின்று அறுவடை வேலைநடத்த அனுகூலப்படும்.

களையெடுப்பு:—“களை பிடுங்காதபயிர் காற்பயிர்” என்பது பழமொழி. நாற்று நட்டு 15-நாளைக்குமேல் முதற்றரம் களையெடுக்கவேண்டும். அதன்பின் 30-நாளைக்குமேல் மறுபடி இரண்டாந்தரம் களையெடுக்கவேண்டும். சிலவிடங்களில் மூன்றாந்தரமும் களையெடுப்பதுண்டு. வயலிற்பாயும் நீருடன் களைக்குரிய வித்துக்கள் வந்து சேர்ந்தும், பட்சிகளாலும் மற்றும் பலகாரணங்களாலும் களைச்செடிகள் முளைக்கின்றன. களையைப்பிடுங்கா விட்டால் நெற்பயிருக்குரிய நீரையும் உரத்தையும், களைப்பயிர் சாப்பிடுவதால், நெல்லுக்குவேண்டிய நீரும் உரமுங்குறையும் ஒருவனுக்குப்போட்ட உணவை வேறு ஒருவனுஞ்சேர்ந்து சாப்பிட்டால் ஆகாரபோஷணை குறைவது இயல்புதானே. இதுமட்டுமல்ல: நெல்வேர் தாராளமாக செல்லத்தக்க இடங்களில் களைவேர் ஊடுருவிப்போவதால் நெல்வேர் தாராளமாகச் செல்ல இடமில்லாது போகும். இவ்வகைக் காரணங்களால் களைவளர வளரக் களைவதே சிலாக்கியமாகும். நமக்குணவாகும் நெல் முதலிய தானியப் பயிர்கட்குச் சனியன்போலவரும் இச்செடிகட்கு நம் முதியோர்கள் களையென்று பெயரிட்டது மிக அருமையாயிருக்கிறது. களையென்றால் நீக்கிவிடு, பிடுங்கு என்றுபொருளாம். பிடுங்கியெறியவேண்டிய இச்செடிகட்கு இப்பெயர்வைத்த நம்மவர் புத்திகூர்மை வியக்கத்தக்கதொன்றல்லவா? தமிழ்ப் புராணங்களில் களையெடுப்பைப்பற்றி மிக விஸ்தாரமாகவும் வேடிக்கையாகவும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவ்விடங்களில் படிக்கப் படிக்க மிக இனிமை தோன்றும். கொட்டைக்கிராந்தி, நீர்முள்ளி, பிரமதண்டி, ஆரை நாய்க்கடுகு, கோரை, நீர்மேல் நெருப்பு, கொடிப்பாசி, வேப்பம்பாசி, துளிர்ப்பாசி முதலியன வயல்களிற்றோன்றுங் களைகளாம்.

கதிரறுப்பு:—கதிர் நெல்லில் பால்பிடித்து முற்ற பயிர் நிலை கொள்ளாது சாயும். அறுக்கும்படியான காலத்தில் மிகவும் சாக்கிரதை வேண்டும் தாமதப்பட்டால் நஷ்டமாம். அமெரிக்கரும் ஐரோப்பியரும் யந்திரங்களைக்கொண்டே அறுவடைசெய்கிறார்கள். அவ்வாறு நாம் இங்கே செய்யமுடியாது. அந்நாடுகளில் ஒருவயல் சுமார் 5-எக்கர் முதல் 20-எக்கர் வரையிருக்கும். இதனாலும் புழுதியாகவே அவர்கள் விதைப்பதாலும் அவர்கட்கு அவ்வாறு செய்ய இயலும். சிறுவயலும் சேற்றுப்பயிருமாகவிருக்கும் நமது நாடுகளில் ஜனங்களே அறுவடை செய்யவேண்டும். இப்படி அறுக்கும் அரிவாளுக்குப் பன்னவாள் என்று பெயர். இப்பக்கங்களில் இந்த அரிவாள் ஒரு அடி நீளம் வளைவாயிருக்கிறது. அநேகவிடங்களில் இரண்டு அடிநீளமுண்டு. நீளம் அதிகப்பட்டிருப்பதே நல்லது. மிகவும் கூர்மையாக இருக்கவேண்டும். வடதேசங்களில் கதிரறுப்பவர்கள் அரிவாளுடன் அதைக் கூர்மைப்படுத்தும்படி தீட்டத்தக்க சாணைக்கல்லும் எப்போதும்கொண்டுபோய் அப்போதப்போது தீட்டிக்கொள்கிறார்களாம் இப்பக்கங்களில், அப்பழக்கமில்லை. கூர்மையாக விருப்பதற்கேற்ப அறுவடை சீக்கிரமாகும். ஆள்மானம் அதிகமாகாது. நம் நாட்டார்கள் அரிவாள் கூர்மையாகவும் நீளம்

அதிகமாகவுமிருக்கும்படி சீர்திருத்தவேண்டியது முதன்மையானது.

களமும் நெல் சேர்ப்பதும்:—கதிர்களைக் கொண்டுவந்து சேர்த்து நெல் சேர்க்க இடம் விசாலமாக அமைக்கவேண்டும். நம்நாடுகளில் போதுமான இடம் களமாகவில்லை. கொஞ்ச இடத்தில் பலர் பலவகைநெற்கதிரைக் கொண்டுவந்துசேர்த்து வேலைநடத்துவதால் ஒருசாதி நெல்லுடன் வேறுசாதி நெல் கலந்துவிடவும், பதர்போகும்படி தூற்றுதற்குப் போதுமான இடம்வாய்க்காமையால் ஒருவர் பொலி தூற்றுவதில் வரும் குப்பையும் பதரும் மற்றவர் பொலிநெல்லுடன் சேரும்படியாகவும் நேரிடுகிறது. பலஜாதிநெல் கலக்காமல் பாதுகாப்பது குடித்தனத்தாருக்கு மிக நல்லது விதைநெல்லில் இதுமிக அவசியம் கவனிக்கவேண்டும். மற்றநெல்லிலும் ஒரேஜாதியாயிருந்தால் விலைபேறும். பலஜாதிகலந்தால் விலை குறையும். ஒவ்வொரு கிராமங்களிலும், போதுமானபடி நெல்லடிக்குங்களம் அமைத்துத்தரும்படி நமதுகருணைதங்கிய கவர்ன்மெண்டார் கவனிக்கவேண்டும். நாமும் அவர்களிடம் பிரார்த்திக்கவேண்டும். ஜமீந்தார்கள் பிரபுக்கள் தாங்களே தங்கள் நிலங்களில் களத்துக்குப்போதுமான இடம் விட்டு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். இன்னும்வேண்டிய வகைகளிலெல்லாம் ஊன்றி யோசித்து வியவசாய முறைநூல்களை யங்கங்கே மாணாக்கர்கள் கற்கும்படி நாமே ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். நிலம் அதிக முடையவர்கள் மிகவும் இந்த முறைகளையனுசரித்து வருவது அவசியம். நாம்வியவசாய விதிகளைக்கவனியாமலே வீட்டிலிருந்துகொண்டு பண்ணையாளர்கள் வேலைசெய்துகொடுப்பதைப் பெற்றுவந்தால் தக்கபடி லாபங்கிட்டுவதரிதாகும்.

முடிவுரை.

இன்னும் ஆராய்ச்சிவகையாலும் அநுபவவகையாலும் பலவகையில் நெல் சாகுபடியை விருத்திபடுத்தவேண்டும். நிலம் அதிகமுள்ள மிராசுதார்களே இவ்விஷயத்தில் கவலையெடுத்துக்கொண்டு தங்கள் தங்கள் குடியானவர்களுக்குங் கற்பித்துவருவது உத்தமம். திருநெல்வேலிஜில்லா சிங்கிரிஜமீனில் சூப்பிரண்டெண்டு வேலைபார்த்த ம-கா-ா-ா-ஸ்ரீ அ. ராமராவ் அவர்கள் இவ்விஷயத்தில் ஆய்ந்து உழைத்து வியவசாயம் நடத்தியதில் 376-ஏக்கர் நிலத்தில் 1306-ம் பசலியில் 1694 கோட்டைநெல் விளைந்தது. (ஒரு கோட்டையென்பது பட்டணம் பக்காவுக்கு 126-படி) 1313-ம் பசலியில் 2222-கோட்டை விளைந்தது. 306-ம் பசலிமுதல் 313-ம் பசலிவரை விளைவு அதிகரித்தே வந்தது. 8-வருஷத்துக்குள் 528-கோட்டை அதிகம் விளைந்தது இக்காட்சி நமவியவசாயிகட்டு ஒருபிரத்தியக்ஷ பாடசாலைபோலிருக்கின்றதல்லவா? ஜப்பான் தேசத்து நெற்பயிரில் சரிபாதி எடைவைக்கோலும் சரிபாதி எடை நெல்லுமிருக்கிறதாகவும், அமெரிக்காவில் இரண்டுபங்கு எடை வைக்கோலும் ஒரு பங்கு எடை நெல்லுமிருப்பதாகவும், கடப்பை திருநெல்வேலி முதலிய சில இடங்களில் 4-பங்கு எடை வைக்கோலும், ஒருபங்கு எடை நெல்லுமிருப்பதாகவும், தஞ்சைஜில்லாவில் எட்டுப்பங்கு வைக்கோலும், ஒருபங்கு நெல்லுமிருப்பதாகவும் மற்றும்பல அரியவிஷயங்களும் அக்கிரிகல்ச்சரல் இன்ஸ்பெக்டர் ஸ்ரீமத்-ஜி. இராஜகோபாலநாயுடு அவர்கள் இவ்விஷயத்தில்மிகப்பாடுபட்டுத் தேர்ச்சிபெற்றுள்ளார்கள். நமும் இவ்வாறே முயற்சிசெய்தால் மேன்மை அடைவது நிச்சயம். நாடெங்கும் வாழக்கேடொன்றுமில்லை. எல்லாம் வல்ல இறைவன் திருவருளைக்கொண்டு நமது டிஸ்டிரிகட்டு (Agricultural Association என்னும்) வியவசாயசங்கமானது நாளுக்குநாள் விருத்தியடைந்து நம் நாடே எல்லா நாடுகளிலும் சிறந்த ஒப்பற்ற பலவளங்களும் ஒருங்கே நிறையப்பெற்ற ஒரு நாடாகுக—செந்தமிழ்.

முற்றிற்று.

பூலோகத்தில் நெல் விளையும் தேசங்கள்.

உற்பத்தி ராத்தல்.

	1903	1907
வட அமெரிக்கா		
ஐக்கிய மாகாணம்	594,200,000	553,400,000
மத்திய அமெரிக்கா	652,000,000,	617,951,000
தென் அமெரிக்கா	87,50 ,000	137,119,000
ஐரோப்பா	1,189,500,000	1,307,305,900
ஆசியா	10,8,91,1,800 000	102,391,625,000
ஆபிரிக்கா	22,200,000	21,400,000
ஓஷியானியா	3,000,000	3,800,000
மொத்தம்...	110,865,000,000	103,479,200,000

வடஅமெரிக்காவில் ஆவி தீவும்,

தென் அமெரிக்காவில் சௌடிமாரா, ஆண்டுராஸ், மெச்ஸிகோ தேசங்களும், தென் அமெரிக்காவில் ஆர்ஜென்டைன் பிரிடிஷ் கையனு, டச்கையானு, பெரு தேசங்களும், ஐரோப்பாவில் ஹங்கேரி, ஆஸ்திரியா, இதாலி, ஸ்பெயின் தேசங்களும், ஆசியாவில் இந்தியா, ஸிலோன், பெரெஞ்சு இண்டோ சைனு, ஜபான், பார்மோசா, ஜாவா மதுரா, கொரியா, பிலிபைன், ரியுசஸ், சயாம் ஸ்டேரிட்ஸ் செடில்மென்ட் தேசங்களும், ஆபிரிக்காவில் பிரிடிஷ் சென்ட்ரல் ஆபிரிக்கா, ஈஜிப்த்தேசங்களும், ஓஷியானியாவில் பிஜி தேசமும் நெல் விளைகின்றன.

கிருஷிப்பழக்கங்களை மாற்றல்.

NECESSITY FOR CHANGE IN AGRICULTURAL PRACTICES.

தேவாரமெட்டு.

1. கேட்டீரோ கிருஷிகரே! கேடுறு நுங் காலகதி.
   மட்டீரோ நம்முறைகள் மாற்றுதற்கே மனமிசைய.
2. நிலவளமும் நீர்வளமும் நிறைந்திருக்கும் நீள்தேசம்
   பலவளமும் குடிவளமும் மலிந்ததென மகிழ்வுறுவார்.
3. சித்திரை தை மாசியுமே சிறந்தபட்டம் தனித்தனியே
   வைத்ததிரு வைகாசி வாய்த்தாக்கால் நலமென்பார்.
4. ஆடியிலே தேடிவிதை அதில்நன்மை அதிகமெனக்
   கோடிதரம் கூறிமிகக் கொண்டாடும் பலருமுளர்.
5. பொன்னுருக வெயில்காயும் புண்ணியமிர் புரட்டாசி
   மின்னலுடன் மண்ணுருக மேலான மழைபொழியும்.
6. ஆர்த்தார்த்தங் கைப்பசியில் அழுகைத்தூறல்பெய்யும
   கார்த்திகையில் கல்லுருகக் கனமழைகள் பொழியுமென்பர்.
7. காலமழை கோடைமழை சாரல்மழை கடும்பனிமுன்
   ஞாலமதில் மாதமும் மாரிபெயுமெனநவில்வர்.
8. இக்காலங் கலிகாலம் இயல்பான மழைபெய்வ
   தெக்காலம் என்றறியா தேங்கிமனம் வாடுகிறோம்.
9. ஒருசமயம் முன்கூட்டி ஓயாமல் வருஷிக்கும்
   தருணமது தக்கதென்று தாவிவிதைத் திடுவார்கள்.

10. காலத்தில் பின்மழைகள் கடுகளவும் பெய்யாமல்
ஞாலத்தில் பயிர்வாடி கஷ்டமுண்டாக் குவதுண்டு.
11. தென்னாட்டில் கன்னலுடன் செந்நெல்லும் விளைவடைய
முன்னாட்டி நிலமுழுவே முடிவதில்லை முன்போல.
12. வைகாசிப் பருவத்தில் வயலில்நெல் விதைப்பதற்கும்
செய்காலில் நாற்றுவிடச் செய்வதற்கும் பெய்வதில்லை
13. ஆற்றுக்கால் ஏரிகுளம், அவற்றில்நீர் நிறைந்தபின்னே
சேற்றுக்கால் நாற்றுவிட்டு செழுந்தொழிலில் நடுவார்கள்.
14. அதனாலே கதிரீனும் அத்தருணம் நீர்குறைந்து
பதமழையும் பெய்யாமல் பரிதவிப்பர் பாரினிலே.
15. வாடியுமே வயல்களில்நீர் வறண்டுபயிர் வருந்திமிகப்
பாடுகண்டு தீவடைந்து பலனற்றுப் போமையோ!
16. தாமதித்தும் தரங்குறைந்தும் தக்குமழை சற்றுமின்றிப்
போமதுவே காரணமாம் பொதுவாக இக்குறைக்கே
17. விசும்பினின்று மழைத்துளிகள் வீழினல்லால் வியனுலகில்
பசும்புல்லும் பயிர்முளையும் பார்க்கரிதென் றேபகர்வர்.
18. தண்ணீர்தான் தண்பயிர்க்குத் தருஜீவ தாரகமாம்
எண்ணியிட்ட எருவும்நீர் இல்லையெனில் என்னாகும்?
19. ஆகையினால் நீர்செய்ய அவசியமானதுகேளும்
ஊக்கமுடன் கிணறுகளை உமதுநிலங் களில்தோண்டும்.
20. வாடுங்கால் அண்ணாந்து வானத்தைப் பார்ப்பதிலும்
பாடுபட்டு நீரிறைத்துப் பயிரைநீர் காத்திடலாம்.
21. அறுவடைக்கிங் கறுமாதம் ஆகும் ஆனைக்கொம்பன்
சிறுமணியன் சம்பாவாம் செந்நெல்லைச் சிதருமல்
22. மூன்றும் அல்லது நான்காம் மாதத்தில் முற்றிவிடும்
சான்றமணல் வாரி கார் சம்பாவாம் இளம்வித்தை
23. பயிரிட்டு விளைவித்துப் பாங்குடனே பயனடைவீர்
துயரமுற வல்வித்தைத் தூற்றுகின்ற துரைமாரே!
24. தாமதித்து நிரம்பினும் தங்கும்நீர் குறைந்திடினும்
சாமிசெயல் இதுவென்றே தரிசிடுவீர்நிலமெல்லாம்.
25. நன்செய்நிலத் தெந்நாளும் நடுவீர்நெல் லதுதவறில்
புன்செய்வகைப் பயிரொருக்கால் போடவுநீர்மனங்கொள்வீர்
29. மழைமாரிக் குளங்களிலே மறுபோகம்இருசோளம்
தழைவாகும் கம்பம்புல் தாழ்வில்லாக்கேழ்வரகு
27. மக்காச்சோளம்குதிரை வாலிமணி லாக்கடலை,
எக்காலத் துந்தாங்கும் எய்துந்தண் ணீர்த்தட்டை.
28- ஆற்றுக்கால் போக்குகளில் அதிமேடாம் நிலங்களிலே
ஊற்றுகளைத் தோண்டியபின் உன்னதமோரீஸ்கரும்பு
29. சுகமான வயல்வாழை ஜூட்முதலாம் நார்ப்பயிர்கள்
வகையான காய்கறியால் மிகலாபம் வரக்கூடும்.
30. முன்னோர்கள் நடத்தியது முறைபிசகாய்த் தெரியவந்தால்
அன்னோர்கள் செய்தபடி ஆற்றுதல்நங் கடனல்ல!
31. மாற்றுவது பிசகென்னும் மனக்கோணல் சீர்திருத்தி
சாற்றுமிந்த நன்மொழியை சத்தியமாய்க் கைக்கொள்வீர்.
32. கிணறுவெட்டக் கைமுதலுங் கிருஷிகரோ இல்லையென்பீர்
பணஉதவி சர்க்காரில் பரிவுடனே புரிகின்றார்.

33 அரைவட்டி கூட்டியுமே அறுநான்கோ டொருவருஷம்
திரமொடதைத் தீர்வையுடன் தீர்த்திடலாம் குறைகுறையாய்
34. முனிசிபு கணக்கனோடு முதல்கும ஸ்தா கஜனதார்:
தினிசாகக் கைக்கூலி தீண்டார்கள் முன்போல.
35 சர்க்காரில் கடன்வாங்கிச் சரிவழியில் செலவிட்டால்
நற்காலம் உங்களுக்கு நாளடைவில் சுகமுறுவீர்.
36 வியாபாரி யிடம் பெற்றால் வியன்வட்டி சேர்த்திடுவான்
தயாவின்றிப் பணம்பறிக்கச்சமன் விடுவான் வெகுவிரைவாய்!
37 குடிவீடுங் குளநிலமும் கூபமுறும் சோல்லைகளும்
அடியோடு தொலைவதற்கிங் கானவழி யாகுமந்தோ!
38 ஆதலினால் தாசில்தார் அருமையுடன் தருங்கடனே
சாதனமாம் அதைப்பெற்று சதாசுகமாய் வாழ்ந்திருப்பீர்.

ஜெ. தர்மரங்கராஜா (டிப்டி கலெக்டர்)

BOOK RENIEWS

ஸ்ரீவேங்கடாசல யாத்திரை.

ஞானபூமியான இப்பாரதக்கண்டத்தில் திருக்கோயில் கொண்டிராநின்ற தெய்வங்கள் எல்லாவற்றிலும் பிரத்தியக்ஷானுபவமாய் விளங்கும் தெய்வம் ஸ்ரீவேங்கடாசலபதியே யென்பதிற் சந்தேகமில்லை. இமாலயம் முதல் கன்னியாகுமரிவரையிலுள்ள எல்லா தேவாலயங்களிலும், ஸ்ரீவேங்கடாசலபதி தம் திருப்பதியிலிருந்து, நாட்டாமைசெலுத்துவது போல் வேறு எந்த தெய்வத்தின் நாட்டாமையும் செல்லக்காணோம். ஆகையால் ஸ்ரீவேங்கடாசல யாத்திரையெனும் கிரந்தத்தை தமிழில் மொழிபெயர்த்து லோகோபகாரமாய்ப் பிரசுரித்துள்ள கேஸாநபல்லி செங்கய்யா, பி. எ. அவர்கள் திருப்பதி யாத்திரைக்காரர்களுக்குச் செய்த உபகாரம் மிகவும் மதிக்கற்பாலதே.

முதலத்தியாயத்தில் ஸ்ரீவேங்கடேசுவரர் சரித்திரம் மிகவும் ரமணீயமாக விருக்கிறது. நாரதர் செய்த கலகத்தால், பிருகுமஹாரிஷி சாயுஜ்ய சாம்ராஜ்யமளிக்கத்தக்க மஹிமை யாரிடமிருக்கிறதென்று பரிசோதிக்கவேண்டி அஹங்காரமற்றவிடம் எது வென்று காண, பிர்மா, ருத்திர மஹேசுவரர்களை யெல்லாம் பரீக்ஷிக்க அவர்கள் அகங்காரிகளாயிருப்பது கண்டு, விஷ்ணுவிடம் சென்று அவரை மாரில் உதைத்தார். ஸ்ரீவிஷ்ணுவானவர் கோபம் கொள்ளாமல் மஹாபாக்கிய மென்று அவரை ஆசீர்வதித்தழைக்க அவரோ முக்தியளிக்கவல்லவரென்று தீர்மானித்தார். விஷ்ணுகோபியாவிட்டாலும் அவர் மாரிலுள்ள ஸ்ரீலக்ஷ்மிதேவியானவள், பிருகு தன்னை அவமதிக்க விஷ்ணுபார்த்திருந்ததால் அவரை விட்டு நீங்கிப் போய்த் தனிமையாக வாசஞ்செய்யத் தீர்மானித்தாள்.

மஹாவிஷ்ணுவிடமிருந்து லக்ஷ்மி நீங்கவும், அவர் பரதேசியாகி ஒரு புற்றில் போய் வசித்துக்கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது கலிபிறந்தது. லக்ஷ்மிதேவிக்கு வருத்தம் உண்டாகி, நமது பிணக்கினால் அல்லவா இவர் இந்தக்கதியானார் என்று சிந்தித்துஅவருக்கு உதவி புரியவேண்டி தான் ஒரு இடைச்சிவேஷம் தரித்து நிற்க, இவள் கருத்தையறிந்த பிரஹ்மா ஒரு பசுவாகவும், ருத்திரர் அதன் கன்றாகவும் வந்து நின்றார்கள். இடைச்சி வேஷம் பூண்ட இலக்ஷ்மிதேவி தான் இந்தப்பசுவையும் கன்றையும் விற்பேனென்று ஜனங்களுக்குத் தெரிவிக்க, சோழமஹாராஜன் மனைவி அம்மாயப் பசுவைவாங்கி பசுக்காப்போனிடம் ஒப்புவித்து அதை ஆதரித்து வரும்படி செய்தாள். அப்பசு வயிறுநிறைய மேய்ந்து மடிநிறையப் பால் சுரக்கவும் அப்புற்றினிடம் போய் அதிலுள்ள விஷ்ணுவுக்கு ஆகாரமாகப் பாலைச்சொரிந்து வந்தது. அதனால் அது அரண்மனைக்குத் திரும்பும்போதெல்லாம் மடியில் பாலில்லாமலிருந்தது. ராணி பசுக்காப்போனைக்கோபிக்க அவன் அப்பசுவின்மேலே கண்ணுயிருந்துபார்த்து வந்தான் அப்பொழுது அது செய்த அதிர்சயச்செயலைக்கண்டு உன்னாலல்லவா எனக்கு

ஹானி வந்தது என்று அதைக் கொல்லயத்தனித்தான். அப்பொழுது புத்திலிருந்து விஷ்ணுதோன்றி அவனைத்தடுக்க, அவன் ஓங்கின கோடரி விஷ்ணு தலையில் பட்டு காயம் உண்டாக ரக்தம் சொரிந்தது அந்தப் பசுமேய்ப்பவன் செத்தான். அம்மாயப் பசு இது சங்கதியைப்போய் அரசனிடம் தெரிவிக்க அவன் வந்து பார்க்க, விஷ்ணு காயப்பட்டு கோபாவேசத்தோடு நிற்கக்கண்டான். விஷ்ணுவானவர் அவ்வரசனைக்கண்டதும் அவன் பிசாசாகப் போகும்படி சபித்தார். விஷ்ணுமாயை யென்றுணர்ந்து வணங்கி சாபவிமோசனம் கேட்க, விஷ்ணுவானவர் நான் ஆகாசராஜன் புத்திரியான பத்மாவதியை விவாகம் செய்து கொள்வேன். அப்பொழுது ஆகாசராஜன் ரத்னகசிதமான கிரீட மொன்று அளிப்பான் அதை நான் சுக்கிரவாரந் தோறும் அணிந்து கொள்ளும் பொழுது ஆறுநாழிகை ஆனந்தபாஷ்ப முண்டாகும். அப்பொழுது மட்டும் நீ ராஜவடிவத்தோடிருந்து என்னை தரிசிக்கக் கடவை யென்று சாபசாந்தியளித்து அனுப்பினர்.

பிறகு பிரஹஸ்பதியை ஸ்மரிக்க அவர் வந்து காயத்துக்கு எருக்கம்பஞ்சைப்பாலில் நனைத்துப் போடும்படி வைத்தியஞ் சொல்லிப்போக, அப்படியே செய்ய இசைந்தார். ஒரு நாள் ஆரணியத்தில் மருந்து களையப் போய்க்கொண்டிருக்கையில் வாரகமூர்த்தியைக்கண்டு தான் க்ஷீண தசையுற்றிருப்பதைத் தெரிவித்து, லக்ஷ்மிவிலகினதினால் புற்றில்போய் வாசம் செய்யத்தனக்கு நேர்ந்த வில்லங்கத்தைக் காட்டி, தானிருக்க நூறடி சதுரம் இடங்கொடுக்கும்படி கேட்டார். பலவீனனுக்கிடங் கொடுக்க இஷ்டமில்லாமலிருந்தும், அதற்குள்ள கிரயங்கொடுத்தால் கொடுப்பதாகச் சொன்னர். விஷ்ணுவுக்கு லக்ஷ்மி பிரிந்ததினால் ஐவேஜியின்றி வறுமை மேலிட்டிருந்ததால், கிரயங்கொடுத்து வாங்க சக்தியின்றி, வராஹமூர்த்திக்கு முன்னதாக பூஜை நைவேத்தியம் செய்து அப்புறம் தனக்குச் செய்யும்படியாக நியமிக்கிறேனென்று வாக்குறுதி செய்து கொடுத்து நூறடி மண் வாங்கி அதிலிருக்கலானர். அவர் அதுமுதல் வராஹமூர்த்தியோடு சிநேகமாயிருந்து வந்தார். இப்படியிருக்கையில் நாராயண வனத்தை யரசாண்டு வந்த ஆகாசராஜனுக்குப் புத்திரனில்லாமையால் புத்திரகாமேஷ்டியாகம் செய்ய, யாகக்கலப்பையினால் பூமியை உழுதபோது ஆயிரமிதழ்களோடு கூடிய ஸ்வர்ண காந்தியுள்ள கமலம் ஒன்றும் அதில் திவ்விய ரூபமான பெண்குழந்தை யொன்று மிருக்கக்கண்டு, அதை ஸ்ரீலக்ஷ்மியின் அம்சமென்று பெரியோர்களாலுணர்ந்து மிகச்செல்வமாய் வளர்த்து வந்தான். பிறகு அவனுக்குப் புத்திரனும் பிறந்தான்.

விஷ்ணுவானவர் பத்மாவதியை மணம் புரியும் காலம் கிட்டவும், அவர் வேடனுக உருத்தரித்து வேட்டையாடுகையில் அவளைக்கண்டு மோஹித்து நிற்க, அவள் சினந்து கல்லாலெறிந்து துறத்த, கல்லெறி தாளமாட்டாமல் ஓடிப்போய், விஷ்ணு பத்மாவதியின் ஞாபகமே யதிகரிக்க விரகதாபத்தில் வீழ்ந்து தபித்துக்கொண்டிருந்தார்.

ஸ்ரீவராஹமூர்த்தியின் சமையல்காரியான வகுளமாலினிதேவி விஷ்ணுவின் பரிதாபநிலையை யறிந்து பத்மாவதியை மணம்புரியத் தான் போய் விஷ்ணுவுக்காகப் பெண்கேட்டு வருவதாகச் சென்றாள். அதற்குள் விஷ்ணுவானவர் குறத்தி வேஷம் பூண்டு ஆகாசராஜன் மனைவியிடம் பெண்ணை விஷ்ணுவுக்காக மணம்பேச வகுளமாலிகாதேவி சீக்கிரத்தில் தானே வருவளென்று குறிசொல்லிவர, நாரதபகவானும் பத்மாவதிக்குப் பிரஸந்நராகி விஷ்ணு உனக்குப் புருஷனாகவாய்ப்பா ரென்று சொல்லிப் போந்தார். இப்படியாக சீக்கிரத்தில் தானே கலியாணம் நிச்சயமாய் விட்டது.

கலியாணத்துக்குப் பணம் வேணுமே! என்ன செய்கிறது! லக்ஷ்மியோ கோபித்துக்கொண்டு போய் விட்டாள்! விஷ்ணுவோ அதனால் ஐசுவரியஹீனனாய் விட்டார். ஆனாலும் அவர் அதைரியப்படவில்லை. வராஹமூர்த்தியை கலியாணத்துக்காகப் பணம் கடன் கொடுக்கும்படி கேட்டார். அவர் சம்மதிக்கவில்லை. ஆனாலும் இருக்கட்டுமென்று விஷ்ணுவானவர் கருடனைக்கொண்டு பிரமாவுக்கும் சேஷனைக்கொண்டு சிவனுக்கும் மணவோலை யெழுதி யனுப்பினர். அவர்கள் பரிவாரங்களோடும் திக்பாலகர்களோடும் விவாகத்துக்கு வந்தார்கள். எல்லாரும் வந்து கூடினபின், விஷ்ணுவானவர் குபேரனையும் சிவன் பிர்மா இவர்களையும் தனியாக அரசமரத்தடிக்கு அழைத்துப்போய் தனது இருப்பைச் சொலி,

இரகஸியமாய் கலியாணச் செலவுக்கு பணம் வேண்டுமென்று குபேரனை கடன் கேட்டார். குபேரன் வேண்டிய பணம் அவ்வளவும் இனாமாகத்தருவதாகச் சொல்ல, பெண்டாட்டி பிணங்கிக்கொண்டு போகவிட்டவனுக்கு இதரர்களை ஆசிரயித்தல் கௌரவமில்லை யாதலால் கலியாணச் செலவுச்கு வேண்டிய பணத்தை கடனாகவே கொடுக்கும்படி கேட்டார். குபேரன் ஆக்ஷேபித்தும் கேளாமல் வட்டிக் கடனாகவே வேண்டிய திரவியத்தை ஏராளமாக வாங்கிக்கொண்டு வருஷந்தோறும் வட்டியை மட்டும் செலுத்தி கலியுகமுடிவில் முதலைச் செலுத்திவிடுவதாகக் கடன் பத்திரம் எழுதிக்கொடுத்து அதற்கு பிர்மாவையும், சிவனையும் அரசமரத்தையும் சாக்ஷிபோடச் செய்தார்.

இக்காலத்து மாப்பிள்ளைகளைப் போல் பெண்ணைப் பெற்றவனிடத்திலிருந்தே காசுபரித்துக்கல்யாணம் செய்து கொள்ளலாமென்கிற குயுக்தி அவருக்குத் தோன்றவில்லையென்று சொல்லக்கூடாது. பெண்டாட்டியோடு பணமெல்லாம் போனாலும் தனது ஆண்தன்மைக்குப் பங்கம் வரப்பார்த்திருக்கக்கூடாதென்று விஷ்ணுவானவர் இலவசமாகத் தருகிறேனென்ற குபேரன் சொன்னதை யங்கீகரிக்காமலும், பெண்ணைப்பெற்றவனுக்கு நாம் தோற்றுப் போகக்கூடாதென்று தன் கௌரவத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் பொருட்டு கோடிக்கணக்கான திரவியத்தை குபேரனிடம் வட்டிக்குக்கடன் வாங்கி, ருணபாதகனா யிருந்தாலும் இருப்பேன் குணபாதகம் வரக்கூடாதென்று கடன் வாங்கிக் கலியாணம் செய்து கொண்டார்.

பிறகு கலியாணம் செய்து கொண்டு பத்மாவதி சமேதரான பிற்பாடும், மாமனார் சோற்றைத் தின்ன உடன்படவில்லை. வராஹமூர்த்தியினிடம் தன் அந்தஸ்தை விற்று வாங்கின நூறடிநிலத்திலே வாசம் செய்யலாமென்று புறப்பட்டு வந்தார். கலியாணம் செய்த ஆறுமாசங்களில் மலையேறக் கூடாதென்று அத்திரி ரிஷி ஆக்ஷேபிக்க அவருடைய ஆசிரமத்திலேயே முதலாறுமாசத்தையும் கழிக்கத்தீர்மானித்தார்.

பிறகு தனக்கு ப்பேரும் கீர்த்தியும் லபித்த போதும், லக்ஷ்மியைப் பிரிந்த சோகம் தீர, லக்ஷ்மீகரீந்தனாய் தபஸ் செய்து, லக்ஷ்மியை மறுபடியும் தன் ஹிருதயத்தில் வஹித்தபோதும் கூட, லக்ஷ்மிதேவியானவள் குபேரனிடம் பட்ட ருணத்தைத் தீர்ப்பதாகச் சொல்ல, அதையங்கீகரிக்காமல், தன்னை வணங்கும் பக்தர்களுக்கு அவள் வேண்டிய திரவியத்தையளித்துக்காக்க வேண்டுமென்றுமட்டும் கேட்டுக்கொண்டு, தான் பட்டகடனை, வருஷந்தோறும் ஜனங்களுடைய பயத்தைப் போக்கி அவர்களுடைய மனோபீஷ்டங்களை நிறைவேற்றுவதினால் அவர் கொண்டுவரும் முடிப்புகளைக் கொண்டு தான் சிக்கனமாய்ச் செலவுசெய்து மிகுதியை வட்டியாகக் கட்டி வருவேனென்று சொன்னார். இது வல்லவோ புருஷத்தனம்! இதனாலல்லவோ அவருக்குப் புருஷோத்தமன் என்கிற பேர் நிலைத்தது! புலிபசித்தால் புல்லைத்தின்னுமா? புருஷனுக்குச் சங்கடம் வந்தால் அவன் புருஷத்துவத்தை யிழப்பானா? பேடியைப்போல் பிச்சையெடுப்பானா? ஒருக்காலும் செய்ய மாட்டான். பெண்ணைக்கொண்டு ஸ்ரீதனத்தால் பிழைக்க வழி பார்க்கும் இக்காலத்துப் பிள்ளைகளெல்லாம் பெண்பிள்ளை, மாப்பிள்ளைகளேயன்றி ஆண்பிள்ளைகளல்லார்! புருஷத்துவத்தை விற்றுப் பெண்ணைக் கொள்கிறார்கள். பேடிகளான இவர்கள் ஸ்ரீதேவியின் அம்சமான பெண்ணைக் கொண்டு சுகிப்பதெப்படி? இவர்கள் தாங்கள் கொண்ட பெண்ணுக்குப் பணிசெய்யும் பேடிகளான தாஸர்களே யன்றிப் புருஷர்களல்லர். இவர்களையும் லக்ஷ்மீநாராயணனென்று பாத ஜலம் விட்டுக் காலலம்பிப்பூசிக்கிறார்களே, அவர்களைச் சொல்லவேண்டும்! பேடிகளான இவர்களைச் சொல்வதில் பயனில்லை! தன் பௌருஷத்தை யிழக்காத புருஷோத்தமனும்ஸ்ரீநிவாஸன் செய்யும் குசத்தனச் சிறப்பை யறியவேண்டின் அவனிருப்பிடமாம் திருப்பதிக்கு நேரில் போய் அவன் மஹிமையைக்கண்டு தரிசிக்கவேண்டும், அவ்வளவுக்கு ஆற்றாதவர் அவனுடைய மஹிமையைச் சொல்லும் ஸ்ரீவேங்கடாசல யாத்திரை யென்னும் கிரந்தத்தை வாங்கியாவது வாசிக்க வேண்டும். ஸ்ரீவேங்கடாசலபதியாம் ஸ்ரீநிவாஸ மூர்த்தியின் மஹிமையை மாண்புடையோர் அனுபவித்தறியலாமன்றி சொல்லாலெழுத்தால் அவனுண்மை யுணர்த்த சாத்தியமில்லை. ஓம் ஸ்ரீவேங்கடாசலபதியைநம:

கோமளம் காஞ்சியாத்திரை

இது ஒருபெண்பால் எழுதியது. கோமளம் என்னும் கதாநாயகி ஒருவிவேகசாலியான மா[illegible] உத்தியோகஸ்தனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டு பிள்ளைகுட்டிகளைப்பெற்று சீரும்சிறப்புமாய்க்குடித்தனம் செய்து வாழ்ந்தவள். அவளுடையபிள்ளைகள் இருவரில்ஒருவர் தஞ்சாவூர் டிப்டிகலெக்டர் மற்றொருவர் தாசில்தார் வேலையிலிருக்கிறவர். மாமியார்மெச்சினமருமகளுண்டானாலும் மருமகள் மெச்சிய மாமியார்கிடையாது என்பது உலகவழக்கம். அதுவும் இக்காலத்தில் மாட்டுப் பெண்களிடத்தில் நல்ல பேர்வாங்குவது மிகவும் துர்லபம். ஏனென்றால் பழையன கழிந்து புதியன புகுந்துவரும் காலஇயற்கையுள்ள இக்காலத்தில் மாமிமருமகள் இருவரும் மனமொத்துவாழ்தல்மிகவும் கஷ்டம். இப்படிப்பட்ட கஷ்டசாத்தியமானநல்ல பேர் பெற்றவள் உலகத்திலிருப்பாளோ இல்லையோ கிரந்தத்தில் இருக்கக்கண்டு மிகச்சந்தோஷப்படவேணும். வானையிலில்லாமல் அகப்பையில் வராது என்றொரு பழமொழியுண்டு. அதுபோலவே மனத்திலில்லாதது எழுத்தில்வாராது. அறிவிலுதித்ததே பேனத்தில் பிரதிபலிக்குமாதலால் எவ்விதத்திலோ ஒருவித ஸ்வானுபவமின்றி ஸ்வதாவாக சிருஷ்டிக்க முடியாது. ஆகையால் மருமகள் மெச்சிய மாமியார் உண்டென்றே திடப்படுகிறது.

இந்தக் கோமளம்மாளுக்கு இரண்டு பிள்ளைகளென்று [illegible] டிப்டிகலெக்டரும் தாசில்தாருமான அவ்விருபிள்ளைகளின் மனைவிமா[illegible]தான் மஹாசதுர்தையான இந்தப்பாக்கியவதியின் மருமக்கள்மாராவர்.

இந்த அம்மாள் தம்முடையபிள்ளைகள் [illegible]ப்பெண்கள் ஸஹிதம் குஞ்சுகுழந்தைகளை அழைத்[illegible]கொண்டு ஸ்ரீகாஞ்சியில் ஸ்ரீதேவாதிராஜன் கோ[illegible]ப் போய்வந்த வைபவத்தைச்சொல்வது இ[illegible]த்தின்கருத்தாம். [illegible]குடும்பங்களின் உள்[illegible]டன் [illegible]படியறிய வே[illegible]ல் ஒருபெரிய தி[illegible] அல்லது மஹோத்[illegible]ங்களில் தான் அக்[illegible]த்தில் புகுந்து பார்[illegible]டும். அப்பொழுது தா[illegible]வரவர்களுடையகு[illegible]ங்களும் நன்றாக எடு[illegible] காட்டி [illegible]ங்கும். [illegible], டம்பம், அஹங்கா[illegible]

மாச்சரியம் லோபம்போன்ற தீக்குணங்களும் பக்தி சிரத்தை [illegible]யம் நற்சித்தம் பொறுமை [illegible] டல் தா[illegible]ணம் தயாளத்துவம் முதலிய நற்குணங்களும் [illegible]மயத்தில் தான் குன்றின்மேலிட்ட விளக்குப்போல் பலருமறியப்பிரகாசித்து விளங்கும்.

[illegible] பலபேர்சேர்ந்து ஸ்வாமிசேவிக்கவென்று க்ஷேத்திரயாத்திரை புறப்பட்டு விட்டால் அவர்களுக்குள் [illegible] குணகுணங்களெல்லாம் ஒன்றுவிடாமல் [illegible]பட்டாற்போல கிளம்பிவிடும். கிழம் கட்டைகள் குஞ்சுகுழந்தைகள், ஸ்திரீ புருஷர்கள் எல்லாருடைய மனோசேஷ்டையையும் அப்பொழுது தான் நன்றாகப்பார்க்கலாம். மனிதனைப் பதுமை யென்றும் ஈசுவரனை சூத்திரதாரியென்றும் சொல்வதுண்டு. [illegible]வன் சூத்திரதாரியாகவிருப்பதை ஒத்துக்கொ[illegible]டாலும் ஒத்துக்கொள்ளாவிட்டாலும் மனிதன்பொ[illegible]மைதான் என்றும் மானுடவாழ்க்கை ஒருபொம்ம[illegible]ட்டமே என்றும் இச்சமயங்களில் நன்றாக அறிந்துகொள்ளலாம்.

இக்கிரந்தத்தில் கோமளம் நல்ல மாமியாகவிளங்குவது மட்டுமல்ல. அவள் நல்ல மனைவியாகவும்நல்லதாயாகவும் இருந்திருக்கவேண்டுமென்[illegible] நன்றாகவிளங்குகின்றது பிறந்தவிடத்தில் நல்லபெண்ணாக இ[illegible]லாதவள் நல்லமனைவியாகமாறுவது கஷ்டம். புரு[illegible]னுக்குகந்த பதிவிரதையாகவில்லாவிடின் அவள் [illegible] வதாயாராகமாட்டாள். நல்லபெண்ணும் நல்லமனை[illegible] நல்ல தாயுமாயிருந்தாலன்றி நல்லமாமியாக மா[illegible]டாள். [illegible]வினியு இனிஸ்பெக்டர் தாசில்தார் மாஜி[illegible] டிப்டிகலெக்டர் என்று அந்தஸ்து [illegible] போல குடித்தனப்பாங்கில் நல்ல [illegible] விளங்கும். உந்த பதவி அதற்கு முன்[illegible] திகளி[illegible]லெல்லாம் பொறுப்பிருப்பா[illegible] த்தாம் தான் வரும். பூர்வஜன்ம [illegible] டான[illegible]வாசனையால் சிலருக்கு இஃதெல்லா[illegible] [illegible] இயல்பாகவரும். அவர்கள் [illegible] [illegible] அம்சங்களென்று சொல்லவேண்டு[illegible] [illegible]வனே செய்வாருக்கு இக்குணம் [illegible]சனையால் அமையும். பழக்கவாசனை[illegible] இயற்கைவாசனையால் வந்தாலும் [illegible] கெட்டது கெட்டதே. இந்த ஜன்[illegible] [illegible]வாசனையாலமைவது மறுஜன்[illegible] [illegible]மைவதாகிறது. ஆகையால்[illegible]

னைத்தொடர்ந்தே செல்லுமென்பது உண்மை யென்று ஒப்புக்கொள்ளவேண்டியதாயிருகிறது.

மனிதஜன்மமெடுத்தவன் குணமாத்திரத்தால் விளங்குபவன், கேவலம் உண்டுடுத்துறங்குவதேகாரியமாயிருப்பவன் மனுஷஜன்மத்தில் சேர்ந்தவனல்ல: மிருகப்பிராயமான இரண்டு கால்பிராணியாவன்.

கோமளம் தன்குமாரன் டிப்டிகலெக்டர் கிருஷ்ணையங்கார் முதலானவரோடு, தஞ்சாவூர் ஸ்மார்த்தப்பிரபு நீலகண்டய்யர், தமது பூர்வஜன்மப்ராரப்தத்தால் இரண்டாந்தாமாய்ப் பெண்டு கொண்ட பேயாட்டப் பெண்டாட்டியோடும் சுத்தஸாத்வீகர்களும் மஹாவிவேகி[illegible]மான ஸதாசிவன் நீலாயதாக்ஷி யென்னும் ஸத்புத்[illegible] ஸாத்விகாட்டுப் பெண் இவர்களோடும் காஞ்சி[illegible] க்ஷேத்திரயாத்திரை போன வைபவம் மிகவும் [illegible]க வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

நல்லமாமி நல்லநாட்டுப்பெண்களோடு துஷ்டமாமி தூர்த்த நாத்தனார், வம்புக்காரத் தொம்பைகள், வேதவித்துக்களான உத்தமரத்தினமாம் வித்வத்கன்னிகைகள் இவர்களை இக்கிரந்தத்தில் கண்டு கொள்ளலாம். பத்தியைப் பற்றியபிரசிங்கமும் கர்மகாண்[illegible] உபாசன காண்டம் இவைகளை அவமதித்துத் [illegible] விட்டு ஞானகாண்டத்தைமட்டும் அங்கீகரித்[illegible]டிப்பதாக நடிக்கும். இக்காலத்து நாகரிகப்புரு[illegible]களின்புல்லறிவைப் பற்றி ஸ்ரீநிவாஸயதீந்திரர் டொ[illegible]த சம்பாஷணமிர்தமும் அமிர்தவல்லியின் குண[illegible]வி சேஷங்களும் அவள் செய்த பிரசங்கத்தின் [illegible] கோமளம் அவளுக்குக்காட்டிய நன்குமதிப்பு[illegible]ரீ திவசனங்களும், கடைசியாகக் குழந்தை [illegible] போய் அகப்பட்ட கஷ்டமும் அதிரஸிகமாக[illegible]ன்றன. இக்கிரந்தம் எழுதிய தாமரைப்பெண் [illegible] மொட்டுக்குள் வசிக்கும் வநிதையாக விருப்[illegible]ந்து அலர்மேல்மங்கையளாகிச் சோபித்து ஸ்ரீநிவாஸன் கிருபை சாதிப்பாராகப் பிரார்த்[illegible]ரம்.

"மனம் போல வாழ்வு"

[illegible]த்து ஸ்ரீவ உ. வே. சிதம்பரம் பிள்ளையவர்களா[illegible] [illegible]ஜெயிலில் ஒழிவுற்றிருந்த காலத்தில் எழுதப்பட்[illegible] [illegible]மி வள்ளிநாயகம் அவர்களால் வெளிப்பட்டது

இதை ஆக்கியவர் [illegible] நமது பாரதமாதா உன்னதநிலையை அடையுமாறு நமது தேசதத்வர்களாகிய சகோதரர்கள் அறிவு ஒழுக்கம் செல்வம் ஐக்கியம் இவற்றில் மேம்பாடு அடைதற்கு தம்மால் இயன்றவரை யுழைத்தவர் உழைக்கிறவர் உழைப்பவர் ஆகிய சுதேச பரதேச சகோதரர்களின் திவ்விய பாதாரவிந்தங்களிலே இந்நூலை ஸமர்ப்பிக்கின்றனன் என்று ஸமர்ப்பணம் செய்திருக்கிறார்

இந்நூல் மொழியெயர்க்கப் பெற்றதின் ஸங்[illegible]ப்பம் மனத்தை யுருக்குவதாயிருக்கிறது. ஆயி[illegible] அதுவே இதை ஆக்கியவர் குணத்தையும் காட்டு[illegible]யிருகக்றது. "இந்நூலை மொழிபெர்க்கவேண்டுமென்னும் விருப்பம் என்மனத்தில் வெகுநாளாக [illegible]ருந்தது தேனும் அது நிறைவேற வாய்த்த சமயத்[illegible] நோக்குங்கால் எல்லாம் வல்ல ஜகதீசன் அருளை [illegible]த்து உருகும்படி இருக்கின்றது" என்று அவரே கூறுகிறார்.

இவருடைய கேஸ் அப்பீலில் இருந்தபொழுது இவரை வெறுங்காவலில் வைத்திருக்க செய்தகாலத்தில் ஜெம்ஸ்ஏலன் (James Allen) அவர்கள் மனிதன்தான் எண்ணுமாறு ஆகின்றான் என்னும் தத்துவ உண்மையை எடுத்து விளக்க எழுதியதோர் புஸ்தகத்தைத் தமிழ்ப் படுத்தியிருக்கிறார். திருக்குறள் அறத்துப்பாலையும் இங்கிலீஷ்படுத்தியிருக்கிறார். "யத்பாவம் தத்பவதி" என்பதின் உண்மையை நம்மவர்கள் உள்ளபடி யறிந்தார்களாயின் அவர்கள் இப்போதைப்போல் அவ்வளவு குணக்கேடுற்றவர்களாயிருக்கமாட்டார்கள். மனம் போலிருக்கும் மங்கிலியம் ஆதலால் நாம் முதலில் மனத்தைத் திருத்திக்கொள்ளவேண்டும். அதற்கு இப்புஸ்தகம் மிக்-சாதகமாம். இதன்விலை அணா 8. இநூலின் கரு முழுமையும் பின்வருமிஃதில் அங்குவதாகும்.

ஆக்க[illegible] அமைப்பவன் மனனே.
மனி[illegible] மற்றவன் நினைப்பாங்
கரு[illegible] கருதியதிருத்தி
யாயி[illegible]கிக் கொள்ளுவன்;
சனி[illegible] சாருமஃதுடனே;
சந்த[illegible]க்காட்டாடியே

(a) "லிங்கி" என்பதற்கு அநேகம் சாகைகளை உடைய வேதங்கள் என்றும், இவ்விதம் ... பேதமான சாகைகளால் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட பொருள் பாலைப்போல் ஒன்றேஎன்றும் சங்கரானந்தர் ... சொல்கிருர்.

நாராயணர் 'லிங்கி' யென்பதற்கு லிங்கத்தோடு (அதாவது தடியாகிற அடையாளத்... ...டிய) பசுமேய்க்கிறவர்கள் என்று அர்த்தம் சொல்லி, வாக்கியத்திற்கு "பசுமேய்க்கிறவர்கள் பசுக்கள் ...ாயிருந்த போதிலும் எப்படி ஒரே வர்ணமான பாலையே கிரகிக்கிருர்களோ அவ்விதம் பாலைப்போல் ... கிரகிக்கப்படவேண்டுமென்று பொருள் சொல்லுகிருர்.

(a) நெய் எப்படி பாலில் மறைந்திருக்கிறதோ அப்படியே விஞ்ஞானம் (வி... ...ரூ மான ஆத்ம ஸ்வரூபம்) ஒவ்வொரு பூதங்களிலும் வசிக்கின்றது. ம... ...மான மனத்தால் (b) ஞானநேத்திரத்தை (கயிறை) அடைந்து, எப்பொழு... ...யவேண்டும். அதன் பிறகு அக்கினியைப்போல் பரத்தை (பரப்பிரம்மாக... ...அனுபவத்தை) எழுப்பவேண்டும். (20)

(a) நாராயணர் பாடப்படி அக்கினியை (அதாவது சகலதுவந்துவங்களையும் கொ... ...ம் அனுபவத்தை) எழுப்பவேண்டும் என்று பொருளாகும். சங்கரானந்தர் தன்பாடப்படி மேல் எழு... பொருள் சொல்லுகிருர். ஆனல் இன்னொரு விதமும் சொல்லலாம். (b) "அக்கினியைப்போல் ஞானக்க... ...ம் பெற்று செய்யைப் போலிருக்கும் பரத்தை ஆசமதத்துவத்தை (காய்ச்சி) எடுக்கவேணும்." பிந்தி... ...திரங்களில் இவ்விதம் தான் பொருட் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

(a) நிஷ்களமாயும் நிர்மலமாயும் சாந்தமாயும் சர்வபூதங்களில் வ... ...யும் சர்வபூதங்களும் தன்னிடம் வசிப்பதாயும்இருக்கும் பிரம்மமே நா... ...

(a) நிச்சலமாயும் என்றும் பாடமுண்டு.

...க்கிற்கும் அனுக்கிரகம் செய்யும் காரணத்தால் நான் வாசுதேவனுக. இருக்கி... (2...

...னுக்கிரகத்துவம் முன் 21.வது ஸ்லோகப்பட்டி ஆதாராதேய பாவம் இரண்டும் தன்னிடம் பெ... ...தால் ஏற்படும். "வாசுதேவன்" என்பதற்கு சகலத்தில் "வசி"க்கிறவரும், ஸ்வப்பிரகாச (திவ்ய...) ரூபரும், என்று சங்கரானந்தர் அர்த்தம் சொல்லுகிருர்.

மு. கோ. நாராயணஸ்வாமிஐயர்.

"பிந்துவென்ருல் என்ன?"

(மாயாண்டிச் சித்தன் ஞானப்பாட்டு.)

"கண்ணோடு கண்கலந்து காண்பான்காண் பொருளற்ருல்
எண்ணோடெண்கலந்து ஏகமாய் விளங்குமொன்று!
விண்ணோடு விண்கலந்து விண்ணுமண்ணு மொன்ணுனல்
கண்ணோடு கண்கலந்த காட்சியது பிந்துவாமே."

1. To ...ade
2. Freedom —T...
3. Sankara Re...
4. A First I... Dharma
5. "Free f... Taluq G...
6. "Four ...
7. The Can... natha Jy...
8. Lines ih... Truth
9. Upanishadh... Upanished, ... B.A. B.L.
10. "What is Br...

Thick Paper Editi...
Thin Paper Editio... ...Registered) (Subscription Price: Yearly Rs. 4

"Like a spid...r, ... the earth, and like a living creature He produces the Universe."—Upanishad.

பூதாத்மா ... ஒருவனுகவே இருக்க ஒவ்வொரு பூதங்களிலும் இருந்து கொண்டு நீரில் ... போல் ஒன்றுகவும் பலவாகவும் காணப்படுகிறுன். (12)

ஓர் கடத்தால் (பாத்திரத்தால்) சூழப்பட்ட ஆகாயமானது கடம் கொண்டுபோகப்பட்ட போது கடமாத்திரம் கொண்டுபோகப் படுமேயல்லாமல் ஆகாயம்எப்படி கொண்டுபோகப்படமாட்டாதோ, அப்படியே ஜீவனும் ஆகாயத்துக் கொப்பாவான். (13)

கடத்தைப் போல (தேகமானது) மறுபடியும் மறுபடியும் நாசமடையும். அப்படி நாசமடைந்ததை அது (தேகம்) அறிவதில்லை; அவன் (ஆத்மா) எப்பொழுதும் அறிகிறுன். (14)

(a) சப்தமாயையால் சூழப்பட்டு எது வரையில் இருக்கிறுனே அதுவரையில் (ஹிருதய) புண்டரீகத்தில் இருக்கிறுன். அஞ்ஞான நிவர்த்திஅகப்பட்டதும் ஏகத்துவத்தையே பார்க்கிறுன். (15)

(a) சப்தமாயை என்றால் சப்தமாத்திரமான அதாவது வாச்சாமாத்திரமான, வஸ்துசூன்யமான மாயை என்று பொருள்.—இந்த சுலோகம் ... நாராயணர் பாடத்தின்படி பொருள் சொன்னேம், புஷ்காம் என்னும் பதத்திற்கு ஹிருதய புண்டரீகம் என்று நாராயணர் அர்த்தம்செய்கிறுர். சங்கரானந்தர் பாடப்படி பின்வருமாறு பொருளாகும்:—

வஸ்து சூன்யமான (அல்லது சப்தாதி பிரபஞ்சமான) மாயையால் சூழப்பட்ட ஆத்மாவானது, எப்படி இருளால் சூழப்பட்ட புருஷன் புஷ்காத்தை உத்தேசித்த இடத்தை) அடையமாட்டானே, அப்படியே ஆத்மாவும் அஞ்ஞானந்தகாரத்தால் சூழப்பட்டவனுய் புஷ்காத்தை (அதாவது புண்யரூப ஆத்மஸ்வரூபத்தை) அடைகிறதில்லை. "புஷ்கரம்" என்னும் பாடத்திற்கு ஆகாயம் என்றும்பொருள். அப்பொழுது ஆகாயத்தைப் போல் சர்வவியாபியான (ஆத்மஸ்வரூபத்தை) அடைகிறதில்லை யென்று பொருட்படும்

...க்ஷரம் பரப்பிரம்மம் (என இரண்டு). அந்த (சப்தாக்ஷரம்)க்ஷயமடைந்தும் ... அக்ஷரமாக (நாசமற்றதாக) மிஞ்சுகிறதோ அந்த அக்ஷரத்தை(நாசமற்றபொருளை) ... அதை (சப்தாக்ஷரத்தை) அறிந்தவன் ஆத்மாவுக்கு சாந்தியை இச்சித்து தி... க்கவேண்டும். (a)

"சப்தாக்ஷாம்" என்பதற்கு பிரணவாக்ஷாமென்று சங்கரானந்தர் சொல்லுகிறுர். நாராயண... ...ன்று பொருள் சொல்லுகிறுர். சப்தமென்றால் வேதம்—வேதம் அல்லது வேதத்தின் சார... இவை இரண்டாலும் வாச்சியமான பிரம்மம் எனப் பொருள் கொள்ளவே "சப்தாக்ஷரமெ... ...ரோக்ஷஞான மாகும். "பரப்பிரம்மம்" என்பது அபரோக்ஷஞான மாகும்.

...ண்டு வித்தைகள் அறியத்தக்கது. அதாவது சப்தப்பிரம்மம்,பரப்பிரம்மம். சப்தபிர... மத்தில் தேர்ந்தவன் பரப்பிரம்மத்தை அடைகிறுன்.

...த்திமானவன் கிரந்தங்களை (சப்தபிரம்ம ரூபமான வேதசாஸ்திரங்களை) அப்பியா... செய்து ஞானம் (த்ரிபுடியற்ற அனுபவம்), விஞ்ஞானம் (த்ரிபுடியுள்ள அ... இவைகளில் தத்பரனுய், எப்படி தான்யம் வேண்டுவோன வைக்கோலைத் த... விடுவானே அவ்விதம், சகலகிரந்தங்களையும் தள்ளி விடவேண்டும்.

"(b) ஞானம் என்பதற்கு சப்தஞானமென்றும் விஞ்ஞானம் என்பதற்கு சாக்ஷாத்காரமென்... லுகிறுர்கள். பின் வரும் 20வதுஸ்லோகத்தால் இதுதான் சரியான அருத்தம் என்று வெ...

...த் ஸ்ரீவ உ. வே.

...ஜெயிலில் ஒழிவுற்றிருந்தாணமாயிருந்தாலும் பால் ஒரேவர்ணமாய்த்தான் இருக்கும். பா... ...வள்ளிகாயகம் அவர்களால் ... அறியப்படும், லிங்கிகள் பசுக்களைப் போல், (a)